PETER CHEYNEY

ADJOS, FERNANDA

Ilustrația copertei: ADRIANA BELLU

DON'T GET ME WRONG
© Collins. 1939

Toate drepturile asupra acestei
ediții în limba română aparțin
Editurii VIVALDI

PETER CHEYNEY

ADIOS, FERNANDA

În românește de DINU GEORGESCU

EDITURA VIVALDI
BUCUREȘTI 1993

CAPITOLUL 1

VI-L PREZINT PE PEDRO

Nu mă înțelegeți greșit !

Vă fac cadou Mexicul. Vă fac cadou țara asta împuțită, cu cele mai bune urări, și vă privește ce faceți cu ea. Eu unul nu vreau să am nimic comun cu ea, nu-i vreau nici măcar nisipul din bocanci sau praful alb care mi-a intrat sub limbă în clipa asta.

Mă intreb dacă dama din Matehuala avea sau nu dreptate. Vă asigur că știa ce vorbește cînd a spus că *americanos* n-au ce căuta aici, mai ales de cînd au început neplăcerile cu petrolul. În orice caz, avea dreptate doar pe jumătate.

Nimeni n-a trăit ca lumea aici, cu excepția acestor *mexicanos*, și singura dată cînd un *mexicano* îți dă ceva, e cînd moare sau nu mai are nevoie de acel lucru. Mi-am făcut socoteala că unii dintre ei sînt așa de meschini, încît nu se îndură să cheltuiască banii pe nimic.

Eu unul am o groază de idei preconcepute. Mai degrabă îmi trec timpul cu un tigru furios decît cu golanii de pe aici care se pricep să arunce cu cuțite. Mai degrabă fur hrana unor crocodili fioroși decît să-i spun unei dame mexicane că m-am săturat de geografia ei și că nu mai am chef de joacă.

De cealaltă parte a *estanciei*[1] se află un tip cu pantaloni colanți și c-o pălărie ridicolă, care toarnă la povești unei dame oarecare, spunîndu-i ce mare toreador e el și cum a înfruntat taurii. După expresia damei, am înțeles c-a mai auzit istoriile astea și că nu-i face nici o plăcere să le asculte, chiar dacă ar fi adevărate.

Poate că e nevastă-sa. Dacă e adevărat, atunci dama a făcut o proastă alegere. Eu unul mă căsătoream cu taurul.

Comand o altă *tequila*[2] și, cînd chelnerul mi-o aduce, încep cu el o mică discuție politicoasă. Îmi spune că le vorbesc limba foarte bine și eu îi răspund că tata era mexican din partea mamei, și alte tîmpenii. O vreme batem cîmpii. În cele din urmă, tipul începe să mi se destăinuie. Îmi zice că îi e leahamite să tot care la băuturi în bomba asta și că vrea să se însoare c-o damă, dar că n-o poate face fiindcă n-are bani. Îi spun că asta-i situația în viață, dar îi propun să gîndească rapid și calm, și atunci poate îi dau zece dolari americani.

[1] Local de noapte. Sp.
[2] Țuică mexicană

Îi povestesc că sînt un *americano* care își pierde vremea pe aici, căutînd să cumpere o fermă pentru niște oameni de la New York, iar el îmi răspunde că acei *americanos* care vor să cumpere o fermă acum în Mexico, ținînd seama de cît de rău merg lucrurile trebuie să fie țicniți. Dar, după el, mai toți *americanos* sînt țicniți.

În timp ce tot trăncănește, mă privește c-o privire vagă. Bag mîna în buzunar și scot niște bancnote făcute sul. Dezlipesc cîteva bilete. Devine interesat.

Îl întreb dacă îl cunoaște pe un anume Pedro Dominguez. Zice că nu-i sigur, dar c-are să se gîndească și-are să-mi spună. Îi dau banii și-mi declară pe loc că-l cunoaște pe numitul Pedro Dominguez, și că individul are să vină la local, mai pe seară.

Exact cum mi-am închipuit că stau lucrurile.

E cald ca-n iad. Pe drumul care duce la *mesa*[1], un tip cîntă una din acele *fandangos*[2] mexicane, triste, care mă deprimă complet. Totul aici e atît de deprimant, încît aș răsufla ușurat dacă aș muri.

Într-un colț al localului e un cetățean care n-are decît o mînă, cu care încearcă să stoarcă o lămîie și să toarne sare în *tequila*. Îmi aruncă niște priviri lungi care mă neliniștesc și mă întreb dacă nu cumva și-a dat seama cumva ce învîrtesc pe aici.

Damele din stabiliment sînt uscate și sfrijite. Cînd o damă mexicană arată bine, atunci e grozavă, dar cînd arată rău, îți vine să te uiți mai degrabă la un film pe care l-ai văzut de șapte ori. Au ceva ener-

[1] Platou. Sp.
[2] Dans spaniol.

vant. Dacă nu le faci curte, te urăsc, iar dacă le faci. atunci vă asigur c-ai să primești ce meriți, adică o bătaie bună.

Chelnerul se uită afară prin ușa deschisă. Alături. pe zidul de *adobe*[1] văd cum se cațără o șopîrlă.

Mă uit din nou la chelner și-mi spun că seamănă c-o șopîrlă. Are ochi palizi și plictisiți și nu și-ar schimba expresia nici dacă te-ar vedea arzînd pe un foc de vreascuri. Mă gîndesc că poate l-ar amuza.

Aprind o țigară.

Îi spun că-i foarte inteligent că și-a amintit de Dominguez atît de repede, așa că ce-ar fi să-și amintească și de-o damă pe nume Fernanda Martinas, care locuiește prin apropiere.

Îmi rînjește. Zice că-i o coincidență ciudată dar dama Martinas vine în fiecare seară să cînte la *estancia* si că atunci cînd vine, Dominguez nu-i prea departe de ea. Acest Domniguez e un individ dat dracului cînd îl apucă pandaliile și mai ales cînd îi intră în cap ideea că n-are de ce să fie prietenos cu cei care dau tîrcoale damei Martinas. Îi răspund că așa sînt unii oameni, ciudați, și el spune că da, așa crede și el.

Intru la bănuială în privința chelnerului. Încep să mă întreb dacă n-are să se furișeze afară pe ușa laterală și să spună patronului borțos. pe care l-am văzut cînd am intrat. tot ce-am discutat. Fusesem informat că patronul nu e o problemă, deși toți cei de pe aici mint de sting și nu spun adevarul nici dacă îi plătești.

[1] Cărămidă. sp.

Așa că stau în continuare pe scaun și mă uit prin ușă la verandă, întrebîndu-mă cum se face că mă aleg cu asemenea misiuni. De ce naiba nu sînt trimis la New York ?

Poate c-ați cunoscut femeile din Mexic. Sînt fie grozave, fie îngrozitoare, dar mai ales îngrozitoare. Au curbe nostime și temperament focos. Poate că-i din cauză că mănîncă prea multe *tamales* piperate. În orice caz, un polițai mi-a spus mai de mult că e primejdios să parchezi pe o curbă.

Tot felul de tipi intră în local, iar uneori și cîte o damă. Se așază la mese și comandă băutură. Unii din ei se uită la mine, deși se prefac că nu mă bagă în seamă. Dacă mă bagă în seamă. atunci par să nu mă poată suferi, deși, în fond, mexicanii nu pot agrea pe nimeni.

După vreo zece minute, sosește patronul. E gras și îmbrăcat șic. Poartă o cămașă argintie groasă și un sombrero mare și negru. Centura pantalonilor îl taie în două și burta îi atîrnă peste ea. Tipul nu-mi place prea mult.

— *Señor*, zise el, ați întrebat de Dominguez. Cu ce pot să vă fiu de folos ?

— Nu știu încă, îi răspund.

M-am săturat de tipi ca el. Am învățat, cu mulți ani în urmă, cînd am început să am de-a face cu ei că merită să fii politicos cu mexicanii, deși. în unele clipe. mă apucă greața de atîta politețe. E una din acele clipe.

— *Señor*, zice el...

Își întinde labele în fața mea. Are palmele umede și unghiile murdare. Degetele îi seamănă cu niște gheare.

— ...nu-mi place să mă amestec în lucruri care nu mă privesc, dar am băgat de seamă că atunci cînd oamenii se interesează de Dominguez, am neplăceri. Își întinde din nou labele spre mine. — Nu vreau să am neplăceri în local, *Señor*.

Mă uit la el.

— Ridică-ți greutatea de pe picioare, grasane, și ia loc. Bănuiesc că vrei să-mi spui că cineva are chef să-l treacă cu forța pe Dominguez peste graniță. În ce mă privește, nu-i decît un alt bandit local. Pe de altă parte, e poate tipul care l-a înjunghiat pe un poștaș federal american în New Mexico, acum trei săptămîni. îi spun, în timp ce suflu un cerc mare de fum.

— Cred că voi, mexicanii, n-o duceți prea rău acum. Mai ales de cînd guvernul vostru fură petrolul cetățenilor, iar voi v-ați apucat de jaf.

Fac semn chelnerului și-i spun să ne aducă niște whisky, dacă are.

— Pentru liniștea dumitale sufletească, îi spun patronului, te asigur că n-am venit ca să mă încaier cu Dominguez. Vreau doar să stau de vorbă cu el. E vreo interdicție în privința asta ? Cred că se poate discuta cu oamenii, chiar și în Tampapa.

Zîmbește vag politicos.

— Firește, *Señor*. Oamenii sînt liberi să spună ce vor. Atît că cei din guvern nu-l prea îndrăgesc pe Dominguez. Le face probleme din cînd în cînd. Îi

place să stîrnească mici revoluții. Uneori, încununate de succes. Asta-i tot.

Se așează la masă. Chelnerul se întoarce cu whisky-ul și îi aduce și lui o băutură. Stăm și ne uităm unul la altul.

— Ascultă, eu sînt un om curios din fire. Poate că mă interesează cei care au voit să discute cu Dominguez. Poate că sînt gata să-ți dau niște bani, dacă spui ce știi despre el.

— Ce amabil din partea dumneavoastră, *Señor*. Dar nu știu nimic. Știu doar că nu vreau să am bucluciuri în local.

Se uită din nou lung la mine, își golește paharul și pleacă. Îl urmăresc cum merge prin restaurant și îmi vine un chef nebun să-i trag un șut în dos, în pantalonii lui colanți, doar așa, ca un cadou de ziua lui de naștere.

Mă uit spre ușă și văd că apare dama Martinas. N-am văzut-o mai înainte, deși am auzit multe despre ea, și-mi spun că ea trebuie să fie. Neapărat.

Este exact doctoria de care am nevoie. Dacă n-aș fi atît de obosit după tot praful mexican înghițit, ca și după *frijoles*[1] și *tequila* care îmi ard mațele, cred c-aș fi interesat de ea.

Pășește ca descendenta unei mari familii spaniole, dar cu nițel sînge indian în ea, doar așa, ca să fie la înălțime. Are tot ce-i trebuie. O piele cafenie și moale, un păr de catifea neagră. Știe cum să se coafeze și coaforul ei nu locuiește prin aceste coclauri. Silueta ei te face să te întrebi dacă nu-i produsul imaginației, iar mersul ei pe piciorușe are ceva hotărît, me-

[1] Un fel de sarmale foarte condimentate.

nit să-ţi dea de înţeles că posedă ce se cheamă farmec şi încă sută la sută.

Poartă o rochie de mătase, adînc decoltată şi un şal mexican roşu, strîns pe umeri. Pe cap are un sombrero alb. Îşi ţine capul drept şi se uită de jur-împrejur de parcă ar fi înconjurată de gunoaie.

La naiba, poate că misiunea mea are să aibă şi unele laturi bune, la urma urmei.

Înaintează prin mijlocul localului şi se aşază la o masă, la stînga orchestrei de pe platformă. Cînd se aşază, dă de înţeles consumatorilor că nu-i o fiinţă timidă cînd e vorba să-şi arate gleznele. Sînt convins că ştie că are glezne frumoase şi speră că la vederea lor, clienţii au să comande din nou băuturi. N-arată rău de loc.

După cîteva minute soseşte orchestra. Mă uit la ei şi încerc să găsesc cuvinte ca să-i descriu. Am auzit odată un tip spunînd că un altul arată ca o perietoare depravată. Bănuiesc că descrierea li se potriveşte celor din orchestră. Stau jos, îşi iau ghitarele şi se uită de jur-împrejur cu acea expresie impă, pe care o au mexicanii cînd trebuie să se apuce de treabă. Apoi încep să cînte. Cîntă o melodie stupidă, lentă care mă îngreţoşează. Mă gîndesc la orchestra lui Ben Bernie şi ce n-aş da să fiu înapoi la New York.

În regulă ! În local are loc puţină mişcare. Doi sau trei tipi se scoală şi încep să danseze. E cald ca-n iad. Se bălăbănesc de colo-colo, ţinînd strîns partenerele, de parcă le e frică să nu le piardă. Observ că nimeni nu-şi bate capul s-o întrebe pe dama Martinas dacă are chef să cînte.

Îmi aprind o altă ţigară. Cînd ridic privirea, îl văd pe chelner cu ochii aţintiţi la intrare. Se uită de la uşă la mine şi cred că rînjeşte. Bănuiesc că e felul lui de a-mi spune c-a sosit Dominguez. Toţi se fîţîie şi par neliniştiţi. Dominguez intră în local şi rămîne în prag, de unde se uită în jur. O vede pe dama Martinas. Rînjeşte.

E un individ înalt şi subţire, îmbrăcat în negru şi cu decoraţii de argint pe vipuşcă, o cămaşă de toreador şi un sombrero cu bor argintiu. Are o faţă lunguiaţă şi ascuţită, un nas mare, gură cu buze subţiri, dinţi albi. Nu poartă nimic la şold, dar înăuntrul jachetei se vede o umflătură. Îmi spun că individul are asupra lui un revolver obişnuit, calibru 32, cu ţeavă scurtă şi mîner de fildeş, cum le place acestor bandiţi.

Orchestra decide să se oprească din cîntat. Îi fac semn chelnerului şi comand un alt whisky, deşi ştiu că beau prea mult, mai ales cînd e bine să stau treaz. Cînd îmi aduce băutura, orchestra începe din nou să cînte. Dama Martinas se ridică şi începe şi ea să cînte. Are o voce înaltă şi cam ridicolă, dar nu neplăcută, în timp ce boceşte despre iubitul ei de pe munte, un cîntec de mare succes şi cam morbid, care sună aşa de trist, încît mexicanii sînt fericiţi să-l asculte. La urmă, toată lumea aplaudă. Oamenii îşi închipuie că e ceva de bună calitate.

Stau pe loc şi nu fac nimic. Dominguez se uită prin local. Zîmbeşte, ca şi cum s-ar bucura de aplauzele primite de damă. Îmi spun că-şi închipuie că erau şi pentru el. Apoi se duce la masa ei şi ia loc. Ea îl priveşte şi rînjeşte fericită. Apoi, se uită la orchestră şi începe să-i spună ceva, arătînd spre muzi-

canti. Dominguez continuă să rînjească. Se uită de jur-împrejur. La naiba, eram sigur, vrea şi el să cînte. Se suie pe platforma orchestrei, smulge o ghitară de la un tip, se întoarce şi îi dă drumul.

Poate c-aţi auzit cîntecul. Se numeşte „Sombrero" şi, dacă eşti în Mexic, poţi să pariezi la sigur, pe şireturile de la pantofii de anul trecut că, indiferent de cît de mic e localul în care te afli, un tip sau o damă are să se ridice şi să cînte „Sombrero" în orice clipă. Iar cînd are să termine de cîntat, toată lumea are să aplaude.

sau o damă are să se ridice şi să cînte „Sombrero" în orice clipă. Iar cînd are să termine de cîntat, toată lumea are să aplaude.

Îmi zic c-a venit vremea să iau iniţiativa. Îmi croiesc drum şi mă apropii de masa lui.

— Foarte frumos, *Señor*. E un cîntec nostim, dar cam demodat. Poate că vrei să-ţi cînt şi eu ceva.

Întind mîna şi înşfac ghitara de pe masă. Pedro se uită la mine. Are ochi reci. În cealaltă parte a restaurantului îl văd pe patron care mă priveşte îngrijorat. Poate că într-o clipă are să aibă motive să fie îngrijorat.

Încerc cîteva note la ghitară şi încep să execut un cîntec foarte la modă. Continui cu un cîntec spaniol învăţat de la o damă în Parral. Cîntecul e despre o damă care nu ştie niciodată ce-o aşteaptă şi care, chiar dacă e convinsă că e îndrăgostită de tipul ei, se poate încă înşela. Ştiţi la ce mă refer, unul din acele cîntece.

În timp ce cînt, o examinez din cap pînă în picioare pe dama Martinas. Îi arunc nişte priviri focoase care ar pătrunde şi prin oţelul unui cuirasat,

dar nu mişcă. Se uită la mine cu un fel de rînjet vag şi superior. Ochii ei mă urmăresc calm, fără să clipească sau să se agite. În timp ce cînt, încep să-mi spun ca damicela ar fi în stare să te ciuruiască bine cu o mitralieră, în timp ce culege trandafiri cu mîna cealaltă. E genul ăsta de damă.

Termin cîntecul şi îi înapoiez ghitara lui Dominguez. Continuă să zîmbească, însă doar cu buzele. Ochii îi sînt nişte gheţari. Îmi face semn cu mîna spre un scaun de vizavi.

— Ia loc, *Señor*, spune el. Ce mare plăcere să auzi un cîntec spaniol cîntat cu atîta pasiune de un *americano*.

— Şi de unde ştii că sînt un *americano* ? mă răstesc eu la el în engleză. Cred că vorbesc spaniola destul de bine ca să nu fiu recunoscut ca american. Dar poate că te-a informat cineva.

Rîde. Văd că tipul înţelege ce vreau să spun, la fel de bine ca mine. Răspunde însă în stil pur mexican.

— Chelnerul m-a aşteptat la intrare *Señor*. Mi-a spus că-i aici un străin interesant, un *americano*.

Scormoneşte în buzunarul pantalonilor şi scoate două *cigarros* lungi. Îmi întinde una şi mi-o aprinde. Tot timpul are privirea aţintită asupra mea.

Face semn chelnerului şi comandă nişte băuturi. Îmi fac socoteala că individul are să înceapă să vorbească dintr-o clipă într-alta, aşa că nu spun nimic. Mă uit doar împrejur, ca şi cum aş fi fost interesat să examinez clienţii plictisiţi.

Nu ştiu cum, dar am sentimentul că întreg restaurantul ăsta blestemat se uită la mine şi la Do-

minguez. Poate că-şi închipuie c-are să urmeze o distracţie. Poate că au dreptate !

Cînd chelnerul aduce băuturile, Dominguez se lăsă pe spate şi trage din trabuc. Mă uit la el şi-l văd că rînjeşte.

— N-am cinstea să cunosc numele *Señor*-ului, zice el. Numele meu neînsemnat e Pedro Dominguez. Poate c-ai auzit de el ?Doamna, care mă onorează cu prezenţa ei e *Señora* Fernanda Martinas.

Mă ridic şi fac o mică plecăciune damei Martinas. În timp ce-o execut zăresc un fel de rîs ironic în ochii ei.

Ajung să cred că dama Martinas are o gură foarte atrăgătoare. Are buze nostime, nu mari ca ale femeilor de prin preajma locului, şi foloseşte un ruj ca lumea. Trebuie să mă trezesc la realitate fiindcă mă uit la ea prea mult deşi aş fi în stare să lucrez ore suplimentare la o gură ca a ei.

— Mă cheamă Hellup, îi spun lui Dominguez. Wyllie T. Hellup. Am venit de la Las Lunas, din statul New Mexico, şi caut să cumpăr o fermă pe aici pentru nişte prieteni de la New York.

Începe să rîdă. Rîd şi eu cu el.

— Prietenii dumitale, *Señor* Hellup, trebuie să fie tare proşti. E nebunie curată să cumperi o fermă pe aici. Poate c-ai văzut turmele de vite cînd ai venit.

Dau din cap.

— Bănuiesc că sînt cam ţicniţi. Îi spun. Cînd oamenii se decid să facă ceva, nu mă iau la ceartă cu ei.

Dominguez dă şi el din cap.

— *Señor*, zice el, ferească sfîntul să crezi că vreau să insinuez că nu rosteşti adevărul, dar trebuie să mă consideri cretin dacă îţi închipui că o să cred povestea cu ferma. Mă refer la basmul pe care i l-ai istorisit chelnerului.

Începe să gîndesc rapid.

O clipă mă trec năduşelile. Mă întreb dacă am făcut o greşeală, dar apoi îmi spun că nu-i cu putinţă. Nu pot exista doi Pedro Dominguez şi poate individul are motivele lui ca să se poarte aşa. Îmi zic să fac pe prostul şi să văd ce se întîmplă.

— Nu te înţeleg, *Señor*, spun eu.

Îşi întinde mîinile.

— De multe ori, zice el foarte încet, oamenii vin aici la Tampapa. Ne spun tot felul de basme nostime ca motiv al venirii lor şi ce-au de gînd să facă.

Seamănă cu un şarpe cu clopoţei şi văd că o parte a gurii îi tremură.

— De obicei, aceşti oameni sînt interesaţi de două lucruri, zice el. Unul e petrolul şi celălalt e argintul. Nu ne spun asta, oh, nu, îi dau zor că vor să cumpere o fermă sau alte poveşti. Săptămîna trecută, nu alta, continuă el, a fost aici un tînăr prostănac, pe nume Lariat. A dat de dracu cu poliţia de aici, şi mă tem c-am fost şi eu vîrît în asta. Ce nenorocire c-a fost împuşcat în timp ce încerca să evadeze din închisoarea din Tampapa. Avem aici o închisoare, într-un loc cald şi cam îndepărtat, şi-ar fi trebuit să aibă atîta minte încît să stea acolo şi să-şi găsească liniştea sufletească în singurătate. Dar nu, a voit să evadeze, în loc să apeleze la serviciile stimatului şi deşteptului nostru avocat Estorado care, fără îndoială, l-ar fi scos de acolo pentru... o mică atenţie.

Înțeleg. Îi zîmbesc cam ironic.

— Nu mă-nnebuni. Îi zic eu. Și ce-ai vrea să fac ? Vrei să cad în genunchi și să-ți pup laba neprihănită fiindcă nu încerci să mă bagi și pe mine pe nedrept în închisoarea voastră infectă ? Mă aplec peste masă. — Ascultă, Dominguez, am auzit destule despre tine. Ești escrocul local, cu clopoțeii la gît, nu-i așa ? Te crezi Dumnezeu pe două roți, dar nu ești decît un alt golan mexican !

Tipul e un artist. Nu-și pierde cumpătul. Stă pe loc și se joacă cu piciorul paharului.

— N-am să mă iau la ceartă cu dumneata *Señor*, zice el. Patrula poliției are să sosească în orice clipă și dacă mă enervez, cum fac de obicei, s-ar putea să ajung să împart cu dumneata aceeași celulă la noapte, și asta nu mă încîntă. Nu mă îndoiesc c-am să am ocazia să te întîlnesc din nou în împrejurări mai propice.

Se uită la ușă. Mă întorc și văd în cadrul ei un locotenent de poliție rurală și trei soldați.

În regulă. A venit momentul !

Mă aplec peste masă.

— Ascultă Dominguez, îi zic. știu cine ești. Poate că vrei să mă cureți și pe mine, dar n-are să-ți meargă. Un derbedeu ca tine și o cocotă de duzină ca asta, care se ține după tine... și rînjesc în direcția Fernandei, o javră de mexican.

Mă pălmuiește. Îmi trage un pumn care mă trîntește. Mă ridic, apuc sticla de *tequila* și încerc să-l pocnesc cu ea, dar băutura se varsă pe Fernanda care stă pe loc cu o mutră stupidă și începe să urle sau să caute ceva cu care să mă trimită pe lumea cealaltă ca să spele onoarea familiei Martinas.

În clipa cînd Dominguez bagă mîna sub cămașă ca să-și ia arma, îi dau un pumn peste masă și mă prăbușesc împreună cu el pe podea. Urmează un tapaj îngrozitor, urlete și mă pomenesc că mă apucă doi polițai, în timp ce locotenentul și un altul îl înșfacă pe Dominguez. Toată lumea zbiară și răcnește în același timp. Îl aud pe chelner și pe patronul borțos dînd patruzeci și nouă de versiuni a ceea ce s-a întîmplat, și, peste toate, o aud pe Fernanda răcnind c-am numit-o cocotă de duzină și așa mai departe.

Locotenentul, un tip jalnic, nebărbierit de trei zile, ridică mîna și hărmălaia încetează.

— *Señores*, spune el, mergeți amîndoi la închisoare. E un drum lung pe jos și-o să aveți timp să vă gîndiți la situația în care vă aflați.

Ne scot pe amîndoi afară din restaurant și ne leagă mîinile la spate cu o frînghie pe care o ține un polițai. Apoi se suie pe cai și-o iau la pas, în timp ce caii ne umplu gura cu praful ridicat de copite.

Dominguez are o bucată din trabuc în gură și sîngerează de la o tăietură de deasupra ochiului, de cînd l-am pocnit.

Mă uit peste umăr. Fernanda stă în cadrul ușii și se uită la noi. Sombreroul ei alb se vede limpede în masa de golani.

Adios, americano ! strigă ea, sper c-ai să dai orbul popii, de febră, la închisoare.

E miezul nopții cînd ne vîră la zdup în Tampapa. Cînd polițaiul închide ușa celulei de piatră, Domin-

guez se duce și se așază pe banca de lemn de lîngă zidul din fund.

Eu rămîn la ușă și mă uit printre gratiile de fier, în timp ce gardianul se îndepărtează. Cînd dispare, mă întorc și mă uit la Dominguez. Și-a pus picioarele pe bancă și-a scos o altă havană din buzunar. O fumează calm și frumos, ca și cum n-ar avea nici o grijă pe lume. Mă apropii de el.

— Și acum ? Îl întreb.

Își ridică privirea spre mine și rîde. Cînd te uiți la Dominguez, nu arată chiar așa de rău. Are o față care se vrea bună, dar care a fost tăbăcită în copilărie, dacă mă înțelegeți.

— Era singura cale, *Señor* Hellup, zice el. Aici putem vorbi. Afară, dacă vorbim, toți se uită la noi, toți ne bănuiesc. Ș-apoi, nu sînt prea popular în regiune în momentul de față. Îmi pare bine că ți-ai dat seama ce voiam, dar nu cred c-a fost nevoie s-o înjuri pe Fernanda așa de urît. Dă din umeri cu un gest cam trist.

— Nu-ți face sînge rău. Mi-a venit pe limbă și nu m-am putut abține. Mă duc la ușă și mai arunc o privire. Totul e liniștit. Mă întorc la el. — În regulă, îi zic. Dă-i drumul și vorbește repede. Și spune-mi tot ce știi, Dominguez. Fiindcă te plătesc în funcție de cîte îmi spui.

Își scutură cenușa țigării de foi. Lumina lunii intra printre zăbrelele ferestrei de cealaltă parte a celulei, sus pe zid, și îi cădea pe față.

Individul are oare de gînd să-mi spună adevărul ?

CAPITOLUL 2

CACEALMAUA

E ora trei și Pedro nu vorbește încă.

Am obținut o ghitară de împrumut, o jumătate de sticlă de *tequila* și un pachet de țigări de la un gardian, pentru trei pesos, și sînt gata să stau acolo, pînă cînd tipul ăsta începe să spună adevărul.

Am descoperit că nu merită să-i grăbești pe mexicani. Dacă au chef, au să vorbească. Dacă nu vorbesc atunci așteptați pînă încep să gîndească în dolari americani, ceea ce fac întotdeauna pînă la urmă. Sînt niște oameni simpatici și-au să-ți încredințeze sufletul lui *Madre de Dios*, în timp ce-ți taie beregata, și, deși nu-mi pasă de beregată, gîndul mi se pare frumos, dacă mă înțelegeți.

Stau cu spatele la zidul cu fereastra cu gratii, de deasupra. În felul ăsta, lumina lunii cade pe Pedro.

Pot să-l supraveghez în timp ce zace pe bancă și să-i privesc fața ca să văd cînd îi vine ideea să vorbească.

Ciupesc cîteva corzi de ghitară și încep să cînt încet, mai mult ca să nu adorm. Repet un cîntec pe care obișnuiam să-l cînt unei dame cînd eram în misiune în Munții Ozarks. Dama era o bomboană. Era bine dotată. Avea o statură mică și se ținea după mine. Dar ce temperament ! Odată a încercat să-mi vîre un cuțit de bucătărie în ochi, fiindcă aruncasem o privire învățătoarei locale. Dragostea poate fi un iad. Dar sînt sigur c-ați mai auzit asta.

Pedro se întoarce pe-o parte în timp ce cînt :

„Ești o damă cu draci
Și vreau să fim împreună.
Și să știi că-mi placi
Deși ești cam nebună.

O să mestecăm gumă
Și-o să cîntăm.
Căci nu-i de glumă
Cînd ne amuzăm.

Ești o damă cu draci
Care îmi dă frisoane.
Și să știi că-mi placi,
Cînd ai toane."

Pedro zice că-i un cîntec nostim. Apoi întinde mîna, îi dau ghitara și începe să cînte o *cucaracha* încîntătoare. Cînd vrea, cînta destul de bine. La urmă, lasă ghitara din mînă și mă privește. Are un aer serios.

— *Señor* Hellup, zice el, trebuie să înțelegi că importanți sînt banii. Nu pomenești nimic de bani. De la un *caballero*[1] la altul...

Iau ghitara și încep să-i ciupesc corzile. Banii încep să-l trezească la realitate.

— Ascultă, Pedro. Cred că vorbim aceeași limbă. Cred, de asemenea, că ești un tip isteț. Felul în care ai pus la cale să ajungem la închisoare ca să discutăm liniștit arată că ești deștept și, eu unul, sînt gata să-ți încredințez tot ce știu. Dar cei care m-au trimis nu sînt ca mine. Nu se încred în nimeni. Habar n-au ce tip grozav ești tu, Pedro. Ei zic că trebuie să-mi zici tot ce știi înainte de-a primi banii, și poți să mă crezi cînd spun că, de îndată ce-mi spui ce știi, ai să fii plătit pronto. Mă înțelegi ?

Pare trist.

— Banii sînt în Mexic ? întreabă el.

Dau din cap.

— Mda. Pot să-i am într-o zi, dar mai întîi trebuie să-mi spui ce știi.

Se întoarce pe spate și începe să se uite din nou în aer. Se gîndește la bani. Aprinde o țigară și gîndește din greu. După o vreme, întoarce capul spre mine și începe să vorbească.

— Am încredere în dumneata, *Señor* Hellup, fiindcă văd că ești un *caballero*. În clipa cînd te-am văzut, mi-am spus că *Señor* Hellup e un *caballero*. Am să-ți spun ce știu. Apoi trebuie să aranjăm ca să ieși de la închisoare. Asta ca să ai ocazia să strîngi banii, după care îmi dai cinci mii de dolari și te duc la acel loc. Am să-ți arăt totul, *Señor*.

[1] Domn. Sp.

— Mda ? zic eu. Mă uit la mutra lui, dar nu-mi spune multe. — Grozav, continui eu. Ascultă, Pedro, cum ai ajuns să te ocupi cu treburi d-astea ?

Își dă jos picioarele de pe bancă, se întoarce și se uită la mine. Are o expresie gînditoare. Stă pe loc, cu mîinile pe genunchi și cu capul sus, avînd pe față un fel de zîmbet nostim și onest pe care îl arborează mexicanii de cîte ori au să-ți toarne minciuni.

— *Señor* Hellup, zice el, îți dai seama că sînt un om curajos, foarte curajos. Îți dai, de asemenea, seama că sînt un om atras fatal de femei. Cu tot respectul, *Señor* Hellup, îți spun că unele femei s-au omorît din pricina mea.

Îi dau dreptate și îmi spun că desigur s-au omorît. Îmi mai spun că n-am întîlnit niciodată un mexican pe rază de o sută și cincizeci de kilometri în jur de San Luis Potosi, care să nu fie convins că fiecare damă care îl privește e nebună după el, dacă îi face un semn. Continuă.

— Faptul c-am avut o mică neplăcere c-o femeie, și că o mică revoluție de care am fost legat în chip nefericit, a eșuat în regiunea Coahuila, a făcut să mă lau la fund o vreme, poposind pe lîngă dealurile triste de lîngă Sierra Mojada. În timp ce eram acolo, *Señor*, l-am întîlnit pe *Señor* Pepper. Mi-a plăcut imediat. Și el e un *caballero*. Locuiește într-o casă lîngă dealuri și, ca dumneata caută o fermă pentru niște prieteni de la New York.

Încep să-i dau atenție. Așadar, Pepper a ajuns pînă la dealurile din Sierra Mojada. Mă întreb ce-a făcut după ce-a plecat de acolo. Aș da orice să-l văd.

— Într-o zi, cînd Pepper e plecat, mă duc la casa lui, zice Pedro. Și fiindcă sînt un om curios, interesat de tot felul de lucruri, mă uit prin casă. Caut și găsesc într-unul din bocancii lui un act de identitate de la Biroul Federal de Investigații al Departamentului de Justiție din Statele Unite. Aha, îmi zic eu, *Señor* Pepper joacă o mică farsă. Cred că e o coincidență că noi doi sîntem singurii oameni în această regiune pustie și trag concluzia că e acolo, fiindcă vrea să vorbească cu mine și că poate din timiditate s-a reținut să mă informeze că lucrează pentru FBI.

Ce minciună ! îmi spun. Pepper nu avea să țină actul de identitate în bocanc ! care e primul loc unde caută oricine care călărește.

— Așa că aștept să se întoarcă, continuă Pedro, și cînd vine acasă, îi dau actul de identitate și îi spun că tot ce știu e la dispoziția lui, cu condiția ca niște bani, să zicem cinci mii de dolari americani, să intre în posesia mea. Îmi spune că pleacă să aducă banii și că se întoarce ca să mă plătească, și că va fi fericit să mă asculte. Dar, ce păcat, nu s-a mai întors și de atunci nu l-am mai văzut. Un om încîntător *Señor*, un om curajos, un *caballero*...

— Mie îmi spui, intervin eu. Nimeni nu l-a mai văzut pe Pepper de atunci. A dispărut de pe fața pămîntului.

Dă din cap.

— Exact, *Señor*, spuse el, fiindcă nu-i nevoie să-ți spun că sînt oameni în Mexic care în clipa de față nu au sentimente prea bune față de membrii Biroului Federal de Investigații care se vîntură prin țara asta, încercînd să descopere lucruri pe care, sînt sigur, unii nu le doresc cunoscute.

Mă privește și zîmbește. Îmi spun că seamănă cu un șarpe boa cînd se uită la un iepure, care, în acest caz, sînt eu. Se sucește și își pune picioarele pe bancă și rămîne acolo pe spate, cu brațele sub cap, uitîndu-se la tavan.

— *Señor,* Hellup, zice el, am să-ți spun exact ce i-am spus și lui *Señor* Pepper. Două săptămîni înainte de a-l întîlni, adică acum vreo cinci săptămîni, am fost vizitat de un prieten al meu, numit Ramon de Puertas. Prietenul meu Ramon, care știe că în acest moment nu doresc ca guvernul acestei țări sau vreo patrulă polițienească din vecinătate, să știe unde mă aflu, îmi sugerează să cîștig niște bani, asumîndu-mi obligația să mă ocup de un bătrîn domn și de niște prieteni de-ai lui care trăiesc într-o *hacienda*[1] izolată în munții Sierra Madre. Bătrînul domn, după părerea amicului meu Ramon, e cam sărit. E un om de știință care, aparent, face niște experiențe ridicole, menite să *îmbunătățească enorm procesul folosit la dinamitarea rocilor din regiunea* cu minereu de argint.

— Ramon îmi mai spune că bătrînul e bogat, că are bani și că, dacă nu e păzit cum trebuie, unii indivizi, care abundă în această parte a țării, s ar putea să încerce să-l jefuiască sau să-l răpească, împreună cu prietenii lui. Îmi sugerează deci să angajez cîțiva prieteni și să mergem la *hacienda* ca să-l păzim pe bătrînul domn.

— Ideea mă atrage mult, *Señor*. Mă duc la *hacienda*. Îl întîlnesc pe acest domn bătrîn și încîntător — se numește *Señor* Jamieson — cu care fac toate aranjamentele. Cădem de acord ca în timpul

[1] Conac. sp.

nopții, eu, împreună cu patru dintre prietenii mei să facem de gardă în jurul *haciendei,* urmînd să locuim într-o căsuță de *adobe* la partea răsăriteană a proprietății. Vom primi mîncarea de la *hacienda* și pentru serviciile noastre voi fi plătit cu o sută cincizeci de dolari mexicani pe săptămînă.

— Înțelegeți, *Señor*, că sînt foarte fericit. E o regiune pustie. Departe de lume. Pe aici nu vin decît rar patrulele polițienești de *Rurales*[1], care nu-mi plac deloc.

Se oprește din vorbit, se sucește pe bancă, ia o altă țigară, o aprinde și rămîne cu privirea la mine. Pedro e un bun actor. Expresia lui mă anunță că sosim la deznodămînt.

— S-a întîmplat trei nopți după aceea. *Señor.* Mai mulți oameni sosesc seara. Aflu asta de la două servitoare indiene de la *hacienda.* Mai întîi vine o doamnă și apoi un domn, al cărui nume nu-l știu. E curînd după miezul nopții, și stau și mă uit peste *mesa*, gîndindu-mă ce liniștită e lumea pentru Pedro Dominguez, cînd aud de la *hacienda* un patefon care cîntă. Aud o doamnă rîzînd. Îmi spun cît de frumos e să fie atîta fericire într-o astfel de noapte !

— În acest moment, atenția îmi e atrasă de zgomotul unei mașini care vine pe drumul ce duce la porțile *haciendei.* Îmi iau pușca și mă îndrept spre mașină ca să văd cine e nou-venitul cînd, *Señor,* aud din *hacienda* zgomotul unei mari explozii.

Cad cu fața în jos. Mormăi o rugăciune pentru [illegible] și îmi spun ce mare nenorocire că *Señor*

[1] Poliție rurală.

Jamieson a trebuit să aleagă o astfel de noapte ca să se arunce în aer cu experimentele lui ridicole.

— În acea clipă văd alergînd din *hacienda* pe tînărul care e secretarul lui *Señor* Jamieson. Aleargă spre maşina care se apropie, condusă de o tînără femeie foarte frumoasă, căreia îi explică teribila calamitate care s-a petrecut. Această doamnă era aparent o altă invitată la *hacienda.*

O expresie de mare tristeţe i se întipăreşte pe faţă. Îşi întinde mîinile.

— Ce lucru îngrozitor, *Señor,* zice el. Jumătate din *hacienda* e la pămînt, zidurile au fost demolate şi mobilierul făcut fărîme. Se pare că *Señor* Jamieson explica prietenului. noua sa invenţie cînd a avut loc acest accident îngrozitor. Cei doi servitori indieni au murit, ca şi *Señor* Jamieson, doamna şi tînărul. Numai secretarul scăpă şi asta fiindcă a plecat din *hacienda* să observe sosirea tinerei doamne, care ar fi trebuit să fi fost acolo cu trei ore mai devreme şi care poate mulţumi sfinţilor c-a fost reţinută, căci altfel ar fi murit şi ea.

Pedro îşi stinge ţigara şi se întinde pe bancă.

— I-am îngropat şi noi cum am putut, înăuntrul zidului răsăritean al *haciendei, Señor,* spune el. *Señor* Jamieson era de nerecunoscut. Rupt în bucăţi. Tînărul oaspete nu mai avea cap. Pe servitori nici nu i-am mai găsit. doar resturi de haine.

— Îmi pare foarte rău *Señor,* fiindcă am pierdut un post bun. Înţelegi că nu vreau să raportez asta comandantului celui mai apropiat post de poliţie. În seara următoare, *Señor,* din păcate, atît eu cît şi cei patru *amigos,* ne-am suit pe cai şi-am plecat prin deşert. Suspină din fundul rărunchilor. — Ce frumoasă poate fi viaţa, zise el, şi ce tristă. Asta-i tot ce ştiu, *Señor.*

Se întinde mai bine pe bancă, îşi pune mîinile sub cap şi se uită din nou la tavan. Îmi zic că mi-a venit rîndul să spun ceva.

— În regulă. Pedro, dar nu mi-ai spus prea multe, afară de faptul că Jamieson, fata şi tînărul au murit. Ai găsit cumva vreo hîrtie de la bătrîn în timp ce căutai prin ruine ?

— N-a mai rămas nimic, *Señor,* zice el, absolut nimic. Toată acea parte a *haciendei* a fost făcută praf şi ţărînă sau a ars. Firește, c-am căutat să văd dacă nu găsesc ceva de valoare. dar n-am găsit nimic.

Îmi aprind o ţigară.

— Asta nu-i o groază de informaţii. Pedro. Pentru cinci mii de dolari... Ce facem ?

Se întoarce pe bancă şi se uită la mine.

— *Señor,* zice el, mă insulţi. Nu sugerez nici măcar o clipă c-ar trebui să-mi plăteşti acei bani mai înainte de-a te duce la *hacienda* ca să te lămureşti de unul singur. Nu-i uşor de găsit. N-ai s-o găseşti decît cu ajutorul unui ghid experimentat, ca mine. E la două zile de mers de aici. Regiunea e primejdioasă si nesigură pentru dumneata. Suma pe care ţi-o cer nu-i prea mare. pentru ce-am să fac.

Mă gîndesc în tăcere.

— În regulă. Să spunem că fac o afacere cu tine Cum ieşim din mizeria asta ?

Îmi zîmbeşte.

— N-are să fie prea greu, *Señor*. Cunosc gardianul de aici. Se lasă convins de raţiune. Dacă pomenim de nişte bani, are să asculte. *Señor*, iată planul meu. Aşteptăm pînă mîine după-amiază, pentru că dimineaţa nu e propice, fiindcă sînt oameni în jurul închisorii, dar după-amiază locul e pustiu.

— Foarte bine. Cînd vine gardianul, vorbesc cu el şi seara devreme, are grijă să lase uşa descuiată. Dumneata pleci, dar eu rămîn ca garanţie că i dăm banii. N-are să ne coste prea mult, să zicem două sute de pesos. Foarte bine. Dumneata pleci, te duci şi aduci banii, dar trebuie să ai grijă să nu te apropii de Tampapa. Cît are să-ţi ia ca să aduci banii ?

— Am banii în maşină. Am parcat-o într-un tufiş în partea răsăriteană a oraşului, înainte de-a merge la restaurant. Pot să ajung acolo într-o oră, dar va trebui să mă întorc pe jos, fiindcă maşina nu merge bine. Carburatorul e înfundat. N-are să pornească.

— Nu-ţi face nici o grijă, *Señor*. E doar un amănunt. N-ai să ai nevoie de maşină. Cînd ai pus mîna pe bani, stai ascuns pînă la căderea nopţii. Apoi apuc-o prin mahalalele din Tampapa şi continuă să mergi pe drumul care duce dincolo de închisoare spre *mesa*. La trei kilometri depărtare ai să găseşti un alt drum spre nord. Ia-o pe el şi-ai să ajungi la o căsuţă — o *casa* albă, într-o mică vale în drum spre ţinutul Nazas. E un loc pustiu şi nu trebuie să-ţi faci griji că vei fi văzut. Patrulele de poliţie merg acolo doar rareori, iar gardianul de aici îi va informa de generozitatea dumitale.

— În acea casă ai să găseşti pe *Señora* Fernanda Martinas. Împacă-te cu ea. Explică-i că insulta era doar o farsă şi o parte din plan, fiindcă nu vreau să supăr pe această doamnă de care sînt foarte ataşat şi care are temperamentul unui tigru cînd se înfurie.

— Ea are să aranjeze ca banii pe care îi dai să ajungă la închisoare. Sugerez să trimiţi două sute de pesos pentru gardian şi alţi trei sute pentru *commandante*. Se întinde din nou. Pare foarte fericit de felul cum face afaceri.

— Atunci, continuă el, am să fiu şi eu eliberat. Am să vin la dumneata la *casa* şi putem aranja să plecăm spre ruinele *haciendei* defunctului domn Jamieson, în Sierra Madre.

Mă priveşte cu un zîmbet larg.

— Ei *Señor*, ce zici ?

— Zic că merge bine, Pedro. Nu cred c-am să uit cum ai pus la cale afacerea asta, cînd va veni vremea.

Cască din răsputeri, se întinde pe bancă şi adoarme. Eu rămîn, fumez şi mă uit la el. În cîteva minute, tipul doarme ca un prunc.

Mă gîndesc în linişte. Nu ştiu dacă acest Pedro spune adevărul sau îl inventează în timp ce vorbeşte. Nu-mi vine să cred istoria cu Jamieson şi cu explozia. Poate că Pedro îşi închipuie că ştiu mai mult. Nu vreau decît informaţii care să mă ajute să ajung la Pepper.

Lumina lunii pătrunde printre gratii şi cade pe faţa lui Pedro, făcînd-o să semene cu o tablă de şah. Încep să mă gîndesc la Fernanda. Ce damă nemaipomenită ! Cum se face că Pedro care nu e de-

cît un escroc și un bandit, a dat de o damă ca ea. Poate că are dreptate cînd spune că are un temperament de tigru cînd nu e de acord cu tine, dar o damă e și mai grozavă cînd are nervi.

— Am cunoscut pe vremuri o damă în Chattanooga care nici măcar nu arăta prea bine. Atît doar că în clipa cînd băga de seamă că te uiți la o altă damă, devenea așa de atrăgătoare, încît nu-ți rămînea decît să speri că n-avea să te nimerească cu unul din cuțitele de bucătărie cu care arunca în tine. Cînd am auzit că dama a retezat urechea dreaptă a unui *marine* aruncînd în el cu un cuțit de tăiat friptura de la zece metri depărtare, mi-am amintit brusc că aveam o întîlnire la New York.

Dar în afara faptului că arunca în tine cu cuțite era o dulceață de femeie, foarte blîndă cu animalele.

Damele sînt nostime. Mie îmi spuneți ? Cred că dacă n-ar fi damele la mijloc, m-aș apuca de o altă meserie. Tipul care a spus „*cherchez la femme*“[1] n-a știut ce-a spus. Una e să le „șerșezi“ și alta e să știi ce-ai să faci cu ele cînd ai să le găsești.

Orice damă cu o față ca lumea și cu un corp frumos care merită să apară în reclama unui costum de baie va pune întotdeauna ceva la cale, doar ca să se convingă că atrage bărbații. De cîte ori dai de dracu, poți să pui pariu salariul de luna viitoare că la baza neplăcerilor ai să dai de-o damă cu aer nevinovat și cu un cuțit lung de zece centimetri, ascuns în jartiera ciorapului de mătase, pentru orice eventualitate, cum ar fi ca să cureți mere cu el.

[1] Formație militară reputată a avea soldați duri.
[2] „Căutați femeia“, fr. metaforă, pentru rezlovarea unei crime, în care e amestecată întotdeauna o femeie.

Ceea ce poate explica tandemul Pedro-Fernanda.

Stau pe loc și-mi spun că e cu atît mai bine pentru toți, cu cît am să ies mai repede din închisoare. Mă aflu în Mexic și trebuie să am grijă ce fac, fiindcă bănuiesc că un act de identitate eliberat de Biroul Federal de Investigații îmi va fi la fel de util ca o înghețată servită unui eschimos degerat.

Asta e. Mă așez pe podea și îmi întind oasele. Închisoarea e infernal de caldă vara, dar îmi spun că cel care așteaptă își primește răsplata — răsplata pe care alții n-o vor !

Lumina soarelui pătrunde printre gratii.

Mă frec la ochi ca să mă trezesc și-l văd pe Pedro vorbind cu gardianul prin gaura din ușă. Face gesturi violente și vorbește foarte repede.

După o vreme, vine la mine. Rînjește.

— S-a aranjat, *Señor* Hellup. Totul are să meargă strună. La ora cinci după-amiaza, gardianul va veni aici, va deschide ușa și va intra înăuntru. Are să vorbească cu mine. Dumneata te furișezi afară. Faci imediat la dreapta, mergi pe coridor pînă la capăt și întorci la stînga. Ajungi la ușa laterală a închisorii. Odată afară, dă fuga pînă în dosul închisorii și apuc-o pe cărarea care duce dincolo de *estancia* unde ne-am întîlnit. În dosul ei e *mesa* și o puzderie de locuri unde să te ascunzi pînă la căderea nopții, fiindcă trebuie să înțelegi că vor trebui să se prefacă față de autorități că te caută. După aceea, faci ce ți-am spus mai înainte.

— Grozav, Pedro. Ai un plan nemaipomenit.

Se duce înapoi la bancă și începe să cînte la ghitară. Îmi zic c-am început să-l plac. Are simțul umorului.

În curînd, sosește gardianul și aduce o băutură împuțită, căreia îi zice cafea. O bem, după care îi spun lui Pedro să mă trezească cînd vine vremea spectacolului.

Apoi mă întind pe jos și adorm pe loc, fiindcă am descoperit că dacă n-ai altceva mai bun de făcut, somnul e grozav și nu te costă nimic.

Cînd mă trezesc, nu deschid ochii sau mă mișc. Stau nemișcat și mă întreb ce-are să i se întîmple lui Lemmy Caution cînd începe distracția. După o vreme, Pedro vine la mine.

— Scoală-te, *Señor*. Gardianul va fi aici într-un minut. Pregătește-te să faci ce-am aranjat. Totul va merge bine.

— În regulă.

Mă scol și mă așez pe bancă. După o clipă, îl aud pe gardian venind pe coridor. Apoi îl aud descuind ușa celulei.

— Acum, *Señor* ! Îmi șuieră Pedro. Acum e momentul ! Trebuie s-o faci să semene cu o evadare !

Nu-i urmez sfatul. Mă reped la gardian și-i dau o directă în bărbie care ar crăpa și o torpilă în două. În timp ce se prăbușește, îi iau arma din toc.

Pedro se holbează la mine.

— *Señor*, zice el, *Señor*...

— Gura, împuțitule ! îi spun. Crezi că m-ai dus cu poveștile tale despre cum aveam să ies de-aici ? Aveai de gînd să faci cu mine ce-ai făcut cu Lariat, atît că n-a mers !

Sar la Pedro și îl pocnesc bine în țeastă cu patul pistolului. Cade ca lovit de trăsnet. Iau cheile de la gardian, trîntesc ușa și vîr cheia în buzunar.

Sînt pe coridor. Pedro mi-a spus s-o iau la dreapta și să dau un colț la stînga. Păi n-am de gînd să fac asta, fiindcă îmi închipui că mă așteaptă și nu cred că mă așteaptă cu flori.

Așa că mă întorc la stînga și-o iau pe coridor. La capătul lui e un fel de cameră de gardă. De cealaltă parte se află un pat fixat în zid și o fereastră. Mă sui pe pat, deschid fereastra și mă strecor afară.

Mă aflu într-un fel de mic *patio*, pe o latură a închisorii. La dreapta, în zidul de *adobe* se află o ieșire. O iau pe acolo cu revolverul gata, în caz că-i vin cuiva idei.

Departe, în fața închisorii, aud urlete.

De la ușă, o cărare duce la drumul plin de desișuri. O întind în acea direcție și încep să fug. La o sută de metri pe drum, mă opresc și mă uit în urmă. În fața zidului acelui *patio* se află un tip care mă ochește cu pușca. Cad la pămînt cu o secundă mai înainte ca el să apese pe trăgaci și, în timp ce el trage, mă întorc și trag în el. Se decide să intre la loc în *patio*.

Mă scol și continui să fug o vreme. E ciudat cît de repede poți să fugi cînd vrei.

După o vreme încetinesc și-o iau la dreapta pe o cărare ce duce la desișuri. În zece minute mă aflu

la picioarele dealurilor de la răsărit de Tampapa și *estancia* se găsește în spatele meu, la dreapta.

Poate că știu mai mult despre țara asta decît își închipuie Pedro.

Continui să merg, apoi mă culc la pămînt și ascult.

N-aud nimic.

Stau pe loc și-mi trag răsuflarea. Bănuiesc c-am scăpat. Bănuiesc că tipul care mă aștepta era de cealaltă parte a închisorii.

Au să se ducă la locul unde i-am spus lui Pedro c-am lăsat mașina, în partea răsăriteană a orașului și n-au s-o găsească, fiindcă se află într-o ravină în partea de nord a orașului, și culmea, mașina merge !

Stau pe loc o vreme, apoi mă scol și mă îndrept spre nord. N-am o idee precisă de ce fac, dar există un lucru de care sînt foarte sigur și anume, că indiferent de ce-am să fac, n-am să fac nimic înainte de căderea nopții. Îmi place bezna, mai ales cînd ai o șansă serioasă ca un individ să tragă în tine doar ca să se convingă dacă te zvîrcolești.

După o vreme ajung la ravina unde am lăsat automobilul. Deschid portbagajul și caut sub fundul fals al unei cutii de scule. Îmi scot Lugerul și o sticlă de whisky.

Dau o dușcă pe gît și mă îndrept, cam o sută de metri mai departe, spre un grup de cactuși. Mă așez jos, cu Lugerul între picioare, pentru eventualitatea că s-ar putea să vină cineva

Îmi spun c-ar trebui să dorm nițel fiindcă s-ar putea să nu mai am ocazia.

CAPITOLUL 3

SCUMPA DE FERNANDA

E ora unsprezece cînd mă trezesc.

E o lună frumoasă și cînd mă uit în jur văd cactușii și pomii *joshua* aruncînd umbre ciudate pe lîngă mine. Îmi zic că deșertul mexican e un loc bizar noaptea și gata să-ți bage frica în oase. Aprind o țigară și încep să mă gîndesc la Pepper.

Îmi spun c-ar fi frumos dacă toți cei interesați ar ști cu ce se ocupă Pepper. Trebuie să vă spun că Pepper e un tip grozav. E un agent bun, foarte curajos. De asemenea, e un tip arătos și damele îi cad la picioare. Băiatul ăsta e mult prea deștept ca să dispară de pe suprafața pămîntului fără un motiv bine întemeiat, afară de cazul că l-a curățat cineva între timp.

Nu știu despre Pepper decît că e din statul Arizona. Telefonează agentului permanent de acolo și-i

spune c-a dat de informații despre niște fapte senzaționale care se petrec la sud de frontiera cu Mexicul, niște chestii nemaipomenite. Îi mai spune că e ceva colosal și c-ar dori să meargă acolo pentru două sau trei săptămîni, fiindcă lucrurile s-au încins, ceea ce înseamnă pentru mine că motivul pentru care Pepper a ajuns în cocioaba din Sierra Madre, unde a dat de Dominguez, trebuie căutat de partea noastră a frontierei. În Mexic există atît telefon cît și telegraf și, cînd agentul nostru din Arizona nu mai primește nici o știre de la băiat, se neliniștește și mă expediază pe mine acolo.

Perfect. E clar că dacă Pepper lucra atît de ascuns, trebuie să fi avut un motiv serios. Iată de ce-mi spun Mr. Hellup și pretind că sînt în căutarea unei ferme pentru niște *americanos*.

Am auzit de tipul ăsta Dominguez. Am stat o vreme prin regiunea San Luis Potosi și, pornind de acolo, am mers pînă la Juan del Rio, dincolo de Tamaulipas, apoi în jos spre Hidalgo, încercînd să aflu ceva despre Pepper. Damicela de care v-am pomenit, cea pe care am întîlnit-o în Matahuala, mi-a spus c-a văzut un *americano*, răspunzînd la descrierea făcută, în compania acestui Dominguez și a unei dame pe nume Fernanda Martinas. Comoara de față mi-a mai spus că Dominguez e un fel de mic bandit, în stare de orice pentru bani, iar dama Fernanda e înnebunită după el, fără să fie însă prea bine cunoscută prin aceste coclauri.

Chestia e cîte din poveștile spuse de Dominguez despre Jamieson și ceilalți sînt adevărate și cîte sînt inventate. E o istorie cam ciudată și e genul de istorie pe care un tip de calibrul lui Dominguez

n-ar fi avut destulă minte s-o fabrice, așa că-mi spun că trebuie să aibă o fărîmă de adevăr în ea. Încep să mă gîndesc la Dominguez.

Două lucruri îți sar în ochi. Unul e ca Dominguez știa c-am venit în Mexic ca să aflu ce s-a întîmplat cu Pepper. De îndată ce-am început să vorbesc cu acel chelner despre Pepper și acea damă, el a și aflat. Restul a fost o înscenare. Dominguez îi promisese unui polițai corupt, care avea nevoie de cîțiva dolari, destui bani ca să mă bage la zdup. Apoi aveau să facă același lucru și cu mine. „Același lucru" însemna încercarea de-a evada. Dacă reușeau și cu mine, guvernul american n-avea să fie încîntat, dar ce putea să facă ? Fusesem arestat fiindcă mă vîrîsem într-o bătaie la o tavernă și, în conformitate cu legea mexicană, dacă un prizonier încearcă să scape, ai dreptul să-l împușți.

Toate astea înseamnă că tipul Dominguez nu e prea prost, fiindcă ideea de-a mă băga la închisoare, ca să putem discuta, nu fusese prea rea.

Ăsta-i motivul pentru care cred că ce mi-a spus e adevărat. De ce să-și bată capul să-mi spună o minciună, atunci cînd știe că la zece metri afară din închisoare am să fiu așa de ciuruit, încît am să arăt ca o sită.

Ce-am să fac de-acum înainte ? Stau jos, fumînd și cu gulerul de la cămașă desfăcut, fiindcă, crede-mă, e așa de cald, încît sudoarea îmi curge șiroi pe față. Cred că pot să fac două lucruri. Mă pot întoarce la mașină, o pornesc și-o iau înapoi. Pot să ajung la San Luis Potosi foarte repede, iau legătura cu șeful poliției și-i arăt actele mele de identitate. După care, voi avea sarcina neplăcută să-i explic de

ce un agent federal operează într-unul din statele mexicane, fără cunoștința guvernului mexican, și își spune Hellup. Cred c-o să-mi dați dreptate că nu-i o idee prea bună.

Deci care e alternativa ? Vă spun că habar n-am, pentru că dacă am să-mi continui misiunea, am multe șanse să fiu și eu curățat și, credeți-mă, nu sînt genul de om căruia asta să-i facă plăcere.

Încep să mă întreb ce s-a mai întîmplat la închisoare după plecarea mea. Să presupunem că era adevărat ce mi-a spus Pedro, că nu erau mulți oameni pe acolo după-amiaza, asta în cazul cînd Pedro și gardianul erau încă în celulă. Îmi zic c-ar fi fost în stare să urle după ajutor, dar că nimeni n-avea să-i ajute, afară de cazul cînd gardianul de afară — cel care mă ochise cu pușca — era complice cu ei. Mi-a trecut prin minte că poate nu era, fiindcă atunci gardianul din închisoare, complicele lui Pedro, ar fi trebuit să împartă cu el banii.

Nu, nu cred că i-au spus. Cred că stătea acolo, la locul lui de pază obișnuit, la ușa închisorii, iar cei doi se așteptaseră ca el, văzîndu-mă că mă strecor afară din închisoare, să mă împuște. Să presupunem că nu-i adevărat. Că știa ce se întîmplă, că s-a dus înăuntru la închisoare și-a găsit pe Pedro și pe amicul lui încuiați în celulă ? Am cheia în buzunar, nu-i așa ? Dacă *El Commandante*, care, bănuiesc, e tipul care are alte chei, nu vine pînă a doua zi dimineața, așa cum a sugerat Pedro, asta înseamnă că rămîn închiși în celulă, deci am o șansă.

Iată ce vreau să spun. Trebuie să fac ceva care

Pedro n-are să creadă. Cred c-ați înțeles că i-am spus o groază de minciuni. I-am spus că mașina mea e ascunsă undeva, lucru neadevărat. I-am mai spus că avea carburatorul înfundat. Avea s-o creadă. Îmi închipui că Pedro și-a închipuit că de îndată ce scăpam de la închisoare, aveam să mă reped peste *mesa*, în direcția San Luis Potosi, fiindcă aveam să mă simt în siguranță.

S-ar putea să-i vină ideea să mă împiedice să merg acolo. Așa că dacă a apucat să iasă din închisoare, bănuiesc că a găsit un cal și colindă la întîmplare, căutînd pe Lemmy Caution undeva prin *mesa*, doar ca să-i dea niște cărți de vizită cu ajutorul unui pistol.

Iată planul. Pedro mi-a spus unde locuiește Fernanda, o casă mică și albă, în vale. N-a ezitat să-mi spună fiindcă și-a închipuit că n-am să ajung niciodată acolo. Crede că-i ultimul loc de pe suprafața pămîntului unde m-aș duce. Așa stînd lucrurile, mă gîndesc să merg la ea, fiindcă Fernanda nu l-a mai văzut pe Pedro de cînd nu l-am mai văzut nici eu și că s-ar putea să am noroc și s-o păcălesc.

Mă scol și mă scutur. Mă întreb de ce naiba primesc întotdeauna astfel de misiuni. Într-o bună zi, sper să lucrez într-o afacere pe lîngă New York, sau într-un loc unde damele sînt dame și unde te plac pentru ce ești, și unde un bărbat nu trebuie să înfulece *chili con carne*[1] tot timpul și să bea *tequila*

[1] Carne tocată servită cu fasole albă

după care totul e de două ori mai rău ca înainte. Ce naiba'!

Mă întorc la mașină și zdrobesc carburatorul. Dacă n-o folosesc eu, n-are s-o folosească nimeni altcineva.

Din locul meu, în spatele unui desiș de cactuși, văd casa. Are un etaj și se află departe, pe partea stîngă a cărării ce duce spre nord. În jurul ei e un gard de grajd, vopsit în alb, de la care pornește un fel de alee ornamentală pînă la ușa casei. În lumina lunii casa arată bine. .

Din ascunzătoarea mea văd că e lumină într-una din încăperile din față, o cameră cu un fel de verandă. Cel care a construit casa — și e o locuință bine construită, în stil spaniol — a făcut-o serios fiindcă în jurul ei nu se găsește nici o cocioabă pe kilometri întregi, iar mai departe doar căsuțe modeste. Poate că tipul care a construit-o voia să facă pe Greta Garbo și să trăiască izolat.

Odată sosit aici, nu mă mai simt așa de încîntat de plan. Dacă Dominguez e ascuns în casă cu o băutură într-o mînă și cu un revolver în cealaltă, sperînd c-am să apar ?

Apoi îmi zic că probabil nu-i în casă. Cum am mai spus, tipul e probabil în drum spre San Luis Potosi, gîndindu-se că m-am îndreptat într-acolo, și a pus să mă caute.

E infernal de cald. Mă ridic în picioare și îmi fac vînt cu pălăria, după care scot Lugerul din buzunarul pantalonilor și-l bag în cămașă, fiindcă îmi spun că dacă cineva are să înceapă să tragă cu arma, acela voi fi eu.

Mă strecor în spatele casei, ținîndu-mă în umbra tufișurilor de salvie și cactuși. Cînd ajung în spate, mă cațăr peste gard și mă apropii de clădire. Trag cu urechea, dar nu aud nimic. Rămîn pe loc un timp și îmi spun că lumina din camera din față indică prezența cuiva. Dacă sînt oameni acolo, atunci stau tăcuți, așa încît e cu putință ca Fernanda să fie singură. În regulă, mă decid să intru.

Mă întorc pe calea pe care am venit, pe lîngă potecă, peste gardul de grajd, destul de mare, pînă ajung la ușa de la intrare. E o ușă solidă, din stejar, cu decorații spaniole de fier forjat, bine fixată în zidul de cărămidă. După cîteva minute aud pe cineva mișcîndu-se înăuntru. Ușa se deschise și o tînără indiană se uită afară.

— Ascultă, îi zic, e acasă *Señora* Fernanda ?

Dă din cap.

— Mai e cineva acasă ? o întreb.

Clătină din cap.

— În regulă, îi spun. Du-te înăuntru și spune-i *Señorei* Fernanda că *Senor* Hellup e aici și-ar dori să-i vorbească.

Pleacă și lasă ușa închisă doar cu un lanț. După cîteva minute, se întoarce și o deschide. Intru. Mă aflu într-un fel de vestibul pătrat. Pe ziduri atîrnă

pături mexicane și mobila e acceptabilă. Fernanda intră pe o ușă din dreapta. Zîmbește.

V-am mai spus, băieți, că dama asta arată grozav, dar nu v-am spus decît jumătate din adevăr. Poartă o rochie lungă de dantelă neagră, peste care are o capă. Arată sută la sută nemaipomenit. Îmi zîmbește, un fel de zîmbet lent.

— Bine ai venit, *Señor* Hellup. Te așteptam.

Zîmbetul îi dispare în timp ce stă acolo cu un aer trist. Mă gîndesc rapid la Fernanda. V-am mai spus că m-am întrebat de ce o damă așa de bine înzestrată ca ea își pierde vremea cu un individ ca Dominguez. Continui să mă întreb. Poate că Dominguez o are cu ceva la mînă. Toate damele astea au un trecut dubios, dacă reușești să-l descoperi, cum spune un gazetar de scandal.

Îmi trece prin minte că poate ar merita să risc cu Fernanda. Pun pălăria jos și mă apropii de ea. Fernanda se întoarce și intră într-o încăpere. E o cameră lungă, ce se întinde de-a lungul întregii case. O parte a ei dă pe verandă și spre *mesa* de dincolo de drum. Mobilierul e grozav, antichități spaniole. Nici urmă de mobilă făcută la Grand Rapids[1]. Camera are stil.

Împinge un scaun masiv spre verandă, așază o măsuță alături și îmi face semn să iau loc. Apoi, traversează odaia la un bufet și pregătește niște băuturi. Aud cuburile de gheață în pahare și mă întreb cum dracu reușește dama asta să găsească gheață pe aici. Sînt, de asemenea, foarte fericit să observ că are și o sticlă de whisky. O urmăresc în

[1] Oraș în statul Michigan cunoscut pentru fabricile de mobilă.

timp ce amestecă băuturile. E una din acele dame care îți face plăcere să le observi. Se mișcă ușor și degajat, ca o pisică, și își arată brațele albe prin rochia de dantelă. E formidabilă. Încep să-mi spun că poate ar trebui să mă concentrez asupra misiunii mele și, la acest gînd, îmi revin și mă întreb ce-am să-i spun.

Se apropie de mine cu un pahar și îl pune pe măsuța de alături. Continuă să zîmbească.

— Te-am așteptat mai devreme, *Señor* Hellup. Pedro mi-a trimis un mesaj ca să te aștept mai devreme. Ce s-a întîmplat ?

Iau paharul și încep să sorb băutura încet, ca să am timp de gîndit. Îmi spun că Pedro trebuie să-i fi trimis mesajul cînd discuta cu gardianul, mai înainte de evadarea mea, și îmi închipui că n-a mai avut contact cu ea de atunci. În orice caz, probabil că minte. Apoi, brusc, mă întreb cum am să acționez. Am să risc și-am să fac un lucru la care nu se așteaptă nimeni. Poate am să-i spun o parte din adevăr și-am să-l amestec cu destule minciuni ca să pară convingător.

— Ascultă, Fernanda, îi spun, vreau să vorbesc sincer cu tine, fiindcă nu vreau ca o damă bine ca tine s-ajungă în vreo încurcătură din care să nu mai iasă. Înțelegi ?

Mă privește. Are pe față un fel de zîmbet lent. Și-a deschis buzele roșii și frumoase. V-am spus vreodată nu că dama are dinți care strălucesc ca perlele ?

— Există un motiv bine întemeiat c-am întîrziat, Fernanda, continui eu. Am evadat din închisoare azi-după-amiază, atît că nu m-am dus în direc-

ția unde sperau, fiindcă acolo mă aștepta un tip cu o pușcă. În regulă. M-am dus și mi-am luat mașina și-am petrecut cîteva ore căutînd un birou de poștă cu telegraf.

O urmăresc ca o pisică. Văd că începe să clipească.

— Așa că, îi spun, ținînd seama că polițaii din statul Texas au aflat între timp ce se întîmplă pe aici și unde mă aflu, a venit vremea să avem o discuție deschisă.

Se ridică, se îndreaptă spre bufet și aduce de acolo o cutie cu țigări. Îmi oferă una și aprinde un chibrit pentru mine. Apoi își aprinde și ea o țigară și se așază la loc pe scaun.

— *Señor*, Hellup, spune ea oarecum calm, aș vrea să înțelegi că în ce mă privește tot ce-mi spui sună foarte misterios. Nu prea înțeleg.

— Ah, nu ? Ascultă Fernanda, de cînd îl cunoști pe Dominguez ?

Dă din umeri indiferentă.

— Nu de prea mult timp, *Señor* Hellup. Trebuie să înțelegi că Pedro are o dispoziție feroce. E înclinat să ia ce vrea și rareori cere permisiune. L-am întîlnit acum vreo trei luni și de atunci l-am văzut de cîteva ori. Am încercat să termin — cum s-o numesc ? — legătură noastră, dar el n-are chef s-o facă. Și trebuie să mai înțelegi că în ce privește un fleac, cum ar fi moartea mea subită, ca rezultat al refuzului meu de-a face ce vrea el, n-are să-l deranjeze prea mult.

Dau afirmativ din cap. Poate că-mi spune adevărul. Poate că așa stau lucrurile.

— Mda, îi spun, și nu cred că un alt fleac, cum ar fi faptul de-a mă curăța, are să-l deranjeze ? Nu-i așa, Fernanda ?

Face un gest de nepăsare.

— Dacă ai telegrafiat la poliția voastră din Texas, cred că ești în siguranță. Nu cred că Pedro e atît de prost ca să facă ceva care i-ar crea probleme serioase.

Se apleacă pe scaun. Își pune mîinile în dosul capului și se uită la mine. Am încercat, băieți, să vă spun că această Fernanda e foarte atrăgătoare și stînd acolo și privindu-mă cu ochii ei mari, îmi amintește de o damă pe care am cunoscut-o în timpul unei misiuni în Sonoita. Încep să-mi spun că Fernanda nu-i foarte de disprețuit, că poate vrea să facă dragoste cu mine. În orice caz, trebuie să mă încred în cineva, fiindcă mă bălăbănesc de colo-colo, încercînd să găsesc o ieșire.

Se ridică, se apropie de mine și ia paharul gol. E așa de aproape de mine că pot să-i simt parfumul. Și vă spun sincer că e un parfum, cum să zic, discret, genul care rămîne în urmă, și pe care unele dame ghiechere îl folosesc și care te face să le iei în brațe și... dar de ce să pomenesc acum de asta ? Poate că și voi ați simțit la fel uneori.

Se întoarce la bufet și începe să-mi toarne din nou băutură. Mă scol, mă așez pe brațul fotoliului și o urmăresc.

— Ascultă, Fernanda, am dat de dracu și trebuie să am încredere în cineva, așa că te-am ales pe tine. Dar nu mă înțelege greșit, fetițo. Să nu-ți faci nici un fel de planuri în creierul tău pitic, c-ai putea să mă înșeli și să mă trădezi, fiindcă, și mort

fiind. ai să-l vezi pe Lemmy Caution înapoindu-se din mormînt plin de idei cum să te facă să suferi unde te doare mai mult...

Lasă paharul jos. Ochii i s-au bulbucat.

— *Madre de Dios !* spune ea. Lemmy Caution... Se îneacă în cuvinte. Îi rînjesc.

— Poate că ți-au vorbit despre mine ? o întreb.

Dă din cap afirmativ.

— *Señor*, spune ea, anul trecut eram la Hermosillo, știi, lîngă Sonora. Cîntam în cafeneaua de acolo. Vorbeau despre dumneata. Mi-au povestit despre afacerea Madrales, despre încurcăturile din Sonoita. Mi-au povestit cum l-ai împușcat pe Guarcho ; cum l-ai cărat pe Nendesino prin deșertul Sonora, deși e ținutul lui, în timp ce toți oamenii lui te căutau. Mi-am spus că dacă sfinții aveau milă de mine, poate că într-o zi am să întîlnesc un om ca dumneata. Și, uite, ești aici, în aceeași cameră cu mine, fumînd țigările oferite de mine, pe cale de-a bea băutura pe care ți-am adus-o cu mîndrie. *Madonna*, ce om !

Nu spun nimic. Dacă aș ști cum să roșesc, aș face-o.

Se apropie cu paharul în mînă, îl pune jos pe măsuță, apoi se dă un pas în urmă și-mi face o plecăciune de parcă aș fi fost regele Siamului sau mai știu eu ce. Apoi îmi spune cu o voce blîndă același vechi clișeu pe care îl spun tuturor celor care sosesc în dugheana cuiva în Mexic, vreau să spun de către cei care se cred bine crescuți :

— *Señor*, Caution, această casă îți aparține... cu tot ce e înăuntru.

Se uită direct în ochii mei și fiindcă e așa de aproape, pînă să apuc să-mi dau seama ce face, dama

e în brațele mele și o sărut ca eroul unui film într-o scenă de dragoste după ce regizorul i-a reproșat că n-o face cu mare entuziasm.

Tot timpul, ceva îmi spune să nu mă las tras pe sfoară și să fiu atent la ce fac, lucru greu de îndeplinit cînd ai brațele pline de cineva ca Fernanda.

Scoate niște sunete slabe și se zbate, și-mi dau seama de ce : revolverul din cămașa mea o rănește, așa că-l scot și-l pun pe măsuța cu băutură.

— Perfect, Fernanda. A fost plăcut și după ce discutăm puțin afaceri, poate ne gîndim și la dragoste, dar între timp, du-te pe scaunul ăla, stai jos și ascultă-mă.

Nu zice nimic. Se duce înapoi la scaun și se așază pe el. Se uită la mine cu invidia unui copil urît față de o vedetă de cinema.

— Uite cum stau lucrurile. Există un tip numit Pepper, care e agent special al Biroului de Investigații. Tipul ăsta operează în Arizona. Așa că îi telefonează agentului rezident c-a descoperit ceva senzațional și că trece granița în Mexic, și că va sta aici vreo trei săptămîni. În regulă. De atunci n-am mai auzit nimic despre el, așa că după o vreme am fost trimis aici să văd dacă nu-l pot găsi.

— Stau o vreme pe loc și caut o indicație. Apoi, o damă din Matehuala îmi spune c-a văzut pe un tip ca Pepper în compania lui Dominguez. Îmi spune că ești și tu cu ei și-mi spune cum te numești. Mă întorc la San Luis Potosi și aflu c-ai fost în Tampapa, cîntînd în bomba aia, și pun lucrurile cap la cap și îmi spun că dacă ai fost acolo, atunci și Dominguez are să fie acolo. Și nu m-am înșelat.

— În continuare, Dominguez încearcă să mă tragă pe sfoară. Mă bagă la închisoare cu ideea că vom putea discuta acolo netulburați. Apoi, îi vine o altă idee năstrușnică, să mituim gardianul ca să mă lase să evadez, dar mi-am dat seama că nu voia decît să fiu și eu omorît în timpul încercării. Am avut din nou dreptate.

— Perfect. În timp ce eram la zdup, mi-a spus o mulțime de lucruri despre vremea cînd a lucrat ca paznic al unuia Jamieson la o *hacienda* de la poalele lui Sierra Madre. A mai pomenit și de o explozie și de o damă care a sosit prea tîrziu pentru a fi omorîtă în accident.

— Cînd vine vremea, evadez, dar nu așa cum stabilisem. L-am doborît pe gardian și l-am pocnit pe Pedro la cap. Îi spusesem că mașina mea era stricată, și-mi spun c-are să creadă că mă îndrept spre San Luis Potosi unde am să fiu în siguranță. Îmi închipui, de asemenea, că dacă a reușit să scape din închisoare are să pornească pe urma mea cu scopul de-a mă opri să ajung acolo și să vorbesc. În regulă. Sunt deci aici și ce facem acum ?

Fernanda e încă pe scaun și se uită la mine de parcă aș fi cel mai grozav lucru văzut în viața ei. Își ține mîinile mici, încleștate în poală. Îmi spun că dama are mare clasă : nici urmă de sînge indian în ea, că-i o adevărată *Senora* spaniolă și sută la sută aristocrată, dacă mă înțelegeți.

— Lemmy, spune ea, am să-ți mărturisesc adevărul. Am fost în compania lui Dominguez fiindcă am fost silită. Am un soț, și-am fost forțată să mă mărit cu el cînd eram foarte tînără. Un om foarte rău. Mi-a făcut viața infernală. Cu prima ocazie,

am încercat să scap. M-a prins și m-a adus îndărăt. Atunci m-am gîndit la Dominguez, unul din oamenii de care soțul meu se teme, căci e un criminal. I-am dat lui Dominguez toți banii pe care îi aveam ca să mă ia de acolo. Știam că soțul meu avea să se teamă să mă urmărească, dacă știa că sunt cu Pedro. Nu m-am înșelat. Dar n-a existat niciodată nimic între Pedro și mine. Nici un bărbat n-a însemnat ceva pentru mine pînă în clipa asta ! Te iubesc !

Se ridică de pe scaun, se apropie de mine și îmi dă un sărut care l-ar fi trezit pe Rip Van Winkle[1] din somn. Apoi se întoarce la scaunul ei și se așază la loc. Tot ce face dama are ceva lent și plin de grație și de premeditare.

— Nu știu decît puțin despre Pepper. Știam că Dominguez a plecat cu un tînăr care era un *americano*. Nu știu nimic altceva. Pedro însă mi-a pomenit de acea *hacienda* de lîngă Sierra Madre. E un drum lung, mergem o zi cu calul pînă acolo. Asta-i tot ce știu.

Se scoală și îmi ia paharul și se duce la bufet. Bag de seamă că nu mai toarnă whisky de data asta. Îmi umple paharul cu limonadă și gheață. O damă precaută.

— Pedro mi-a trimis un mesaj de la închisoare, zice ea. Mi-a spus c-are să fie aici astă-seară. Cred însă că ai dreptate cînd spui că-și închipuie c-ai apucat-o spre San Luis Potosi. A plecat după tine ca să te omoare. Nu vrea să ajungi acolo și să vorbești.

[1] Personajul principal din povestirea cu același nume de scriitorul american Washington Irving. Eroul doarme timp de douăzeci de ani și la treizeci nu mai recunoaște nimic în jur.

Îmi aduce paharul cu limonadă. Apoi se întoarce la bufet şi rămîne pe loc, sprijinindu-se de el în umbră.

— Uite cum stau lucrurile, Lemmy. Dacă Pedro se îndreaptă spre San Luis Potosi ca să te caute, n-are să renunţe cu una cu două. La urmă, are să creadă c-ai scăpat. Are să se întoarcă aici. E posibil să-şi închipuie că poţi fi atît de naiv încît să te duci la *hacienda*. Dacă asta crede, atunci să revină. Are să se odihnească şi apoi va porni din nou după tine. Pentru că acum trebuie să te omoare.

— Aşadar, dacă vrei să pleci la *hacienda* ca să vezi ce s-a întîmplat acolo, trebuie s-o faci imediat. Dacă Pedro se întoarce, am să aranjez ca să ai destul timp să ajungi acolo, şi, cînd ai terminat ce-ai de făcut, să te poţi întoarce aici. Dar nu trebuie să rămîi în Mexic. Trebuie să te întorci în Satele Unite.

— Şi ce se întîmplă cu tine ?

Dă indiferentă din umeri.

— Într-o zi, cînd ai să fii la New York, am să-ţi trimit o scrisoare. Poate c-am să vin să te văd. Ce părere ai ?

Rînjesc.

— Merită s-o încerci. Îmi sting ţigara. — În regulă, Fernanda, am să fac cum spui tu. Am să plec la *hacienda* că să arunc o privire pe acolo. Apoi poate c-o întind din Mexic sau poate că nu. Poate c-am să mă întorc să am o mică discuţie cu tine.

Mă scol şi mă îndrept spre verandă. Mă întorc cînd o aud că se mişcă.

Vine spre mine cu faţa crispată. Mă întreb de ce, pînă văd micul revolver negru din mîna ei.

— Prostule, spune ea. Aşadar, m-ai crezut. Curajosul, deşteptul de Lemmy Caution a fost destul de fraier ca să fie păcălit de-o femeie. Du-te şi stai cu spatele la zid !

O fac. N-am să vă spun ce înjurături trag la adresa mea. Eu... să fiu dus de o damă ca ea ! Şi ce dracu vrea să facă acum ?

Stau pe loc şi mă sprijin de perete, cu faţa la verandă şi alături de bufet. Se apropie pînă cînd e doar la cîţiva metri de mine. Îşi ţine arma îndreptată spe stomacul meu. Simt cum îmi curge transpiraţia pe ceafă.

— Am să te ucid *Señor* Caution, zice ea. Unde preferi să te împuşc ? În cap, în stomac sau în spate ? Cred că un glonţ tras în stomac face ca agonia să fie mai lungă. Poate vrei să-mi spui.

Îmi zîmbeşte ca un diavol.

Creierul îmi lucrează în disperare, dar nu văd cum aş putea să scap. Mă tot întreb de ce m-am încrezut în dama asta. Eu unul, nu mă prea înşel la adresa lor.

Apoi încep să mă înjur din nou. Mă întreb ce-are să spună Biroul cînd au să audă că fraierul de Caution a fost curăţat de o damă din Mexic, de una care a folosit un truc vechi ca să-l facă să-şi lepede arma.

Se apropie şi mai mult. Se uită direct la mine şi revolverul din mînă e fermă ca o stîncă.

— În regulă, fetiţo, îi spun. Am fost un fraier. Împuşcă-mă unde vrei, fiindcă nu-mi mai pasă, dar am să-ţi spun un lucru, şi anume că agenţii Biroului au să pună laba pe tine la fel de sigur cum ţii

acea armă în mînă. Poate în anul ăsta, poate la anul, dar au să te înhaţe.

— Ce nostim ! zice ea. Atunci... *adios, Señor* Caution !

Văd că degetul i se încordează pe trăgaci. Mă cambrez pentru glonţ. S-a terminat aici...

Apasă pe trăgaci şi partea de sus a revolverului se deschide şi dinăuntru sare o ţigară. Mi-o oferă cu o mică plecăciune. Moare de rîs. Stau pe loc şi arăt ca cel mai mare idiot care a scăpat de sub supravegherea mamei lui. Nici măcar nu mă simt uşurat cînd se apropie şi îşi încolăceşte braţele în jurul gîtului meu. O simt gata să izbucnească în hohote de rîs. Dama ştie să joace teatru !

Apoi îmi dau seama de situaţie şi încep şi eu să rid. Trebuie să recunoaşteţi că dama Fernanda are un mare simţ al umorului. Iau ţigara şi ea mi-o aprinde.

— Lemmy, zice ea după o mică pauză. E clar că ai nevoie de cineva care să se ocupe de tine. Aşa c-ai să faci ce-ţi spun eu. Uite planul meu. Am să-ţi pregătesc nişte mîncare. Între timp, te duci la grajdul de la capătul palisadei. Ai să găseşti un cal acolo. Pune şaua pe el şi întoarce-te ca să iei hrana şi sticla de apă pe care am să ţi le pregătesc.

— Apoi o apuci pe drumul din deşert spre nord. Ai să dai de *hacienda* de partea noastră a dealurilor. Ai să ajungi acolo pînă mîine seară.

— Dacă Pedro se întoarce — şi cred c-are să se întoarcă — am să-i dau veşti false. Am să-i spun c-ai plecat de mult şi-ai apucat-o spre Najos. Are să pornească după tine într-acolo. Cînd ţi-ai terminat treaba la *hacienda*, întoarce-te aici. Am să te aştept.

Îşi apropie faţa de-a mea şi văd că ochii îi strălucesc ca stelele.

— Atunci ai să-mi spui *adios* înainte de-a trece graniţa, zice ea, un lung *adios*.

O iau în braţe. Dama e sută la sută ce-a ordonat doctorul. După un minut se desprinde de mine şi dispare.

Ies pe verandă şi cobor la drum. Îmi zic c-am să dau de cal, am să pun şaua pe el şi-am să fiu gata mai înainte de-a mai inventa ceva care să mă facă să uit că am o misiune de îndeplinit.

Unii oameni sînt norocoşi, alţii nu. Eu unul... cred că sînt norocos.

Îndrept calul pe drum şi mă uit peste umăr. O văd pe Fernanda stînd pe verandă, uitîndu-se la mine şi făcîndu-mi semn de adio cu mîna.

În faţa mea se întinde deşertul şi undeva pe acolo e *hacienda*. Îmi spun că viaţa ar putea fi mult mai rea decît e acum.

În orice caz, individul care a spus că nu trebuie să amesteci plăcerea cu afacerile era scrîntit la cap.

Ce-mi pasă !

CAPITOLUL 4

ADIO, PEPPER !

Cînd văd unde se află *hacienda*, am un șoc fiindcă cine-a construit-o acolo trebuie să fi fost țicnit. (Îmi spusesem tot timpul că avea să se găsească la poalele munților Sierra Madre, unde e umbră și apă. E însă la dracu în praznic, înfiptă în mijlocul deșertului.

Văd zidul din jurul clădirii, așa cum mi-a spus Pedro, și pe vîrful dealului văd *hacienda*. Arată cam sinistră la lumina lunii, ca unul din acele orașe fantomă despre care ați citit. Observ că partea din dreapta a casei e dărîmată, dar restul arată destul de bine. Poate că n-a fost o explozie chiar atît de puternică cum și-a închipuit Pedro.

Leg calul de gard și pășesc înăuntru. Tăcerea e așa de grea că poți s-o tai cu cuțitul.

Sînt îngrozitor de obosit. Ideea de-a alerga prin Mexic nu mă prea încîntă. De ce-o fac ? În timp

ce mă apropii de *hacienda*, văd lîngă zidul din stînga șopronul unde Pedro și băieții lui locuiseră cînd veniseră acolo. O potecă, mărginită de cactuși uriași și tot felul de pomi duce la casa, căreia un nebun a încercat să-i dea o notă de eleganță. Îmi vine să rid, fiindcă mi se pare la fel de absurd ca atunci cînd încerci să căptușești iadul cu azbest, ca să-l faci mai răcoros. Aș fi curios să știu ce învîrtea pe aici acel tip Jamieson, cu dama și secretara lui, ca și cu alții.

Mă apropii de *hacienda*. La intrare sînt mai multe trepte de lemn ce duc la o verandă de cărămidă, susținută de mai mulți stîlpi, știți, gen mexican.

Dau un picior în ușă și intru. Greu de crezut, dar nimeni nu și-a bătut capul să scoată mobila. Holul e plin de mobilă, acoperită de un praf gros. Nimeni n-a călcat înăuntru, fiindcă nu-i nici o urmă de pași în casă. Praful e neatins. Îmi spun că e genul de casă care îți dă un fior de groază.

La dreapta și la stînga holului se află odăi. Intru și mă uit de jur-împrejur. Sînt mobilate și acoperite de același praf. Ies și o apuc pe coridorul care duce în spatele casei, în partea care e dărîmată. În timp ce merg, mă împiedic de ceva și văd că-i capacul unui patefon, unul din cele mari. Poate că cineva îl pusese să cînte cînd casa a sărit în aer. La capătul coridorului e o altă cameră. Mi se pare cea mai largă din casă, folosită drept cameră de zi. Zidurile sînt încă în picioare, atît că sînt zgîriate și au tencuială căzută. În fund n-a mai rămas nimic și se vede afară. Două laturi ale zidurilor au dispărut și îmi fac socoteala că întregul grup trebuie să

se fi aflat în acest colț al casei. ascultîndu-l pe Jamieson explicînd ceva, cînd balonul s-a înălțat la cer.

Mă întorc și mă așez pe treptele verandei. Îmi aprind o țigară și încep să mă gîndesc la Pepper. Am impresia că Pepper se afla aici cînd a sărit în aer casa ! Sînt gata să pariez ultimul meu dolar că nu se aflase undeva departe, la poalele munților Sierra Mohada, afară de cazul că voia să ia legătura cu Dominguez și bănuiesc că motivul pentru care o făcuse era că Dominguez venea de pe aici. Poate că Pepper era interesat de acest tip Jamieson. Toată povestea e ciudată, căci trebuie să vă dați seama că un agent al Biroului de Investigații nu are voie să alerge de colo-colo și să facă unele lucruri fără ca cineva să fie la curent cu ce întreprinde și, dacă ar fi fost în regulă cu Pepper să se ascundă pe aici, dacă avea un motiv serios, ar fi trebuit totuși, cu prima ocazie, să trimită un raport agentului responsabil de la New York sau în New Mexico, care e un tip cumsecade pe nume Scattle.

Așa că ce fac acum ?

Îmi aprind o altă țigară.

Mă întreb dacă nu sînt fraier. Am sosit la casa asta și nu știu care e pasul următor. Am fost întotdeauna un ghidat de instinct și în multe cazuri am avut dreptate. Mă scol și încep să mă plimb prin casă. căutînd ceva care să mi se pară ciudat sau izbitor. Nu văd însă nimic. Merg prin încăperile care mai au încă ziduri, mișc mobilierul nițel, sperînd c-am să dau de ceva, dar nu găsesc nimic.

Mă întorc în hol și mă întreb ce s-o fi întîmplat în casă în noaptea exploziei. Apoi îmi vine o idee.

Au trebuit să înmormînteze victimele exploziei pe undeva în apropiere, nu-i așa ? Ies rapid din *hacienda* și mă îndrept spre șopronul unde locuise Pedro cu amicii lui. Alături se află un teren plat, cu niște desișuri ce se întind pînă în umbra zidurilor. Văd niște stinghii care ies din pămîntul care a fost săpat. Am impresia c-am descoperit mormintele.

Mă apropii de ele. Văd cinci stinghii înfipte în pămînt. avînd scrijelit cu briceagul „Odihnească în pace" în spaniolă. și cu nume dedesubt. Așa că-mi spun că sînt numele lui Jamieson, dama, celălalt tip mai tînăr și cei doi servitori indieni.

Stau pe loc și mă întreb ce-i cu povestea asta cu înmormîntarea. Trebuie să înțelegeți că acest Dominguez e un tip religios. Toți cei ca el sînt religioși și cu cît sînt mai cruzi. cu atît sînt mai religioși. Mi se pare ciudat că Pedro nu mi-a pomenit nimic despre încercarea lui de-a aduce un preot aici mai înainte de-a îngropa acești indivizi.

Scot un suspin puternic, mă întorc la *hacienda* și încep să caut o cazma. Găsesc una, împreună cu o sapă în șopron. Îmi scot cămașa și mă întorc la cimitirul lui Pedro și încep să sap mormîntul lui Jamieson. Blestem îngrozitor, pentru că, vă rog să mă credeți, n-am chef să adaug la lista realizărilor mele și săpatul de morminte.

În regulă. Descopăr multe lucruri. Cînd termin cu săpatul a vreo șaizeci de centimetri în mormîntul lui Jamieson, acolo unde ar trebui să fie sicriul, descopăr că mormîntul e o farsă. Pămîntul a fost săpat pe o lungime de peste trei metri, ca să dea impresia că e un mormînt, dar apoi se vede că săpatul

s-a oprit. Mormîntul nu-i decît o înşelătorie. Stau jos şi mă odihnesc, aprind o ţigară şi reflectez niţel, iar apoi încep să sap celelalte morminte.

Cam după o oră ajung la ultimul şi doar acesta contează. Celelalte sînt doar de faţadă. Cînd încep să-l sap îmi dau seama că e cel adevărat. Poate că e cineva îngropat acolo şi îmi zic c-ar trebui să aflu cine anume. După alte douăzeci de minute de săpat dau de un sicriu de stinghii grosolane. A început să mă intereseze, căci atunci cînd cauţi morminte e nostim să dai şi de unul autentic, dar în acelaşi timp îmi vine o idee ciudată. După alte zece minute de muncă, scot capacul să pot vedea cine e înăuntru.

E un tip în coşciug şi nu arată prea bine fiindcă e clar că atunci cînd a avut loc explozia a fost lovit de o groază de lucruri. Faţa şi gîtul aproape c-au dispărut, dar hainele sînt americane. Tipul purta o centură, una din acele centuri texane cu despărţituri de piele pentru bani. Cînd mă uit înăuntru descopăr că ascunde un singur lucru. Dau de un carnet de identitate al Biroului de Investigaţii. E carnetul lui Pepper. Cred că l-am găsit cu siguranţă pe Pepper.

Bag carnetul de identitate în buzunar şi pun scîndurile la loc în coşciug. Apoi îl acopăr cu pămînt şi îl fac să arate cît se poate de natural.

Îmi zic că-mi pare rău de Pepper, dar asta nu înseamnă decît că trebuie să fii atent pe aici, căci altminteri te aruncă cineva în aer în orice clipă.

Cînd îmi termin treaba, mă îndrept spre şopronul unde locuise Pedro şi amicii lui ca să mă uit înăuntru. Văd doar nişte scaune rotunde şi fără spătar, cîteva rafturi, iar pe unul din ele o sticlă de

tequila plină, ceea ce înseamnă că Pedro plecase în mare viteză fiindcă nu mi-l puteam închipui lăsînd în urmă, fără a fi silit de cineva, o sticlă plină de băutură.

Iau sticla şi mă pregătesc să mă întorc la *hacienda*, cînd văd ceva. Lîngă uşa magaziei e o urmă de pantof cu toc mic — se vede clar la lumina lunii ! — urma unei cizme de cowboy cu tocuri cubaneze ascuţite. Urma e proaspătă, nu are mult praf înăuntru, aşa c-a fost lăsată recent.

Urmele duc spre gardul din zid, iar de acolo spre desişurile din Sierra Madre, apoi mai departe şi, cînd pămîntul se întăreşte, dispar în praful albicios.

Aşa că îmi zic că dacă cineva a putut s-o ia într-acolo, atunci pot s-o fac şi eu. Poate dau de vreo cocioabă la poalele munţilor, cu un bătrîn vagabond înăuntru, care să mă informeze despre ce se întîmplă pe aici. Continui să merg o bucată bună pînă ajung pe vîrful unui deluşor de unde văd o cocioabă de cealaltă parte. Iar alături de ea, un cal legat cu căpăstrul de un stîlp.

Cobor încet dealul şi mă apropii de cocioabă ca să arunc o privire înăuntru. Printr-o fereastră laterală, zăresc un pat simplu şi o masă de lemn, cîteva scaune, mai multe sticle şi o cană de cafea. Într-un colţ se află o ladă cu tot felul de vechituri. Cocioaba pare locuinţa unui *cowboy*, deşi nu sunt *cowboys* pe aici şi nici oameni care călăresc.

M-am dus în dosul ei, deschid uşa şi las să pătrundă lumina lunii. Locul pute a aer cald şi-a *ham-*

burgers[1]. Mă uia în jur. Văd o ladă și o deschid. Înăuntru se afla niște pantaloni vechi, o cămașă, două reviste și niște poze cu femei. Damele poartă niște chiloți care înlătură orice îndoială asupra motivelor pentru care posesorul lor se despărțise de ele.

Îmi îndrept spinarea și-mi aprind o țigară. Deodată, aud calul nechezînd. Mă furișez spre ușă și mă uit prin deschizătura ei.

Un tip vine spre mine. E înalt și subțirel, îmbrăcat în pantaloni lungi mexicani, cu un sombrero pe cap și cu un bolero peste cămașa albastră. La brîu are un pistol și cîntă în timp ce înaintează.

Îmi zic c-ar trebui să stau de vorbă cu el. Îi fac semn cu mîna și cînd mă vede, pare surprins, apoi mă salută și el tot cu mîna. Încep să fluier un cîntec la modă și mă îndrept spre el. Cînd sînt la cîțiva pași, îi spun :

— *Buenos noches, amigo*. Am venit de la casa *señorei* Martinas și aș dori ca tu...

Tipul e foarte aproape de mine. Mă uit brusc peste umărul lui cu un aer mirat. Se întoarce și în clipa aceea îl pocnesc în bărbie. Cade ca trăsnit. Îl ridic, îl pun pe umăr și îl duc în șopron.

Îi dau drumul pe patul de lemn și-i desfac centura. Mă uit la revolver. E o armă automată calibrul 38 și cu marca F.B.I.-ului pe ea. Sunt gata să pariez tot argintul din Mexic pe o cutie de sardele că e arma lui Pepper.

Alături de șopron e un puț cu o găleată. O umplu cu apă împuțită, o duc înăuntru și-o deșert peste tipul leșinat. Se hotărăște pe loc să-și revină.

[1] Un fel de chiftea servită pe o chiflă.

Se ridică în capul oaselor și se uită la mine în timp ce-și freacă bărbia. Apoi îmi spune ceva foarte urît în spaniolă.

— Ascultă, *gaucho*[1], îi zic eu, îmi pare rău de tine c-ai intrat la apă. Am impresia că un amic de-al meu a dat de dracu pe aici și asta nu-mi place deloc. Te sfătuiesc să vorbești repede și să spui tot ce știi, căci altminteri am să-mi pun inițialele pe burta ta cu pistolul. *Sabe* ?[2]

Îmi răspunde c-a înțeles perfect. Apoi începe să bată cîmpii c-ar lucra pentru *hacienda*, că s-ar îngriji de clădire și că locuiește în șopron.

Îi răspund că minte cu nerușinare fiindcă apa din puț e rea iar calul n-are ce să mănînce. Îi mai spun că nu locuiește aici și că mai bine să-mi spună adevărul dacă nu vrea să-l curăț pronto. Îl întreb de unde are arma și-mi răspunde că a cumpărat-o acum zece zile de la un tip din Tortuala.

Începe să se plimbe prin cocioabă și să se jure pe toți sfinții că nu mi-ar spune o minciună nici dacă cineva i-ar da o sută de pesos, și cînd ajunge lîngă ușă sare într-o parte și-o zbughește afară spre cal, de parcă ar fi fost dracu pe urma lui.

Mă reped și eu afară și îl ochesc, trag, dar fără rezultat, căci arma n-are gloanțe.

Între timp, individul ajunge lîngă cal. Desface căpăstrul, se saltă în șa și-o pornește așa, călărind nebunește în direcția dealurilor.

Îl privesc cum dispare și mă îndrept spre *hacienda*. Tipul e foarte speriat și poate că spunea adevărul cînd afirmase că a cumpărat arma la Tortuala.

[1] Bastard. sp.
[2] Ai înțeles ? sp

Dacă ar fi luat-o de la Pepper, ar fi avut mai multe centuri cu gloanțe.

Mă întorc la șopronul lui Pedro și iau sticla de *tequila*. Nu-mi fac mari griji în privința tipului care a întins-o. Îmi spun că se află la dracu în praznic, departe de orice amici care l-ar putea ajuta ca să revină și să se răfuiască cu mine. Am sentimentul că oricum e mult prea speriat ca să întreprindă ceva.

Iau sticla și mă duc îndărăt la *hacienda*. Dau tîrcoale, căutînd apă. După o vreme găsesc un rezervor ascuns foarte abil într-un zid din holul de la intrare. Rezervorul e plin pe jumătate și apa are un gust mulțumitor. Umplu o găleată și o cană și mă duc să dau de băut calului. Apoi îi dau drumul, încă legat cu o frînghie lungă, ca să caute prin împrejurimi ceva de mîncare. Mă așez la umbra zidului și încep să-mi fac unele socoteli.

E o noapte frumoasă. Luna a ieșit și totul e scăldat într-un fel de lumină albă. Mă apucă un sentiment poetic, gîndindu-mă la o damă dulce pe care am cunoscut-o pe vremuri în Texas.

Era o damă dulce la privit, deși era doar un lucru în neregulă cu ea. Avea un temperament atît de rău, încît încerca să trîntească în nas și o ușă turnantă.

Era dură ? Era așa de dură, încît într-o noapte, cînd am speriat-o, i-a sărit inima în gură și i-a ciobit cîteva măsele.

M-a învățat însă mai multe lucruri. M-a făcut să-mi dau seama că un tip care își stoarce creierii încercînd să găsească o soluție la o situație și să se comporte logic e diferit de-o damă care are să facă ce-o împinge instinctul, doar fiindcă așa are chef.

Practica ce spunea fiindcă în timp ce ședeam acolo într-o noapte, uitîndu-mă cu ochi de îndrăgostit spre camera unde dormea ea ca o păsărică, întrebîndu-mă cum s-o cuceresc fără să scol din somn tot ținutul, ea se afla de fapt în dosul casei punînd șerpi cu clopoței în cizmele mele de călărie, ceea ce ar trebui să învețe pe toți bărbații că instinctul unei femei nu e un lucru de neluat în serios, mai ales atunci cînd ai cam obosit de contururile ei și te gîndești să cauți ceva mai bine modelat.

Nu-i dorința mea, băieți, să vă învăț ceva despre femei, pentru că poate ați fost și voi la ananghie, dar aș dori s-o spun acum și aici că nouă sute și nouăzeci de bărbați dintr-o mie își închipuie că toate damele pe care le găsesc sînt dulci, moi la pipăit ca niște copilași adorabili, iar ceilalți zece sînt probabil la pușcărie și n-ar crede în zîne nici măcar dacă ar ieși de-acolo.

Dar multe dame nu sînt deloc așa. Nu dom'le ! O damă e în regulă atît timp cît își închipuie că ești hipnotizat de ce-are ea și că te razi de trei ori pe zi și te întrebi dacă cei mai buni prieteni nu-și dau seama de asta. Dar dacă damei îi intră ideea în capul ei mic și blond că nu te gîndești decît cum să te descotorosești rapid de ea, sau te vede că te uiți la mersul trenurilor, atunci, vă jur, băieți, e-are să se înfurie așa de tare, încît are să-l facă pînă și pe William Cuceritorul, îmbrăcat în armură și purtînd pe cap chiuveta de la bucătărie ca să se apere, să arate ca o matahală fandosită care comandă o în-

[1] William Cuceritorul (1027—1087). Duce de Normandia. A invadat și cucerit Anglia în 1066.

gheţată de căpşuni la congresul anual al băutorilor de bere.

În timp ce stau acolo, sprijinit de zidul de *adobe*, bînd din sticla cu *tequila* şi mai înghiţind şi din cană, încep s-o înţeleg pe Fernanda care mi se pare c-are un instinct grozav şi că pe deasupra mai e şi perfect logică în ce face.

În primul rînd, şi mai înainte de-a fi c damă grozavă, e foarte şmecheră. Încep să recapitulez conversaţia cu ea şi încep să mă întreb de ce-a folosit trucul cu bricheta-pistol cu mine. S-ar putea s-o fi făcut ca să se amuze, dar trebuie să ai un sens al amuzamentului foarte ciudat ca să încerci asta cu un om care bănuieşte că există cineva prin apropiere gata să-l împuşte cu adevărat.

Hai să ne uităm la întîmplare şi dintr-un alt unghi. Perfect. Mai întîi foloseşte trucul exact în clipa cînd sînt gata să încep s-o chestionez asupra afacerilor ei. asupra locurilor unde ea şi Dominguez făcuseră tot felul de combinaţii şi apoi asupra lui Pepper. Dar trebuie să înţelegeţi că atunci cînd a folosit trucul, m-am speriat de-a binelea, şi cine nu s-ar fi speriat ? Mi-a golit mintea de alte gînduri şi de atunci a acţionat cum a dorit. Ea a fost aceea care a tot trăncănit, spunîndu-mi ce credea ea că Pedro avea să-mi facă şi unde avea să mă caute.

Şi mai voia să vin aici în mare viteză. Era nerăbdătoare să vin la *hacienda* şi să nu rămîn acolo ca să văd dacă Pedro avea să se întoarcă. Ştia perfect de bine că nu aveam nici un motiv serios să nu-l aştept să se întoarcă. Mai aveam şi o armă cu mine şi dacă ajungeam la schimburi de foc, bănuiesc că eram la fel de bun ca Pedro, de fapt, aş spune

că aş fi fost în stare să-l dezbrac de pantaloni trăgînd în el cu o mitralieră Thomson atunci cînd mă ataca cu un pistol cu mîner de fildeş, calibrul 15.

Vreau să vă mai spun şi altceva. Am plecat de la ea într-o grabă aşa de mare, încît am uitat arma acolo. Trebuie să vă fi dat seama că mi-am uitat Lugerul pe masă, unde îl pusesem după ce-l scosesem din cămaşă. Toate astea înseamnă că pînă şi un „G-man“[1] poate fi la fel de uman ca oricine altcineva cînd e vorba de-o confruntare şi că Marc Aureliu n-a fost singurul bărbat care a uitat să-şi ia artileria cu el cînd Cleopatra a început marea scenă de seducţie cu pupăturile ei umede şi false.

Aşa stau deci lucrurile. Bănuiesc că m-a tras pe sfoară. Fernanda voia să plec de acolo repede. Nu voia să fiu în casă cînd Pedro va apare, deşi voia să mă întorc mai tîrziu şi asta pentru două motive, şi va trebui să le admit pe amîndouă ca fiind coerente. fiindcă nu ştii niciodată ce plănuiesc damele.

Mai întîi, s-ar putea să fi pus totul la cale în felul ăsta fiindcă e îndrăgostită lulea de mine şi nu suportă gîndul că puteam fi împuşcat de Dominguez. S-ar fi putut să fi crezut că-l putea expedia dîndu-i indicaţii false, mai înainte ca s-apuc să mă întorc ca să reluăm legătura, urmînd ca apoi s-o întind peste graniţa în New Mexico unde putea să mă întîlnească mai tîrziu cînd dispuneam de puţin timp ca să mă ocup de o păpuşă ca ea.

Cealaltă variantă a întîmplării e că dorea să se descotorosească de mine fiindcă îşi închipuia că dacă Pedro se întorcea eu aveam să-l curăţ, ori să-l bat

[1] Om înarmat. Poreclă dată agenţilor Biroului Federal de Investigaţie.

bine, iar apoi să-l leg burduf şi să trec frontiera cu el în New Mexico ca să răspundă la unele întrebări.

Fiindcă băieţi, va trebui să vă declaraţi de acord cu mine asupra unui lucru, şi anume că balivernele pe care mi le-a spus în legătură cu felul în care s-a întîlnit cu Pedro ca să scape de soţul ei rău nu prea sună a adevăr. Mai întîi, băieţi, o să-mi spuneţi că o damă care are destul tupeu ca să agaţe bărbaţi, aşa cum a făcut Fernanda cu mine, n-avea să se sperie de soţul ei nici dacă era măritată cu un crocodil. O astfel de damă ar fi soluţionat orice problemă. În al doilea rînd, dacă avea destui bani ca să-l mituiască pe Pedro s-o ia cu el, înseamnă că avea destui bani ca să intre pe teritoriul Statelor Unite, de unde avea să-i trimită soţului o scrisoare insultătoare prin poşta recomandată.

Toate astea au să mă înveţe minte, oameni buni, că dacă sărut o damă nu înseamnă că o cred, iar dacă o să-mi replicaţi că n-ar trebui să sărut dame în care n-am încredere, atunci am să vă spun că nu cred în pepeni, deşi îmi plac, aşa că mă servesc de ei cînd am chef, şi aşa aţi face şi voi, nu ?

E ora zece cînd mă trezesc şi soarele arde. Mă uit în jurul *haciendei*. E la fel ca mai înainte. Îmi spun că trebuie să fi fost cam ţicnit să dorm într-un astfel de loc cu o armă fără gloanţe. Oricine mi-ar fi putut face seama pe loc, dacă ar fi vrut. Dar mie îmi place să dorm.

Încep să reflectez la revolverul lui Pepper. Îl scot la lumină şi mă uit în pat unde mă aşteptam să găsesc magazia. Nu-i gol, căci rezerva e acolo. Cînd încerc s-o scot văd că e înţepenită şi trebuie s-o forţez. O dată cu ea iese şi o bucată de hîrtie. Bucata asta de hîrtie era vîrîtă între magazie şi margine.

Mă uit în magazie. Nu are nici un glonţ înăuntru ceea ce e cam ciudat, fiindcă nu pot să pricep de ce Pepper ar fi ţinut aşa arma. Apoi arunc o privire la hîrtie.

E de culoare crem, ruptă de la baza unei coale. Are vreo doi centimetri şi un nume pe ea : „Zellara". Mă întreb cine o fi Zellara şi îmi spun că e poate numele vreunui oraş de prin ţara asta. Poate că Pepper a scris nota şi-a vîrît-o în patul armei fiindcă nimeni n-avea s-o caute acolo. Şi, totuşi, e greu de crezut că nu şi-ar fi putut aminti numele fără să-i ţină ascuns.

Sau poate că era doar o bucată de hîrtie pe care o folosise ca să ţină magazia înăuntrul patului. Am pus hîrtia în portvizit şi arma la brîu.

Fac unele mici calcule. Îmi spun că dacă plec acum pot să ajung acasă la Fernanda pînă la noapte, deşi nu mă atrage ideea de-a călători prin deşert ziua în amiaza mare, cînd căldura îţi arde pantalonii. Cu toate astea, n-am nici o alegere.

Mai arunc o ultimă privire împrejur, pun şaua pe cal, umplu bidonul cu apa de la rezervorul *haciendei* şi plec. Am fost foarte fericit c-am dat de apă, căci altminteri nu mi-ar fi mers prea bine fiindcă, aşa cum poate aţi citit în cărţi despre că-

lătorii prin deșert care storc apa din cactuși și trăiesc din asta. credeți-mă că nu e o idee grozavă.

Am tot timpul ca să mă gîndesc în timp ce merg. Îmi fac tot felul de planuri în legătură cu ce-am să întreprind cînd mă întorc la casă și aflu că Pedro e sau nu acolo. Am descoperit de multă vreme că-i bine să faci calcule pentru ca, la momentul necesar, poți obține niște rezultate mai mult decît satisfăcătoare.

E aproape miezul nopții cînd zăresc casa. Sînt cam la doi kilometri de ea. E cineva înăuntru, fiindcă văd o lumină arzînd Dar eu sînt foarte șmecher. Mă dau jos de pe calul care nu se simte prea bine și fac ultima parte a drumului pe jos. Mă abat de la drum și mă apropii de casă din partea apuseană. Leg calul de niște cactuși și încep să mă uit de jur-împrejur ca să văd ce se întîmplă, și observ pe loc un lucru grozav de interesant.

Praful e gros și cineva a venit aici cu o mașină. Bănuiesc că mașina era din Tampapa. Văd cu ușurință la lumina lunii urmele lăsate de cauciucuri, ceea ce îmi mărește interesul, căci cauciucul din față e de un model ciudat, cu un șir dublu de romburi.

Mi-au folosit așadar mașina.

Încep să-mi fac unele socoteli. Mi se pare că Pedro, ori un prieten de-al lui, a găsit mașina acolo unde o ascunsesem și a chemat pe cineva de la Tampapa s-o repare și să instaleze un alt carburator, după care au venit cu ea aici.

Mă uit împrejur dar nu văd nimic altceva. Mă scol și mă îndrept spre ușa din dos a casei. E beznă și nu aud nimic. Aș fi încîntat să am o armă încărcată, fiindcă nu sînt sigur deloc dacă Dominguez nu mă așteaptă acolo. Bănuiesc că el e cel care a venit în mașina mea.

În dosul casei e o ușă de plasă metalică. O împing și intru. Trag cu urechea. Nici un sunet în continuare. Asta mi se pare cam ciudat, fiindcă îmi spun c-ar trebui să aud pe tînăra indiană sforăind undeva. Merg tăcut pe coridor pînă zăresc lumină sub o ușă din partea dreaptă a holului, ușa de la camera cu vedere asupra deșertului, unde am stat cu Fernanda. Mă apropii și ascult cu atenție.

După o vreme pun mîna pe clanță și încep s-o apăs foarte încet. Cînd termin mișcarea, îmi țin răsuflarea și împing ușa. Apoi aștept.

Nici un sunet. Împing ușa puțin mai mult și vîr capul înăuntru. Mă uit de jur-împrejur. Pedro stă pe un scaun cu spatele la mine. Doarme. Îmi spun că mă așteaptă să vin pe drumul din deșert. Nu pot să-l văd din față, așa încît nu știu dacă n-are o armă în mînă. Mi se pare cam ciudat că Pedro așteaptă în poziția asta, cu lumina aprinsă. Ar fi trebuit s-o stingă a să mă poată vedea venind în timp ce eu nu l-aș fi putut vedea.

Încerc să-l păcălesc. Scot arma fără gloanțe a lui Pepper.

— Nu te agita, amice, îi spun. Dacă faci o mișcare greșită, îți zbor creierii pînă în Arizona. Și, sus mîinile !

Nu se întîmplă nimic. Nu se mișcă. Brusc, îmi vine o idee. Îmi vine ideea că Pedro a fost curățat.

Mă duc în fața scaunului și vă asigur că nu m-am înșelat. Stă pe scaun cu privirea ațintită peste verandă asupra deșertului. Are o expresie surprinsă,

lucru care mi se pare firesc, fiindcă cineva l-a împușcat de două ori, o dată în cap și a doua oară în piept.

Pe podea în fața lui se află arma mea, cea pe care am uitat-o acolo. O ridic și scot încărcătorul. Lipsesc două gloanțe.

Iau revolverul cu mine și mă duc la bufet unde îmi amestec o băutură și fumez o țigară. Apoi mă așez pe un scaun, mă uit la Pedro și încep să reflectez.

Primul glonț a fost cel din piept, tras de la apropiere. Se văd arsurile lăsate de glonț pe cămașa lui albă. Îmi spun că împușcătura l-a trîntit pe scaun și cînd a încercat să se scoale a mai primit una în cap.

Îmi mai spun că e nostim fiindcă în ultimele opt ore mă tot întrebasem care dintre noi avea să-l împuște pe celălalt, și îmi pierdusem vremea, căci altcineva se ocupase de asta, și pariez șase la patru cu toată lumea că acel cineva era mica Fernanda.

Mă uit la Pedro și îmi pare rău de el, dacă mă înțelegeți. Era un tip dat dracului, un șeic al deșertului. Unul din acei tipi care și-au făcut singuri o situație, ridicîndu-se de la drojdia societății pînă sus, fără intenția de a se mai opri.

Încep să mă port ca Sherlock Holmes. Reconstitui scena crimei, operație pe care detectivul englez o face întotdeauna cu succes.

Mă gîndesc că poate Fernanda stă pe scaunul mare, se uită la deșert și se întreabă ce s-a petrecut cu mine, cînd deodată aude o mașină oprindu-se în dosul casei.

O văd ridicîndu-se cu un aer gînditor și uitîndu-se la ușă, cînd Pedro dă buzna înăuntru. Pedro e foarte furios și se agită ca un taur într-o zi de fiesta, spunînd tot ce știe și ce s-a întîmplat. O întreabă pe Fernanda ce vești are de la mine.

Fernanda îi răspunde că nu știe nimic. Fiind însă o damă deșteaptă, se așază în fața măsuței unde am uitat Lugerul.

Pedro o întreabă dacă a venit cineva și ea îi spune că n-a venit nimeni.

Pedro îi zice atunci „aha", că-i o mincinoasă, fiindcă a văzut că cineva a scos calul din grajd și c-a lăsat urme în praful din spatele casei. Îi mai spune Fernandei că-i duplicitară și că-i dată dracului, și c-are să-i taie gîtlejul de la o ureche la alta, și poate că vorbește serios.

Fernanda îi zîmbește iar gînditoare și în timp ce el se apropie de ea, duce mîna la spate, apucă Lugerul și îi dă un bilet gratuit spre o destinație unde nu sînt griji.

Pedro se prăbușește și apoi încearcă să se scoale, și atunci Fernanda îi mai dă un bilet de drum cu ajutorul unui glonț în cap, așa, de adio. După care cheamă servitoarea indiană și-l așază în scaunul cu vedere pe verandă.

Fernanda se grăbește apoi să împacheteze și o întinde în mașina mea, dar mai înainte de plecare stinge toate luminile din casă cu excepția celei din camera unde e Pedro ca să-l pot vedea cînd vin

călare pe drumul din deşert, şi să mai văd că scumpa de ea l-a curăţat pe răul de Pedro pentru mine, salvîndu-mi astfel viaţa de mai multe ori.

Asta e ce se numeşte o reconstituire a crimei pe care ar face-o marele detectiv, mai ales că are întotdeauna dreptate în ultimul capitol, dacă ajungi pînă acolo cu cititul.

Ce părere aveţi, băieţi, de nostima mea reconstituire ?

Dacă vă place, trebuie să fiţi cam cretini, fiindcă mie mi se pare stupidă.

CAPITOLUL 5

DAMA BRUNETĂ

E ora şapte cînd intru în biroul lui Scattle la Phoenix, în statul Arizona. L-am chemat la telefon atunci cînd am trecut graniţa mexicană în New Mexic şi mă aşteaptă.

Cred că v-am spus între timp, băieţi, că Scattle e agentul rezident al Biroului Federal de Investigaţii la Phoenix. E un tip foarte inteligent şi nu îşi pierde vremea cu nimicuri.

Mă întreabă imediat dacă am descoperit ceva în legătură cu Pepper şi îi spun că da, că Pepper e mort ca un cotlet şi că împinge cactuşii de la rădăcina sub un metru de pămînt în deşert, într-un coşciug de scînduri, lîngă o *hacienda* din Sierra Madre.

— În regulă, spune el. Ia uită-te la asta. O să-ţi dea mult de gîndit.

Îmi aruncă pe masă o scrisoare. Cînd o iau în mînă, văd că e trimisă din Mexico City. Al doilea

lucru pe care îl observ e că e datată de acum cinci săptămîni și e scrisă de mînă de către Pepper. Iată ce spune :

„Dragă Scattle,

Nici nu poți să-ți închipui peste ce-am dat. Bănuiesc că ai crezut c-am înnebunit cînd ți-am telefonat acum două zile și ți-am spus că mă pregăteam să trec frontiera în Mexico și că nu puteam deocamdată să-ți dezvălui nimic.

Să știi că n-am putut. Și pentru aceleași motive nu pot să-ți telefonez nici acum, dar sînt pe urmele unei operații atît de importante, încît ai să rămîi cu gura căscată.

Astă-seară au să se întîmple mai multe lucruri și sper să te contactez în cîteva săptămîni de la cel mai apropiat telefon sau telegraf din deșertul Sierra Mojada (regiunea Caliempo). Între timp, ai putea să mă ajuți, dacă strîngi niște informații asupra unuia, pe nume Jamieson. Nu știu nimic despre el, cu excepția faptului că-i englez și...“

Scrisoarea, scrisă pînă aici cu cerneală, se oprea brusc și continua cu :

„Trebuie să închei acum. Îți expediez un raport oficial astă-seară sau mîine.“

Era semnat de Pepper. Arunc scrisoarea înapoi lui Scattle care deschide un sertar și scoate dinăuntru un raport bătut la mașină.

— Uite, Lemmy, zice el, citește asta. Poate o-ai să afli ceva nou.

Iau hîrtia și văd că e copia unor instrucțiuni din partea directorului Biroului Federal de Investigații

de la Washington adresat tuturor agenților rezidenți din Texas, New Mexico, California și Arizona.

„Guvernul Federal.

Prin telefon. Prioritate : urgent.

Se aduc la cunoștința tuturor agenților rezidenți ai Biroului Federal de Investigații din Statele New Mexico, California, Arizona și Texas următoarele date :

În urma unui aranjament făcut acum nouă luni între Conducerea Amiralității Britanice, din partea guvernului englez, și guvernul american, numitul John Ernest Jamieson, chimist cercetător angajat de Amiralitatea Britanică, urma să lucreze în colaborare cu Hadley V. Grearson, chimist cercetător angajat de Marina Statelor Unite, asupra unui proiect de gaze de luptă, descoperite de acești domni, și asupra cărora ambele guverne căzuseră de acord că trebuie să colaboreze.

Primejdia unor dezvăluiri neautorizate în privința experiențelor celor doi chimiști fusese prevăzută de guvernele britanic și american și pentru acest motiv s-a hotărît ca activitatea științifică să aibă loc într-o regiune puțin probabilă de-a intra în observația agenților străini. Sub pretextul că domnul Jamieson intenționa să cumpere o casă a fost procurată o *hacienda* și o fermă într-o zonă pustie a deșertului din regiunea Sierra Madre.

La zece zile după sosirea lui acolo, domnul Jamieson a dispărut. Domnul Grearson, chimistul

american, care era pe cale să se alăture domnului Jamieson, și care a fost văzut ultima oară lîngă frontiera din statul Texas, a dispărut și el. Este extrem de important că în timp ce aceste știri sînt ținute în mare secret, agenții rezidenți ai Biroului din districtele sudice să nu-și cruțe nici un efort ca să dea de urma persoanelor dispărute."

Raportul continua prin a da unele amănunte asupra acestor oameni, ca și alte lucruri. Dedesubt se afla o altă serie de instrucțiuni de la director în ce mă privește :

„În atenția agenților rezidenți din birourile locale ale Biroului Federal de Investigații din statele New Mexico, Arizona, California și Texas :

Agentul special Lemuel H. Caution a fost însărcinat să se deplaseze în Mexic, aparent cu scopul de-a cumpăra o fermă, folosind numele fictiv al unui cetățean american, Wylie T. Hellup. Ancheta lui va include dispariția agentului special Pepper, despre care directorul este tentat să creadă că după ce a obținut unele informații asupra dispariției chimiștilor Jamieson și Grearson, a decis să cerceteze pe contul lui. Agenții speciali care se ocupă de caz vor înceta deci imediat orice operații individuale în această afacere, mai puțin atunci cînd cercetările lor se leagă de cele ale agentului special Caution."

Agentul special Caution, avînd instrucțiuni inițiale, va contacta la un moment dat Secția Districtuală a Biroului Federal de Investigații în oricare din zonele menționate mai sus, va avea la dispoziție

aceste date, ca și asistența tehnică și financiară de care va avea nevoie, după care va raporta direct centralei de la Washington."

Scattle îmi aruncă o țigară și îmi rînjește.

— Sînt curios cum ai să te descurci de data asta, Lemmy. Mi se pare un caz dificil. Pepper a dispărut de pe fața pămîntului, ca și ceilalți doi, și trebuie să-i cauți în lumea întreagă. Băiete, îți doresc mult noroc.

Nu răspund. Mă mulțumesc să reflectez. Am cîteva idei, dar nu cred c-am să le discut cu el acum, fiindcă, așa cum am crezut toată viața, atunci cînd ai o idee trebuie s-o lași să dospească nițel.

— Uite ce idee am, Scattle. Cred că ceea ce l-a făcut pe Pepper să se apuce de treabă e la Mexico City, și va trebui să recunoști că e un loc unde se poate întîmpla orice. Așa c-am să merg la Mexico City și-am să cercetez. De asemenea, am să mă duc sub numele de Hellup, pînă cînd îmi dau seama că n-are să fie prea primejdios să operez sub numele de Lemmy Caution.

— În regulă. E treaba ta, Lemmy. Ia banii de care ai nevoie și pleacă. Raportează cînd vrei să intri în legătură cu Washingtonul.

— Perfect, îi răspund. Te salut.

Plec.

Am avut întotdeauna un fel de slăbiciune față de Mexico City.

Ultima oară cînd am fost acolo, mă fîțîiam c-o damă pe nume Paulette Benito, care în clipa de față servește o condamnare de douăzeci de ani și sper că nu-i plac de loc, ca urmare a istoriilor de la Palm Springs.

E un oraș grozav și dacă trebuie să fii prudent, asta-i viața, n-ai ce face.

Mă dau jos din „plana" [1] și iau un taxi pentru Peranza Hotel, care e un loc nostim ca reședință, cu manichiuriste atît de arătoase încît îți vine să crezi c-ai nimerit în secția de înfrumusețare din Grădina Edenului în ziua cînd le vin în vizită amicii.

Fac o baie și mă schimb. Am un costum nou elegant, de comandă, mai multe cămăși de mătase pe care mi le-a dat o damă din Chatanooga, care susținea că-i plăcea să simtă ceva mătăsos aproape de piele. După ce-am terminat de îmbăiat și de îmbrăcat, arăt ca o floare de mai și mă simt nemaipomenit.

Telefonez să mi se trimită o sticlă de bere, și rămîn în cameră ca să reflectez, fiindcă am sentimentul că nota lui Pepper, acea scrisă lui Scattle, ca și raportul de la directorul Biroului, trebuie luate în serios.

Nimic nu e ceea ce pare, cum a spus dama care a turnat acid prusic în ciorba amantului ei, dar în același timp gîndesc din greu și sper că totul are să-mi reușească.

[1] Joc de cuvinte : „plane", avion în engleză e scris în maniera limbii spaniole.

Voi, băieți, știți la fel de mult despre treaba asta ca și mine. Poate chiar știți mai multe fiindcă sînteți mai deștepți și ați observat ceva care mie mi-a scăpat.

În clipa de față nu-mi bat capul cu Pedro și Fernanda sau cu ce s-a întîmplat la Sierra Madre. Mă preocupă ce l-a stîrnit pe Pepper în ancheta lui.

Mai întîi este la Mexico City unde primește niște informații și hotărăște s-o pornească pronto spre poalele munților Sierra Mojada. Trebuie s-o facă repede încît n-are nici timpul să-i raporteze pe larg în scris lui Scattle. Întîi îi telefonează că pleacă, iar apoi îi scrie o scrisoare spunînd același lucru și-o încheie în mare grabă.

Pepper nu-i prost și după ce-a telefonat lui Scattle nu era să-i mai scrie o scrisoare în care să-i repete ce i-a telefonat. Nu, dom'le, a început să scrie fiindcă între timp a mai descoperit ceva și avea de gînd să-l informeze pe Scattle.

S-a întîmplat însă ceva în timp ce scria scrisoarea, ceva care l-a silit s-o întrerupă pentru că trebuia să acționeze imediat.

Îmi spun că trebuie să se fi petrecut ceva care l-a făcut pe Pepper s-o întindă în mare viteză de la Mexico City și să se îndrepte în grabă spre Sierra Mojade. Poate c-a avut de luat un tren sau mai știu eu ce.

Dar, indiferent de ce l-a silit să plece mai înainte de-a termina scrisoarea către Scattle, trebuie să se fi întîmplat la Mexico City, neapărat, și ăsta e punctul numărul unul.

Punctul numărul doi e că sînt gata să pariez o monedă falsă că ceea ce l-a făcut s-o întindă a fost

c-a auzit că Pedro Dominguez se afla la poalele de la Sierra Mojade, unde se ascundea după ultimele neplăceri avute, iar Pepper dorea să pună mîna pe el mai înainte ca Pedro să plece în altă parte.

Și dacă am dreptate, atunci cineva la Mexico City trebuie să fi știut că Pedro se găsea acolo și trebuie să-i fi telefonat lui Pepper sau să-i fi spus, sfătuindu-l să vină de urgență, dacă dorea să ia legătura cu Pedro.

Vreau să vă sugerez, oameni buni, că povestea pe care mi-a spus-o Pedro în legătură cu găsitul actului de identitate al lui Pepper în cizmă e o minciună nerușinată. Pepper nu-i atît de fraier ca să-și ascundă actele de identitate tocmai într-un loc unde orice golan putea să dea de ele. Așa că cel care l-a informat pe Pepper asupra locului unde se afla Pedro trebuie să-l fi informat și pe Pedro de venirea lui Pepper. Bănuiesc că Pedro știa că Pepper e agent federal mai înainte de-a da ochi cu el.

Tot ce știm după asta e că Pepper a fost omorît la *hacienda* de cineva și că Pedro a fost și el curățat foarte nostim în casa Fernandei, și sînt gata să pariez toată berea din Harlem pe o sticluță de apă de păr de zece cenți, garantată să facă să crească păr și pe zidul unui castel, că Fernanda e damicela care l-a împușcat, deoarece voia să-l împiedice să mă împuște sau pentru un alt motiv cunoscut doar de această cucoană foarte elegantă și atît de pretențioasă.

Mai știm, de asemenea, că Fernanda e o bucățică aleasă, înzestrată cu tot ce trebuie ca să te cucerească și că e în stare să te sărute ca dama care a pus la cale cursul prin corespondență al regelui Solomon, intitulat : „Cum să-ți cucerești bărbatul fără sîni falși", și că e așa de șmecheră în dosul coafurii ei pompadur, tip spaniol, încît ar fi în stare să te facă să crezi că pînă și consiliul de genii al președintelui Roosevelt[1] e adunarea generală a Societății Internaționale a Cretinilor.

Deci :

Uite ce gîndesc eu. Gîndesc că Pepper își pierdea vremea pe la Mexico City cînd a aflat ceva, și tot ce știu în ce privește activitatea lui Pepper, am aflat-o de la o damă, iar ce știu despre dame e că cele cu cel mai distins sașiu sînt întotdeauna în compania unor canalii, și că frecventează localurile de noapte la modă.

Așa că mi se pare că dacă Lemmy Caution, de asemenea cunoscut drept domnul Hellup, are să fie un *playboy,* atunci trebuie să alerge de colo-colo și să vadă dacă nu dă de o damă care are curbe mai atrăgătoare decît celelalte.

Și, ascultați-mă pe mine, băieți, poate că sistemul meu de gîndire e greșit. Poate că dacă aș fi un detectiv celebru aș lua loc și m-aș concentra asupra unui indice, atît de fierbinte încît ar trebui ținut cu o pensetă. Atît că nu sînt genul ăsta. Cînd am îndoieli, urmez ce mă bate în primul rînd la ochi, și lucrul care mă bate chiar acum la ochi e telefonul. Așa că-l înșfac și le spun celor de la recepție să-mi expedieze o manichiuristă inteligentă ca să-mi facă unghiile, fiindcă am descoperit întotdeauna că lucrurile pe care o manichiuristă nu le știe

[1] Franklin Delano Roosevelt (1882—1945). Președinte al Statelor Unite la sfîrșitul anilor treizeci și în timpul celui de al doilea Război Mondial.

în ce privește barurile se pot stenografia pe marginea unui monede de zece cenți, și nici măcar atunci nu le poți citi.

E ora douăsprezece și o noapte plăcută și mă plimb pe strada principală, reflectînd. Micuța manichiuristă care s-a ocupat de unghiile mele mi-a dat multe informații. Dama mi-a spus că cel mai de vază local de noapte e Estancia Elvira.

Această Elvira e o afacere pe scară mare, cu grădini de vară, două restaurante la modă, două orchestre mari și un spectacol elegant. Există tot felul de dame de toate dimensiunile pe acolo dar nu sînt de genul celor ieftine. Nici vorbă. Sînt dame culte și arătoase. Au stil și chiar dacă una dintre ele mai face o năzbîtie — lucru care amuză pe unii bărbați — cînd nu sînt ei la mijloc, nu-i mare lucru.

Cît despre damele din revista de spectacol, sînt alese pe sprînceană și arată așa de nemaipomenit că se mărita de circa patru ori pe an. Manichiurista îmi mai spune că una din ele a fost măritată de atîtea ori, încît de fiecare dată cînd aducea acasă un soț nou, menajera îi cerea tipului să-și scrie numele în cartea de vizitatori.

Îmi văd frumos de treabă. E o noapte grozavă și Mexico City tocmai se trezește. Străzile sînt pline de mașini și de tipi, iar damele din mașini sînt așa de colosale încît atunci cînd am să-mi iau vacanță,

am să vin aici chiar cu riscul ca cineva să-mi taie gîtul pe degeaba.

Mai încolo, pe partea dreaptă, văd un fel de curte enormă, cu lumini sclipind pe dinafară și știu că e Estancia Elvira.

Mă apropii și intru. În timp ce merg prin curte, scăpînd ca prin urechile acului de mașinile care vin în direcția asta pentru spectacolul de varieteu, mă uit la firmă și rămîn cu gura căscată, de parcă cineva m-ar fi pocnit peste mutră cu un pește ud.

Și pe bună dreptate ! Fiindcă acolo, scris cu becuri electrice, e numele damei care figurează în spectacol, și acel nume e Zellara, același nume care era scris pe bucata de hîrtie pe care am găsit-o în magazia armei lui Pepper.

Doamne, asta-i ziua mea norocoasă !

Intru în restaurant, mă așez la o masă și comand o mîncare foarte piperată și niște bere, și încep să-mi fac tot felul de socoteli.

Uite la ce mă gîndesc. Mai țineți minte cînd am spus că mi s-a părut ciudat că Pepper a păstrat acea bucată de hîrtie, cu acest nume pe ea, cînd putea să și-l amintească ușor — cum poți să uiți un nume ca Zellara ? — dar acum, îmi spun că știu de ce-a făcut-o și, în curînd, am să aflu dacă am sau nu dreptate.

Mi-am zis că Pepper trebuie să fi cunoscut pe dama Zellara. Probabil c-a luat legătura cu ea aici, la Mexico City, și poate că ea e dama care i-a furnizat informația senzațională care l-a făcut să plece în viteză în interiorul țării, fără să mai aibă timp să termine de scris misiva către Scattle.

Dar, fie că dama știa sau nu că Pepper era un agent al Biroului Federal de Investigații, e greu de spus și nu vreau să speculez. Trebuie doar să mă port ca domnul Hellup și să aflu ce se întîmplă.

Stau la masă și-mi frămînt creierii ca să găsesc o cale de-a mă apropia de dama asta și de-a o face să-mi spună adevărul, deși trebuie să vă dați seama că nu-i deloc ușor cînd n-o cunoști deloc.

Mi-a venit gîndul că s-ar fi putut ca Zellara să fi fost nițel îndrăgostită de Pepper, și că el, crezînd că ea știa ceva, îi făcuse curte nebunește și reușise să intre în grațiile ei.

Trebuie să aflu dacă dama Zellara l-a cunoscut pe Pedro, deși nu merită s-o întreb, fiindcă, presupunînd că l-a cunoscut și nu-i sigură de mine, nu văd de ce-are să-mi spună.

Apoi, o idee mă izbește brusc în creștetul capului, ca un trăsnet. E o ideę cam sărită, și s-ar putea să meargă prost dacă nu se realizează. Dar dacă se realizează... o, Doamne !

Îmi spun că trebuie să-mi asum unele riscuri. Am să fac presupunerea riscantă că Zellara e la fel ca toate damele din spectacolele de varieteu, că bate orașele de lîngă graniță, că dă de mulți tipi care se îndrăgostesc lulea de ea dar că pînă la urmă nu-și mai amintește mutrele lor. Am să fiu una din acele mutre.

A doua presupunere riscată e că Pepper a încercat s-o cucerească pe Zellara ca să scoată informații de la ea. Poate că și ea îl iubise. În orice caz, așa am să procedez și-am să mă bazez pe noroc.

Achit nota de la masă, ies din restaurant și mă apropii de pista de dans. E un loc formidabil, decorat cu alb, auriu și verde, cu lumini discrete la masă, și cu dame de mare calitate. Doamne, de ce n-am timp ca să stau aici o vreme, și să am vreo zece mii de dolari ca să aflu care damă știe totul.

Bărbații poartă haine de seară, și au un aer dur. Peste tot plutește murmurul conversațiilor, ca în asemenea localuri.

Iau loc, comand o băutură și fac semn unuia care pare să fie amploiat. Se apropie.

Încep să-i vorbesc frumos tipului. Îi spun că sînt prima oară la Mexico City și că îmi place la nebunie. Îi mai spun că m-am ocupat de comerțul de vite și de cai pe lîngă munții Sierra și că nu merge prea bine, așa că mi-am zis să mă odihnesc cîteva zile, să cheltuiesc niște bani și să mă uit la niște damicele.

Îl întreb despre spectacolul de varieteu și-mi răspunde că-i foarte bun, iar de acolo duc conversația la Zellara. Îi spun c-am văzut o damă cu același nume cîntînd într-un local pe la Aquas Calientes, iar el zice că-i foarte posibil, fiindcă Zellara s-a produs peste tot, în tot felul de locuri, și că nu-i de multă vreme în spectacolele reușite. Acum însă are un succes nebun.

Îi spun că pricep. Îi mai spun c-am văzut-o pe damă într-un număr senzațional la Manzanillo cînd mă ocupam de afaceri cu banane, iar el zice că-i în regulă, fiindcă și ea cîntase acolo, la Casa Mexicali, atunci cînd era și el acolo, ca ajutor al patronului. Îi răspund că-i ciudat și că mică e lumea, iar el îmi spune că am dreptate și-o întinde.

Localul se umple. Orchestra, și vă asigur că știu să cînte ! execută niște melodii grozave, iar chelnerii

și clienții se foiesc de colo-colo. Unele din damele care vin la bomba asta poartă rochii care l-ar face pe un misit de lucruri furate de la Chicago să sară în lac de furie.

Apoi, deodată, se aude ,o răpăială de tobe și spectacolul de varieteu începe. Cortina care atîrnă peste pista de dans se trage într-o parte și un grup de dansatoare cu picioare superbe începe să se producă într-un număr care ar fi sculat și morții din groapă.

Sînt foarte interesat.

Mă fac comod. După cîteva minute, se încheie primul număr. Unele mici cortine de la margine se desfac și apare Zellara. E o damă bine înzestrată. O adevărată mexicană. Micuță, subțirică, pare făcută din gumă. Are un trup grozav, o față frumoasă și niște ochi cafenii jucăuși, cum n-am văzut în viața mea. Cîntă ceva și dansează o rumba. Are tot ce-i trebuie.

Am mai văzut dame ca ea mai înainte, dar sînt sigur că dacă cineva îi dădea drumul lui Zellara în Paradis, Adam o rupea la fugă iar șarpele s-ar fi ascuns în dosul unor trandafiri, rugîndu-se la Dumnezeu cu mîinile ridicate spre el. Cu riscul de-a mă repeta, am să vă spun că dama asta e un model exclusiv și de comandă, dotat cu tablou de viteză și prevăzut cu dispozitive antiderapante la curbe. Mi-am spus întotdeauna că dacă aș avea o damă ca Zellara...

Dar de ce să mai pomenesc de asta ?

Cînd se apropie de mine dansînd, o măsor din cap pînă în picioare cu mare atenție. Fața ei exprimă multă inteligență. Are o bărbie mică, fermă și nos-

timă. Bănuiesc că dama poate fi cam dură, dacă vrea.

Merită să încerci orice măcar o dată.

Fac semn unui chelner care stă lîngă masa mea și îi cer să-mi aducă niște hîrtie de scris și un plic. Apoi îi scriu o notă :

„Dragă Zellara,

Poate c-ai să fi surprinsă să afli că un vechi prieten de-al tău, nimeni altul decît Wylie T. Hellup, pe care l-ai cunoscut la Manzinella cînd cîntai la Casa Mexicali, e aici în primul rînd și plesnește de admirație pentru numărul tău.

Dar nu numai atît, am ceva foarte important ca să discut cu tine, ceva serios. Poți să mă vezi la noapte ?

Te sărut, Wylie."

Vîr hîrtia în plic, îi scriu numele pe el și-i cer chelnerului să i-l înmîneze cînd își încheie numărul. Îi dau un dolar și mă asigură c-are să se ocupe.

În curînd, Zellara își termina numărul și dispare. Mai comand o băutură și rămîn pe loc. După o vreme, chelnerul se întoarce cu o notă de la ea. O desfac. Iată ce spune :

„*Amigo*".

Ce minunat e să întîlnesc pe unul din vechii prieteni de la Manzinella. Mai am un spectacol într-o jumătate de oră, dar după aceea ar fi minunat dacă m-ai invita undeva să luăm supeul.

Adios, Zellara."

Îi dau chelnerului încă doi dolari și nu mi se pare mult. Mă scol și mă duc la closet. Nu-i nimeni acolo. Scot portvizitul și iau bucata de hîrtie pe care am

găsit-o în revolverul lui Pepper. O compar cu nota pe care am primit-o de la Zellara. Scrisul e același !

Perfect ! Acum știu de ce Pepper a păstrat acea bucată de hîrtie. A rupt-o dintr-o scrisoare sau o notă primită de la Zellara și a păstrat-o pentru ca mai tîrziu s-o verifice cu scrisul ei. Și singurul motiv pentru care voia s-o facă era că mai tîrziu avea să caute un exemplar al acestui scris în documentele poliției !

Îmi iau pălăria și plec. Mă îndrept spre hotel și reflectez nițel. Trebuie să încep să acționez. Bate la ochi că Zellara e amestecată în plecarea lui Pepper în munții Sierra, unde se dusese să se întîlnească cu Pedro, și puteți să pariați pe ce aveți mai scump în viață că Zellara nu opera numai pe contul ei, că mai e cineva amestecat, iar pentru a afla cine anume nu există decît o cale, îmi zic eu.

Ajuns la hotel, mă sui în cameră și chem un băiat de serviciu. După o vreme apare. Pare deștept. Îi spun că atunci cînd plec din Mexico City am intenția să merg în regiunea de exploatare de argint și că locul nu e prea bun pentru sănătatea mea. Așa că îi cer să-mi procure un pistol, unul de mărime mică. Știe cumva cum să-l obțină ? Zice, mda și îmi dă numele unui magazin unde îl pot cumpăra. Îmi mai spune că dacă vreau să-mi facă un serviciu, e gata să dea un telefon la magazin, care aparține unui amic de-al lui și să-i spună că sosesc. Îi spun că-i grozav.

Îi mai dau cinci dolari și-l întreb dacă mai are cumva un prieten în Mexico City care să fie foarte inteligent și care să aibă un garaj, genul de om care să nu pună prea multe întrebări și care să vrea să cîștige cincizeci de dolari. Nu trebuie să se gîndească mult. Firește-că are un prieten, adică pe vărul lui, un tip pe nume Starita, un om cumsecade, cu un garaj pe Calle Fernando. Îi spun că-i în regulă și-i cer ca după ce-a telefonat la magazin pentru pistol, să-l cheme pe vărul lui și să-i spună că sosesc. Se declară de acord și îi mai dau cinci dolari.

Cobor la parter și de acolo o apuc spre magazinul unde mi-a spus că voi găsi o armă. E un revolver automat, mic și albastru, calibrul 22, cu șapte focuri, eficace doar cu condiția să nimerești unde trebuie, dar destul de bun pentru ce-mi trebuie.

Mă întorc la hotel și-mi pun tocul cu Luger-ul la subsuoară. Apoi dau un telefon la recepție și cer să-mi trimită niște bandă adezivă. După ce băiatul de serviciu mi-o aduce și pleacă, iau micul revolver calibru 22 și îl vîr în ciorap, așa ca jartiera să-l acopere și să-l țină strîns. Tai o bucățică de bandă și o pun peste patul armei ca s-o țină strîns și să pot merge fără ca cineva să știe că-i acolo și, mai ales, ca s-o pot scoate doar ridicînd pantalonul și rupînd eventual și nițică piele de pe picior.

Apoi mă duc să-l văd pe tipul cu mașina de pe Calle Fernando.

E un individ cu adevărat inteligent. Îi spun ce vreau să facă și-i cer s-o repete ca să fie sigur și să nu facă vreo greșeală, după care îi dau douăzeci și cinci de dolari și-i spun să vină la hotel mîine di-

mineață unde va primi alți douăzeci și cinci de dolari, lăsați într-un plic la recepție, dacă și-a îndeplinit cum trebuie misiunea. E de acord să se ocupe de ce i-am cerut.

Nu-i deloc surprins, fiindcă nimeni în Mexico City nu-i vreodată surprins.

Mie îmi spuneți !

CAPITOLUL 6

SÎNT ÎN STARE ?

E ora două cînd mă întorc la Estancia Elvira, mă duc la intrarea artiștilor și întreb de Zellara. Cînd intru în cabina ei, îmi dau seama că Zellara arată la fel de bine ca pe scenă.

Odată, cînd eram în Anglia și mă ocupam de cazul van Zelden, un tip a spus despre o damă că-i „o Venus de buzunar". Cred că și Zellara e „o Venus de buzunar". E ca o statuetă a originalului. Dar, băieți, e sau nu e bine proporționată ?

În timp ce stau acolo și-o mănînc din ochi, îmi zic că n-am văzut niciodată atîta miere într-un borcan. Sînt sigur că Zellara e în stare să stîrnească instincte biologice pînă și în bătrînul domn care a declarat că se căsătorește mai degrabă cu un șarpe cu clopoței decît c-o damă.

Are părul coafat după moda spaniolă, cu un piepten înfipt în el, poartă o *mantilla* și o rochie roșie aprinsă care te năucește.

Trebuie să știți că sînt nițel nervos, fiindcă așa după cum v-am spus, băieți, n-am mai văzut dama asta înainte de astă-seară și că povestea cu întîlnirea la Manzanilla e în regulă atît timp cît nu-și amintește că n-a avut loc.

Mă măsoară din cap și pînă în picioare iar apoi își fixează privirea asupra mea, cu o mînă pe șold, și zice :

— Wylie, scumpule, ce plăcere să te revăd !

V-am spus că are o voce delicioasă, care sună ca a unei păsărele cînd îmi spune „scumpule", și mă cuprinde un fel de tremur ca atunci cînd sînt sigur că-i plac unei dame. Mă apropii de ea și îi întind mîna în cazul cînd vrea să ne strîngem mîinile. Îmi apucă mîna și mă trage spre ea, și în clipa următoare are fața lîngă a mea și o sărut de parcă ar fi o scenă de dragoste cu Robert Taylor.[1]

Va asigur, fraierilor, că e un sărut atît de divin că atunci cînd își dezlipește buzele de ale mele mă simt ca bunicul cînd își scotea ghipsul de pe picior.

— Ei, fetițo, îi zic eu, nu-i așa că-i grozav să ne revedem în felul ăsta după ce ne-am distrat așa de bine la Manzanilla ?

Ia o tabacheră de argint de pe măsuța de toaletă, scoate o țigară dinăuntru și-mi aruncă și mie una.

— Ne-am distrat grozav, zice ea. Mai ții minte, Wylie, noaptea, noaptea cînd a fost nevoie de trei

[1] Actor american de cinematograf, cunoscut pentru aerul său seducător.

bărbați ca să te zvîrle afară din Casa Mexicali iar Zellara a trebuit să alerge a doua zi dimineața la postul de poliție ca să te scoată de acolo ? Își ridică privirea spre mine și se uită la cer. Caramba ! Erai ca nebun !

Cred că-i mai prudent să închei discuția, altminteri am să dau de dracu.

— Sigur, fetițo. Zilele alea au trecut, dar avem prezentul, așa că ce facem acum ?

Își lasă capul de-o parte.

— Știu un local foarte nostim, Wylie, se numește El Doro. Mergem acolo. Mîncăm, bem, vorbim despre... se uită întrebătoare la mine... ce vom face mîine.

Îi rînjesc.

— De acord, deși sînt mai interesat de ce-o să facem înainte de micul-dejun.

— Hai să mergem, băiete, spune ea.

Luăm un taxi și ne îndreptăm spre El Doro. Mi se pare că totul merge pe roate. Cu nițel noroc astă-seară, poate mă aleg cu ceva mai încolo.

Încep să pun la cale un fel de orar. E trecut de ora două dimineața și, deși ora două dimineața nu înseamnă mare lucru la Mexico City, nu vreau să amîn lucrurile prea mult, fiindcă oamenii obosesc repede și, cînd obosesc, sînt în stare să facă lucruri pe care nu le-ar face altminteri.

Cînd ajungem la El Doro, patronul stabilimentului, care o cunoaște pe Zellara, se repede și ne găsește o masă într-un colț, departe de restul de consumatori. E un local nostim și liniștit, cu o orchestră de ghitare sus la balcon care nu te deranjează cînd vrei să vorbești.

Comand ceva de mîncare, apoi niște șampanie pentru Zellara și niște bere pentru mine, și în timp ce mîncăm, discutăm pe larg. Îmi spune ce a mai făcut, ca și despre localurile unde-a cîntat. O ascult și nu vorbesc prea mult.

Mă uit la damă peste masă și-mi spun că Zellara are ceva foarte atrăgător.

Mai întîi se comportă firesc. Mănîncă și bea, rîde și se uită în ochii mei. De fapt, aș merge pînă acolo încît să spun că e genul de damă despre care orice bărbat ar afirma că-i nemaipomenită. Ar mai spune că e o damă în care poți să ai încredere, că e genul care n-are să tragă pe sfoară pe nimeni, fiindcă e o creatură firească, un fel de copil al soarelui care cîntă și dansează și e gata de acțiune.

Doamne, sînt sau nu poetic ?

În regulă, ăsta-i felul de-a gîndi despre Zellara al unui om obișnuit, eu însă, am fost păcălit de prea multe dame cînd m-am lăsat dus de mutra lor. Am descoperit că deseori poți să afli o mulțime de lucruri despre o damă uitîndu-te doar la fața și la gleznele ei. Dacă o damă are o față grozavă și niște glezne perfecte, atunci puteți fi siguri că are să vă provoace întotdeauna neplăceri. Chiar și gleznele sunt o posibilă amenințare pentru o puzderie de bărbați.

Damele arătoase produc încurcături, motivul fiindcă sînt arătoase, fiindcă v-ați dat singuri seama că dacă o damă are picioarele ca niște burlane, de aceeași mărime de sus și pînă jos, atunci e ceea ce se cheamă o damă „cumsecade", de genul celor care ies la manifestație și urlă „Jos cu bărbații ! și își petrec timpul liber uitîndu-se prin gaura cheii de la

ușa bucătăriei ca să vadă dacă nu cumva bucătăreasa face amor cu vînzătorul de gheață.

Sînt cufundat în aceste gînduri profunde cînd Zellara își încleștează mîinile sub bărbia ei mică, se uită la mine și zice :

— *Cara*, spune-mi, despre ce-i vorba în treaba serioasă de care ai pomenit ?

Încerc să apar serios.

— Ah, treaba ala, îi spun. Uite despre ce-i vorba, scumpo. Mai ții minte cînd mă ocupam de afaceri cu banane la Manzanilla, era acolo un tip pe nume Pepper, un om cumsecade, un fel de ajutor de-al meu, și știi, draga mea, continui eu, am avut întotdeauna sentimentul că era îndrăgostit de tine.

Nici nu clipește. Ochii îi rămîn nemișcați o clipă. Se uită în continuare la mine cu același mic zîmbet pe buze. Îmi spun că dama știe cum să se poarte.

— *Si, si*, zice ea, țin minte. Pepper era un *hombre*[1] simpatic, foarte simpatic, cum ai zice, un tip bine.

— Firește că era, îi răspund eu. Presupun că știi ce s-a întîmplat cu el după ce s-a lăsat de afacerile cu banane ?

— Habar n-am. Spune-mi ce s-a întîmplat, Wylie.

Stăm amîndoi cu bărbiile sprijinite în mîini și ne uităm unul la altul ca un cuplu de mincinoși nerușinați, deși ne jucăm rolurile la perfecție.

— Am să-ți spun atunci ce s-a întîmplat. Zellara. Tipul ăsta Pepper era ce se cheamă un mare fraier. Nu era ca mine, un om cu destulă minte.

[1] Om. sp.

Căuta tot timpul aventuri. Voia să fie Robin Hood, Paul Bevere şi ultima ofensivă a lui Custer[1] la un loc. Aşa că ce face prostul de el ? N-ai să crezi, dar se angajează la F.B.I. Biroul Federal de Investigaţii. Devine un fel de agent special, un tip care vinează criminali, pricepi ? Pot să-ţi închipui aşa ceva ? Ca şi cum n-ar fi avut destule necazuri pe capul lui, Pepper s-a mai virît şi în asta.

Da din cap înţelegătoare. Văd că reflectează rapid şi din greu. Se întreabă cum are să rezolve această problemă. Mă opresc din vorbit şi nu mai spune nimic. Cîteva minute ne uităm unul la altul. Apoi zise :

— *Cara*, spune ea foarte duios, ce înseamnă asta ?

— Nu înseamnă nimic, scumpo. Ţi-am spus doar că mă aflu în treabă. Îl caut pe Pepper. Vreau să aflu unde este. Am încercat tot felul de lucruri, dar fără succes şi cînd am venit aici astă-seară şi-am văzut numele tău scris cu lumini de neon lîngă numele localului Elvira, mi-am zis că-i ciudat, fiindcă sînt gata să pariez pe orice că Pepper a încercat să te vadă la un moment dat, undeva, fiindcă am impresia că-şi pierdea vremea pe aici.

Ia sticla de şampanie de pe masă mai înainte ca să apuc s-o fac eu şi începe să umple paharele. O face foarte încet, aşa ca să aibă timp să reflecteze la ce-o să-mi spună. Rînjesc de satisfacţie în sinea

[1] George Armstrong Custer (1839—1976). General american care a condus multe campanii împotriva triburilor de indieni din Statele Unite. În 1876 a iniţiat o campanie terminată dezastruos. Metaforic, „ultima ofensivă a lui Custer" înseamnă o operaţie falimentară.

mea. Am pus dama în încurcătură şi ea îşi dă seama. Cînd termină de umplut paharul, îl ia, se uită la mine peste el şi-mi spune :

— *Cara*, de ce nu vrei să fi înţelegător ? Nu pricepi că atunci cînd Zellara e în compania lui Wylie nu vrea să se gîndească la Pepper sau la alt bărbat ?

— Scumpo, îi zic eu, eşti o fiinţă-delicioasă şi, deşi sînt gata să mă îndrăgostesc de tine pînă peste cap, în acelaşi timp, mă gîndesc la prietenul meu, şi dacă poţi să-mi spui ceva despre el sînt în stare să fac orice pentru tine.

Îşi întinde mînuţa peste laba mea.

— Dragă Wylie, vorbeşti de parcă n-ai şti că în Manzanilla erai singurul bărbat care a însemnat vreodată ceva pentru Zellara.

Suspină, un suspin discret, şi de dragul aparenţelor suspin şi eu, deşi nu mă pricep prea bine la suspine şi sunetul scos seamănă cu cel al unei balene care iese la suprafaţă ca să respire. Îşi ia mantia.

— Foarte bine, Wylie, zice ea, dacă vrei să-ţi vorbesc despre Pepper, atunci am s-o fac. Am ezitat fiindcă Pepper mi-a făcut un lucru neplăcut. Dar nu vreau să vorbesc despre asta aici. Hai la mine acasă... şi îmi aruncă o privire promiţătoare... mai bem nişte cafea şi-am să-ţi spun tot ce vrei să ştii. Acum vreau să mă ierţi o clipă, trebuie să merg să mă pudrez.

Îi spun că-i în regulă şi o urmăresc cum se îndreaptă spre closetul doamnelor şi rînjesc fiindcă ştiu că pudratul nu-i decît un tertip al damei. Are să facă ce mi-am închipuit eu. Are să-şi cheme amicul !

Într-o bună zi am să mă supăr și, cînd damele au să înceapă să-mi spună că mă plac fiindcă sînt deștept — știți poveștile pe care vi le spun cînd ajungi la vîrsta cînd femeile au încredere în tine, un lucru scandalos pentru orice bărbat — cred c-am să mă apuc să deschid un local ca ăsta în care cîntă Zellara. Vă asigur că tipul care a pus pe picioare acest alcov știa ce face. Apartamentul lui Zellara are patru odăi mari la parter cu decorații aurite de fier forjat pe uși și între camere. Mobila e formidabilă și în apartament plutește un parfum care te vrăjește. Vă spun că locul are atmosferă.

Stau în fața măreților perdele aurii care atîrnă în fața ferestrelor duble, iar Zellara stă într-un fotoliu larg în cealaltă parte a camerei și învîrte butoanele de la aparatul de radio. Scoate la vedere o sticlă de rachiu bun și o țigară de foi spaniolă care te face să crezi că fumezi o bucată din covor și m-aș putea considera fericit dacă nu m-ar preocupa cîteva lucruri.

Închide radioul și îmi spune :

— Wylie, ești un *hombre* foarte ciudat. Poate că asta mă fascinează la tine.

Îi rînjesc.

— În regulă, scumpo, dar s-ar putea ca mai înainte de-a termina să mă găsești mult mai ciudat și mai puțin fascinant. Fiindcă am ajuns aici, vreau să-ți spun pe șleau despre ce e vorba.

Se așează mai comod în fotoliu. Are pe față un zîmbet foarte plăcut.

— Așadar, discutăm afaceri, Wylie. Dă-i drumul.

Arunc restul din țigara de foi și-mi aprind o țigară obișnuită. Cînd o aprind, văd scris pe ea „Lucky Strike“[1] și sper să am și eu noroc.

— În regulă, îi spun. Uite despre ce e vorba. N-am să-mi pierd vremea trăncănind cu tine, Zellara, și te previn că de acum înainte va trebui să-mi spui adevărul și, mai ales, tot ce știi, fiindcă altminteri s-ar putea să nu fiu prea încîntat de tine.

Ți-am spus că Pepper era un agent al F.B.I.-ului. Perfect. Opera în statul Arizona. Se deplasa în multe locuri, California, Texas, New Mexico și peste graniță în Mexic. Era un agent care opera de ambele părți ale graniței și se ocupa de contrabandiști, falsificatori de bani și bandiți care jefuiesc poșta federală.

În regulă. Deci tipul ăsta are o bănuială. Are o bănuială că în Mexic se întîmplă ceva. Atunci telefonează agentului rezident din Arizona și îi spune că trece granița în Mexic ca să afle ce se petrece. Nu poate să-i spună mai mult în acel moment, zice el, așa c-are să-i scrie mai tîrziu. Pasul următor e să vină la Mexico City. Cînd ajunge aici începe să scrie o scrisoare agentului rezident ca să-i spună despre ce e vorba.

În regulă. Deci n-a terminat scrisoarea înțelegi ? S-a întîmplat ceva care l-a făcut să plece în mare viteză. Cred c-a auzit ceva sau a primit un telefon, sau a trebuit să plece rapid, mă rog, așa ceva. Oricum, o întinde. De atunci nimeni nu mai știe nimic despre el, unde se află sau ce s-a întîmplat cu el.

[1] marcă de țigări. Literal, „o lovitură norocoasă“.

Așa că vezi, la Washington e un tip pe nume J. Edgar Hoover[1], care e directorul Biroului Federal de Investigații. E cam demodat și nu-l amuză să-i dispară agenții, așa c-am primit ordin să mă deplasez și să-l găsesc pe Pepper, fiindcă, scumpo, așa după cum ai ghicit între timp, nu m-ai întîlnit niciodată la Manzanilla. Știai că sînt un agent de la F.B.I. din clipa cînd ai dat ochii cu mine. Dar ai crezut c-ai să-mi faci jocul cum îl vreau eu. Ai crezut că îți trebuie nițel timp ca să vezi ce-ai de făcut.

În regulă. Vin în Mexic și alerg ca un bezmetic pînă fac scurtă la picioare de atîta praf prin deșert iar stomacul mi se întoarce de atîta *tequila* proastă în fiecare zi, fiindcă n-am altceva de băut. Pe deasupra, nu-mi plac femeile care locuiesc în deșert fiindcă sînt sfrijite de prea mult stat la soare, iar mie îmi plac damele plinuțe.

Dar nu descopăr mare lucru. Pepper a fost văzut învîrtindu-se de la munții Sierra și pînă în regiunea de la Aqua Calientes. Așa că mă reped acolo să-l caut.

— Nu-l găsesc și îmi spun că poate s-a îndrăgostit de una din damele năbădăioase de pe acolo, fiindcă mă tem că Pepper e genul de om care pune damele înaintea slujbei.

Zellara se uită la mine și dă din cap. O vreme nu mai spun nimic fiindcă în minte îi cer iertare lui Pepper că spun astfel de lucruri pe seama lui sărmanul, dar n-am de ales în misiunea mea.

[1] J. Edgar Hoover. (1895—1972). Director al Biroului Federal de Investigații, celebru prin felul cum a combătut crima organizată în anii treizeci.

În regulă, Zellara, continui eu. Așa că am și eu o inspirație. Îmi amintesc că Pepper a scris scrisoarea de la Mexico City, așa că-mi spun să vin aici și să arunc o privire prin împrejurimi. Partea ciudată e că în timp ce eram în Mexic, am găsit ceva care să mă ghideze. Am intrat într-o casă unde fusese Pepper și-am dat de o bucată de hîrtie cu o iscălitură pe ea.

Semnătura era „Zellara" și astă-seară, în timp ce dădeam tîrcoale prin cartier, primul lucru pe care îl văd la restaurantul ăsta e același nume „Zellara", scris cu neon, lîngă cel de Elvira. Așa că fac deducții ca Sherlock Holmes și îmi spun că poate tu ești dama care i-a scris scrisoarea lui Pepper, și nu m-am înșelat, pentru că atunci cînd m-am uitat la scrisul tău de pe nota pe care mi-ai trimis-o am văzut că e același cu cel de pe scrisoare.

Vezi ce vreau să spun, scumpo ? Uite deci cum stau lucrurile : Pepper te-a întîlnit aici și te cunoștea. I-ai scris scrisori. Poate că te-ai culcat cu el, nu știu. Dar ce știu sigur e că îți faci veacul de mult prin Mexic. Ai ajuns bine în branșa ta. Ai fost o cîntăreață de *estancia* ani de zile, cîntînd pe la tot felul de bombe mexicane, și sînt gata să pariez tot ceaiul din China pe un borcan cu sparanghel că-l cunoști pe un tip Dominguez, iar acest Dominguez e un golan de doi bani, un bandit de drumul mare care în stare de orice, de la a jefui o gară și pînă la a fura coroanele de aur din gura unui nou născut.

În regulă. Așa că-mi continui deducțiile și ajung la concluzia că Pepper a intrat în legătură cu Dominguez undeva în Mexic, și am impresia că tu

ești dama care l-a pus în legătură cu el. Ți-a venit rîndul să vorbești, așa că dă-i drumul.

Un minut nu scoate o vorbă. Se scoală și se îndreaptă pînă ajunge la înălțimea ei firească. Am uitat să vă spun că atunci cînd dama s-a întors acasă, s-a îmbrăcat într-un fel de capot pufos, cred că se cheamă un neglijeu, și stă în picioare lîngă aparatul de radio pe care îl folosește drept decor. Arată ca un milion de dolari. Are în privire o expresie jignită. Înaintează foarte încet prin cameră spre mine și își lasă mîinile pe umărul meu. Rămîne alături, se uită în ochii mei și zice :

— *Cara*, nu înțelegi... nu vrei să înțelegi...?

Doamne sfinte, încep să înțeleg că e pe cale să-mi spună că mă iubește iar eu îmi spun că dacă toate damele de pe continentul american care au fost îndrăgostite de mine pentru un motiv stupid, știut doar de ele, ar fi puse cap la cap, ar face înconjurul lumii de patru ori și ar mai rămîne destul loc ca să deschizi două mari magazine generale.

— Nu-i clar pentru tine ? spune ea.

— Fetițo, ceva e foarte clar pentru mine în clipa asta, și anume că aștept să te aud vorbind. Așa că du-te și ia loc în fotoliul ăla mare și spune-mi ce știi.

Pare dezamăgită. Se întoarce la fotoliu și ia loc.

— Ascultă, Zellara, poate c-ai auzit de mine, mă cheamă Caution.

Dă din cap c-a auzit.

— Știu, zice ea. Se sucește în fotoliu. — Ascultă, uite care e adevărul. Am întîlnit pe Pepper aici. Mi-a plăcut, era un băiat simpatic. Mi-a cerut să fac ceva pentru el, și anume dacă era cu putință

să-l pun în legătură cu Pedro. I-am spus c-am să încerc să aflu unde e Pedro și-am convenit ca atunci cînd am să descopăr, am să-i telefonez lui Pepper. Între timp, m-am atașat foarte mult de el. Era un băiat simpatic.

— Într-o seară, obțin informațiile pe care le dorea. Îi telefonez la hotel. Îi spun unde îl poate găsi pe Pedro. A doua zi primesc o notă de la Pepper. În notă îmi spune c-a plecat la Sierra Mojave și că atunci cînd se întoarce speră să mă vadă. Asta-i tot ce știu.

Reflectez rapid. Îmi spune sau nu-mi spune adevărul dama ? De unde să știu ?

— Ascultă, Zellara, n-am chef să te duc la postul de poliție, să-mi arăt insigna șefului și să pornesc ceva care n-are să-ți vină bine. Sper că nu-mi ascunzi nimic, nu-i așa ?

Se uită la mine.

— Vino încoa, spune ea, uită-te în ochii mei și spune-mi dacă te mint.

Mă apropii și mă uit la ea. Are ochii plini de lacrimi. Încep să-mi spun că o damă care plînge arată întotdeauna bine. Apoi bag de seamă că parcă zîmbește cînd se uită peste umărul meu.

Am dat de dracu !

Mă întorc brusc și bag mîna în buzunar după Luger, dar e prea tîrziu. În pragul camerei se află trei tipi. Sînt niște tipi voinici, poartă haine de seară și nu sînt simpatici de loc. Pot să vă spun asta fiindcă unul din ei ține în mînă un Colt automat, calibrul 45, pe care îl îndreaptă spre stomacul meu.

— Nu te agita, zice el.

Se apropie de mine și îmi ia arma din toc și-o pune în buzunarul hainei lui. Își plimbă mîinile pe șoldurile mele ca să vadă dacă nu cumva mai am o armă. Zellara se apropie de masă și ia o țigară. Rînjește ca o pisică. Bănuiesc că dama e încîntată de ea.

— În régulă, zice tipul voinic care are armă. Hai cu noi, amice, avem o mașină nostimă și galbenă care ne așteaptă afară. Poate că ai chef de-o plimbare.

Îl măsor din cap pînă în picioare. Are cam vreo doi metri și e american. Ceilalți doi sînt mexicani. Scot un rînjet slab.

— Mi se pare c-am dat de dracu, îi spun eu. Am impresia că voi, băieți, o să vă purtați urît cu mine.

— N-avea nici o îndoială. O să facem exact asta și cînd o să terminăm cu tine, nici soră-ta n-are să vrea să schimbe ce-a rămas din tine pentru o pereche de pantaloni vechi. Mișcă, polițaiule ! Pe aici !

Mă împinge prin ușă în cealaltă cameră. În timp ce merg, mă uit peste umăr.

— *Adios, carissima mia* [1] îi spun eu. Cu puțin noroc am să pun mîna pe tine într-o zi și, cînd are să se întîmple, n-ai să mai stai jos cincisprezece ani și chiar și atunci ai să ia nevoie de o pernă pneumatică.

Îmi spune un cuvînt urît.

Mă împing afară. Din cameră intrăm pe un coridor. Mergem pe el pînă în spatele casei. Acolo ne așteaptă o mașină. Mă vîră în spate și tipul voinic și cu armă ia loc lîngă mine. Ceilalți doi sînt în față. Pornesc mașina și-o apucă foarte repede pe strada principală și apoi prin oraș.

[1] Adio, scumpa mea. sp.

Tipul din dreapta mi-a vîrît revolverul în coastă. Cu mîna cealaltă scoate un pachet de țigări și îmi dă și mie una. O iau.

— Trage cîteva fumuri, zice el. Știu un maidan la vreo șapte kilometri de aici și acolo ai să termini, ciuruit de gloanțe. Cum îți place perspectiva asta, iubitule ?

— Nu-mi place deloc, îi răspund. Mă întreb însă dacă voi, băieți, v-ați gîndit c-ați putea să faceți o mare greșeală ?

Îmi rînjește. Are dinți frumoși, îi văd lucind.

— Ce vrei să spui cu gluma asta, fraiere ? zice el.

Cotim la o intersecție și o apucăm pe unul din marile bulevarde care duc afară din Mexico City. Noaptea e frumoasă și calmă. Mă uit la el și zîmbesc. În timp ce fac asta, încep să ridic piciorul stîng, și pantalonul foarte încet.

— Ești șmecher, îi zic eu individului. Aruncă o privire pe fereastra din spate și-ai să vezi o mașină a poliției. Nu-ți închipui c-am fost așa de prost ca să cad victima unui șiretlic al prietenei voastre. Mașina poliției m-a urmărit toată seara, fraiere, și dacă tu și amicii tăi încercați ceva necugetat, o să vă pomeniți spînzurați pînă vi se lungește gîtul. Uită-te doar, fraiere !

Își smucește capul în spate și, nici vorbă, vede că la cincizeci de metri în urmă e o mașină. O clipă lasă în jos țeava pistolului. Ridic piciorul, înșfac revolverul automat calibru 22 și i-l vîr în burtă.

— Dă drumul la armă, amice, și încă repede !

Cei doi tipi din față au priceput despre ce e vorba. Vorbesc în grabă.

— Opriți mașina, le spun, și dacă cineva își mișcă cumva urechile am să-l împușc, și dacă va trebui să vă împușc, atunci să știți c-o să vă doară bine

Opresc mașina. Apuc Coltul pe care tipul de lîngă mine l-a lăsat să cadă pe podea și scot Lugerul meu din buzunarul lui.Îi dau jos din mașină. În dosul nostru, cealaltă mașină s-a oprit și ea Așteaptă la cincizeci de metri pe șosea. Le spun să se sprijine de mașină și nu-mi pierd vremea. Văd că sînt surprinși că polițaii nu coboară. Acționez rapid Îi pocnesc peste cap cu patul armei calibrul 45 și cînd zic că-i pocnesc nu glumesc. Poți să le auzi țestele trosnind.

Deschid ușa mașinii. Îi și pun pe bancheta din spate. Iau revolverele de la cei doi tipi din față. Apoi îmi aprind o țigară și mă apropii de mașina care mă așteaptă. Tipul de la garaj scoate capul pe fereastră.

— E în regulă, patroane ? întrebă el

— Ai lucrat perfect, amice. Uite ceilalți douăzeci și cinci de dolari pe care ți i-am promis.

Vîr Lugerul la loc în tocul de la subsuoară și înmînez celelalte arme ca și pe cea automată, tipului de la garaj.

— Dă armele astea vărului tău de la Hotel Peranza. Poate că face o treabă bună, vînzîndu-le proprietarului magazinului de arme.

Îmi spune că va fi o treabă pe cinste și mă întreabă ce mai poate face pentru mine. Îi spun să mă ducă înapoi la locul unde așteptase să urmărească mașina atunci cînd plecasem de la Zellara.

Mă sui în mașină și-o întindem.

Cînd ajung unde voiam, mă dau jos.

— Salut, dom'le, zice el. Nu vreau să fiu obraznic, dar sînt gata să pariez că ești polițai.

— Nu fii caraghios, îi răspund. sînt negustor de banane din Manzanilla.

— Serios ? zice el, atunci și eu vînd lenjerie de damă. Salut patroane !

Plecă. Îmi spun că-i un băiat cumsecade.

Fereastra de la salon, cea cu perdele aurii, e trasă acasă la Zellara. Bănuiesc că își închipuie că noaptea are să fie caldă. Poate că are dreptate.

Intru tiptil și ajung în camera unde ne aflasem mai înainte. De cealaltă parte e ușa care dă la dormitorul ei, cea prin care a ieșit ca să-și schimbe rochia.

O deschid încet și pe furiș.

Zellara doarme în patul mare cu cearceafuri de mătase albă, în fundul odăii. Lumina lunii intră pe fereastră și strălucește pe fața ei. Mi se pare că arată grozav, știți. ca un îngeraș din cer, îmbrăcată într-o bluză de pijama dantelată și cu un sîn mic ieșit oarecum curios la vedere.

Suspin din rărunchi. Nenorocirea cu mine — așa cum, băieți, v-ați dat seama mai de mult — e că sînt un om foarte poetic și că vînez întotdeauna damele frumoase și dulci, asta firește atunci cînd nu sînt pe urma unor bandiți sau încerc să mă descotorosesc de-o cucoană temperamentoasă care încearcă să efectueze un dublu nelson pe micul Lemmy.

Stau pe loc și îmi spun că într-o bună zi am să-mi găsesc o damă care arată ca Zellara, dar care nu încearcă să-mi dea un bilet numai de dus pe direcția cimitirului local.

În clipa aceea strănut de m-ar fi putut auzi și în Islanda. Întorc comutatorul de la lampă iar ea se ridică în capul oaselor și clipește.

Ochii îi ies din orbite. Îi deschide larg și se holbează la mine. Apoi spune ceva în spaniolă, așa de obscen, că n-aș repeta-o nici bunicii mele surde.

— Hei, otrava, îi spun eu. Cum te simți ? Sînt fantoma lui Lemmy Caution venită în vizită la vechea lui prietenă Zellara, „Privighetoarea din Manzanilla", și-am să vin în fiecare noapte, la miezul nopții ca să te bîntui cu gemetele mele de moarte și să te bat la dos cu o mînă de urzici. Ce părere ai, escroacă ieftină și duplicitară, fiica nelegitimă a unui *gaucho* ?

Se dezlănțuie.

Mi-e silă să vă spun, băieți, lucrurile pe care le rostește. Mi-a plăcut întotdeauna spaniola pentru că e o limbă foarte expresivă, dar vă asigur că vorbele folosite de damă l-ar onora pe un muncitor mexican de cale ferată al cărui picior e tăiat cu fierăstrăul de canibali. Am cunoscut sergenți la *marine* care ar fi gata să dea salariul pe patru luni ca să aibă vocabularul ei.

Mă apropii de pat și mă uit la ea. E atît de furioasă încît ar fi în stare să-și taie singură gîtul, dacă cineva o plătește s-o facă.

— Ascultă, scumpete, îi zic eu, n-am putut să stau departe de tine. M-am întors fiindcă mă apasă ceva pe inimă și m-am gîndit că e fie castravetele

de la masă, fie sentimentul că m-ai trădat, care îmi face rău la stomac.

Zellara scoase un sunet înfundat.

— Auzi, să-ți închipui că puteam fi atît de fraier ca să mă îndrăgostesc de tine. Am angajat o mașină ca să mă urmeze de cînd te-am luat de la Elvira și ne-am dus la El Doro. Ce ghinion pe prietenii tăi !

— În regulă, îi spun. Acum mă bate gîndul să te duc la șeful poliției, pe care îl cunosc, și care n-are să fie foarte amabil cu tine. Spune-mi ceva. Cum se numește amicul tău, vreau să spun americanul ?

Îmi spune. De îndată ce aud numele, înțeleg multe. Tipul e în slujba unei bande din Chicago, o adunătură de criminali, cărora le place să se acompanieze la cîntat cu mitraliera.

Zellara se uită la mine.

— Ce-ai de gînd să faci cu mine ? mă întreabă ea.

Îi arunc o privire lungă.

— Nimic, fiindcă sînt foarte pretențios cînd e vorba de damele cu care ies în lume iar tu îmi amintești prea mult de un șarpe cu clopoței pe care l-am văzut cînd eram copil. Va trebui însă să te scoli pronto, să te îmbraci, fiindcă ai să trimiți o mică telegramă patronului amicului tău de la Chicago, tipul care te-a plătit ca să-l pui pe Pepper în legătură cu Dominguez, tipul care te-a plătit ca să-l angajezi pe Dominguez să-l omoare.

— După aceea, continui eu n-ai decît să rămîi aici, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Cînd patronul amicului tău de la Chicago primește telegrama pe care ai să i-o trimiți, are să se înfurie. Are să-ți telefoneze ca să afle ce se întîmplă. Iar amicul tău are

să fie prin apropiere, ca să te întrebe și el, vreau să spun cînd are să-și revină după lovitura pe care i-am dat-o nu de mult. Așa că stai pe loc și spune-le ce vor să audă, după care te poți duce să distrezi clienții la Elvira, noapte de noapte, în compania golanului tău. Mișcă, fetițo !

Mă privește de parcă am înnebunit. Poate că a crezut c-am s-o duc la poliție, ceea ce n-aș fi făcut nici pentru un milion de dolari.

În timp ce se îmbracă, reflectez calm.

La urma urmei, a fost o noapte plăcută

CAPITOLUL 7

SPUNE ADEVĂRUL, TONY !

Poate că într-o bună zi am să fiu și eu vîrît în afacerea cu Pepper și Jamieson și sînt sigur c-are să fie mai degrabă decît mă aștept. Treburile de genul ăsta au obiceiul să meargă bine exact în clipa cînd crezi că dai faliment.

Sînt în drum spre casă și Mexicul se poate lipsi de mine. După ultima discuție cu vipera de Zellara, nu mi-am pierdut vremea gîndindu-mă, fiindcă am fost întotdeauna un om care a crezut că cel mai bun lucru de făcut e să fii în mișcare.

Eu unul nu cred că merită să rămîi într-un loc după ce ți-ai încheiat treburile acolo, și, credeți-mă, am impresia că le-am făcut figura tipilor care l-au omorît pe Pepper.

Poate că v-ați întrebat de ce nu mi-am pierdut mai multă vreme, căutînd o explicație a dispariției

lui Jamieson și Grearson, și sînt convins că știți că soarta lor e legată de ce s-a întîmplat cu Pepper.

Pepper a pomenit de numele lui Jamieson în scrisoarea pe care începuse s-o scrie lui Scattle. I-a pomenit numele mai înainte ca Biroul Federal să expedieze instrucțiunile în legătură cu dispariția lui Jamieson de la *hacienda* unde aștepta să se întîlnească cu Grearson. Așa că Pepper știa ceva despre Jamieson. Poate că aflase că se punea la cale un act criminal, că cineva intenționa să-l curețe pe Jamieson, ceea ce cred că s-a și întîmplat.

Poate că Pepper a crezut că va avea nevoie de forță brută în prima operație. Se pare că nu știa nimic despre Grearson, chimistul Marinei, care plecase să-l întîlnească pe Jamieson și care dispăruse de pe fața pămîntului după ce fusese văzut undeva în Texas, lîngă granița cu Mexicul. Poate că cineva îl curățase și pe acest Grearson, ceea ce dovedește că și chimiștii pot suferi accidente ca toată lumea, și că n-ar trebui să-și piardă vremea în laboratoare, unde se cred în siguranță și se ocupă cu inventarul de mirosuri urîte.

În orice caz, oricine își stoarce nițel creierii poate să priceapă că acești doi tipi, Jamieson și Grearson, se jucau cu focul. Inventaseră un nou fel de gaz otrăvitor — bănuiesc că e o coincidență că ambii au avut aceeași idee în același timp — iar guvernele american și englez își închipuie că cel mai bun lucru e ca acești oameni e să meargă și să locuiască într-o nenorocită de *hacienda* în Mexic, la kilometri depărtare de orice oraș și să se ocupe de fabricarea de mirosuri împuțite.

Au fost trimiși într-un loc atît de izolat fiindcă guvernele și-au închipuit că niște străini au să aibă chef să se bage pe fir. Asta arată că un departament federal era speriat de ceva și cred că avusese dreptate.

Știți la fel de bine ca și mine că întreaga lume scrîntită vrea gaze otrăvitoare. Cred că dacă cineva ar putea inventa un nou gaz mai rău decît cele pe care le avem — sau mai ușor de făcut, de transportat sau de explodat — atunci sînt sigur că o mulțime de canalii ar fi capabile să-și încerce șansele si să pună laba pe el.

În regulă. Poate că niște canalii oarecare au prins de veste de gazul lui Jamieson și Grearson. Poate că le-a venit ideea să le facă seama chimiștilor. Se poate ca Pepper să fi auzit despre asta în timp ce zburda în Mexico City și i-a venit ideea să ia legătura cu Pedro Dominguez, fiindcă își închipuia că putea să scoată ceva de la el. Tot ce-a scos de la el au fost mai multe gloanțe și o tăbăceală bună.

Cred c-am uitat să vă spun, băieți, că mă aflu într-un loc confortabil în avionul ce merge la San Antonio și Fort Worth. Și chiar în clipa asta, o stewardesă, o bucățică blondă și atrăgătoare, de care m-aș putea îndrăgosti nebunește, dacă n-aș fi angajat în altceva, îmi pregătește un *cockteil* și, în ce mă privește, totul merge de minune.

Nu mă încurc cu nimic pînă nu ajung la Chicago, fiindcă am o idee grozavă că actul următor în această dramă spectaculoasă se va desfășura în „orașul cu vînt[1]", și nu am mari îndoieli.

[1] Denumire a orașului Chicago.

Sînt gata. Am intrat în legătură cu Biroul Federal la Washington prin telefon mai înainte de-a pleca în această misiune și le-am raportat totul prin telefon, ăsta fiind unul din obiceiurile mele năstrușnice, fiindcă nu mă distrează să scriu rapoarte.

I-am pus la curent cu ce s-a întîmplat cu Pepper. Le-am spus tot ce știam despre faptul că o contactase pe Zellara și că trecuse frontiera ca să ia legătura cu Pedro. Le-am spus ce știam despre Pedro, cum am dat de *hacienda* și în ce hal se afla, și le-am mai sugerat că n-aș fi deloc surprins dacă Jamieson și Grearson au fost lichidați între timp.

Și le-am mai spus că plecam la Chicago și c-am să le raportez din nou de îndată ce-am să cred de cuviință

Dar nu le-am spus nimic despre o damă. Nu le-am spus nimic despre scumpa de Fernanda Martinas și dacă voi băieți, o să mă întrebați de ce nu, am să vă răspund că m-am gîndit mult la bomboana aia.

Fiindcă nu sînt prea sigur ce se întîmplă cu ea și atunci cînd nu sînt sigur în privința unei dame nu întreprind nimic.

Fiindcă așa cum a spus un deștept odată : „Cînd ai îndoieli, nu face nimic !"

Așa că n-am să fac nimic.

Sînt frînt de oboseală. Sînt așa de frînt de acest voiaj cu avionul, încît nici nu mai reacționez cînd dama stewardesă îmi aruncă una din acele priviri : „degeaba te uiți la mine, nu mă poți cuceri"!

Aceste stewardese au ceva, nu-i așa ?

Bănuiesc că sîntem în ultima etapă a zborului. Am schimbat avioanele de patru ori de cînd v-am văzut ultima oară, doar așa ca să meargă lucrurile mai repede și sub avion văd luminile din Sprinfield, în statul Illinois.

N-o să mai țină mult acum.

Poate că vă închipuiți că nu vreau să vă spun nimic despre telegrama pe care am silit-o pe Zellara s-o trimită după ce-am dat-o jos din patul ei cu cearșafuri albe de mătase și-am reușit să-i bag mințile în cap acelui șarpe boa constrictor.

N-am de gînd s-o fac. Nu ascund nimic nimănui, sau poate doar unei dame, și asta fiindcă unele blonde se grăbesc să anticipeze.

Și nu vreau ca voi, băieți și fetițe, să comiteți vreo greșeală sau să vă împotmoliți în indicii aiurea, ceea ce e o operație care nu folosește nimănui.

Eu unul urăsc indiciile. Nu mă înțeleg prea bine cu ele. Un indice, în cazul că nu știți, e ceva pe care un detectiv de mare clasă îl găsește în căptușeala hainei mortului sau ascuns într-o sticlă de apă, și, în nouă cazuri din zece, indicele n-are nici o legătură cu ancheta, dar îl face în schimb pe detectiv să se simtă bine și distrează copiii.

Odată am lucrat cu un copoi care era așa de șmecher că nu putea să găsească Central Park fără lupă. Individul ăsta, care își făcea iluzii că era nemaipomenit, îmi spune că un detectiv fără un indice pe care să se bazeze e ca un tip care are o întîlnire c-o brunetă încîntătoare și uită să-și scoată pantalonii de la spălătorie la-timp.

[1] Parc la New York.

Eu unul nu cred în argumentul ăsta fiindcă m-aș duce la întîlnirea cu bruneta, indiferent dacă pantalonii sînt călcați sau nu. Fiindcă am descoperit de mult că o dungă frumoasă la pantaloni te ajută mult cu damele, deși nu e chiar lucrul care te face să te înțelegi de minune cu ele. De fapt, aș merge pînă într-acolo încît să spun c-am cunoscut tipi care aveau dungi la pantaloni cu care puteai să tai pîinea și, cu toate astea, damele i-au tratat de parcă ar fi mirosit urît.

Singura dată cînd am găsit un indice a fost la Laramie, în statul Wyoming. Era un individ acolo care a murit într-o bună zi și a fost găsit de către nevasta neconsolată, zăcînd cu fața în jos pe treptele de la intrarea casei.

In timp ce detectivul regiunii, care era un tip depresiv și de ce nu ? căci avea dinți falși, puțea a transpirație și își scrîntise și piciorul — lucruri care trebuie să recunoașteți nu au să ajute pe nimeni, se repezise, măsura totul și cerceta cu o lupă, eu unul am ajuns acolo din întîmplare și-am găsit o banană pe marginea ferestrei.

Sînt gata să mănînc banana cînd detectivul îmi spune să n-o fac fiindcă e probabil un indice. Îmi spune că prezența bananei pe marginea ferestrei înseamnă ceva.

Îmi mai spune că mortul, care zace încă pe treptele verandei și nu e interesat de nimic, era mare amator de banane și că le mînca tot timpul și că dacă mănînc această banană, am să ratez reconstituirea crimei sau a felului în care acest tip s-a sinucis, căzînd pe trepte și spărgîndu-și capul.

Nu sînt de acord cu detectivul că banana e un indice. Cred că nu-i decît o banană, așa c-o mănînc iar după zece minute doctorul local îmi pompează stomacul fiindcă banana fusese umplută cu destul arsenic ca să-l omoare pe King Kong. [1]

Așa că acest caz a fost rezolvat și toți am aflat cum a murit individul.

Asta are să vă dovedească băieți, că atunci cînd nevasta voastră se plictisește de voi trebuie să luați un tren spre o destinație îndepărtată și încă în mare viteză, fie să renunțați să mai mîncați banane.

În regulă. Uite ce-am aranjat. Vă întrebați probabil de ce, atunci cînd gorilele angajate de Zellara m-au luat la plimbare iar eu am răsturnat rolurile, nu i-am dat pe mîna poliției, în loc să-i pocnesc peste țeastă cu patul pistolului.

Și probabil că vă mai întrebați ce s-a întîmplat cu telegrama trimisă forțat de Zellara. Păi v-am spus că dama îmi dezvăluise numele banditului care era șeful celor trei gorile care încercaseră să mă trimită pe lumea cealaltă. Mi-a spus că numele lui e Pinny Yatlin. V-am spus că știu că individul e în slujba unui gangster faimos de la Chicago, pe nume Jake Istria, care se ocupă de jocuri de noroc și pariuri ilegale, și are un cazier care ar face ca biografia Satanei să sune ca un manual de școală pentru copiii mici.

În regulă. Iată conținutul telegramei pe care a trimis-o Zellara la îndemnul meu.

„Jake Istria. Hotel Deppene. Chicago.

[1] Numele unei gorile enorme dintr-un film american mut.

Trebuie să vorbesc, dar nu poți să fie uneori prea Prudent * stop. Nu te enerva și ai grijă. stop. Yatlin nu mai face doi bani. Zellara."

În regulă. După ce-am trimis telegrama, îi spun lui Zellara c-o poate întinde. Îi spun că nu-mi place de loc și că aș fi încîntat s-o arunc în Oceanul Pacific atît că țin prea mult la rechini

Îi mai spun că dacă mai dau vreodată de ea pe unde călătoresc, atunci am să mă port atît de dur cu ea, încît de cîte ori are să vrea să stea jos are să creadă că poartă glaspapir la dos.

Apoi o întind din Mexico City.

Și uite ce cred c-are să se întîmple după plecarea mea.

Pinny Yatlin, după ce-a găsit pe cineva care să-i pună niște gheață pe țeastă, peste cucuiul pe care i l-am lăsat, are să bea mai multe *cocktail*-uri și are să se repeadă la Zellara ca s-o întrebe ce dracu s-a întîmplat și de ce l-a tras pe sfoară.

Ea are să-i spună că nu l-a tras pe sfoară de loc și că i-am păcălit pe toți, iar apoi c-am silit-o să trimită telegrama.

Apoi are să-i spună lui Yatlin ce e în telegramă.

Yatlin are să dea fuga la cel mai apropiat telefon ca să-i explice lui Jake Istria la Chicago ce înseamnă textul telegramei.

Yatlin are să-i spună că telegrama nu merită nici o atenție. Are să-i mai spună că Lemmy Caution a forțat-o pe Zellara s-o expedieze, dar că Lemmy nu știe decît că Zellara l-a trimis pe Pepper să ia legătura cu Pedro Dominguez și că nu poate dovedi nimic altceva.

* Calambur. „Caution" înseamnă „prudent" în engleză.

Jake Istria are să se întrebe ce dracu urmărește Caution cu manevra asta ? Are să devină nervos. Are să mă aștepte să sosesc la Chicago și să fac mare scandal și are să fie gata pentru mine. Are să găsească o explicație aiurea în cazul că îl iau din scurt. Pentru că pînă și un *hombre* oribil și nemilos ca Jake Istria are să se sperie serios dacă are să creadă că un agent federal e pe urma lui și că federalii se interesează de el.

Dar indiferent de ce explicație mincinoasă găsește, sau ce pune la cale, am să am prilejul să aflu ceva. Are să-mi furnizeze un punct de plecare, pentru că oricine vrea să te înșele are să se trădeze. E atît de expert în escrocherii, încît e în stare uneori să se înșele pe sine.

Așa că acum știți cum stau lucrurile. Poate că v-am dat un indice important.

Sau poate nu-i decît o altă banană.

Cînd mă dau jos din avion la aeroportul din Chicago — după ce-am aranjat ca să mă întîlnesc cu stewardesa cînd ne simțim gata — chem un taxi și îi spun șoferului să mă ducă la Hotelul Palissade, un loc liniștit și confortabil, unde îmi place să stau cînd nu doresc ca cineva să știe cu ce mă ocup.

Rămîn pe loc în fața hotelului, cu un picior pe scara mașinii și mă uit de jur-împrejur să văd dacă cineva e interesat de sosirea mea.

Cineva e interesat. E un tip liniștit, îmbrăcat într-un pardesiu gri și purtînd pantofi eleganți, ce

stă în fața șirului de taxiuri și se preface că nu se uită la mine.

Mă sui la loc în mașină și îi spun șoferului că nu mă grăbesc și că avînd o fire nervoasă nu-mi place să circul în viteză pe la colțul străzilor, după care mă uit pe fereastra din spate și văd că tipul în pardesiu a luat și el o mașină și vine după mine. Așa că-mi spun că tipul e curios să știe unde am să stau.

Intru la hotel și mă înscriu la birou drept Wylie T. Hellup, apoi mă duc sus în camera mea, despachetez și îi spun băiatului de serviciu să-mi aducă o sticlă de whisky canadian, după care fac un duș rece și fierbinte și mă întind în pat gol-goluț, o stare propice gîndirii în general. Mă gîndesc, de pildă, la tipul care m-a urmărit și care acum știe unde stau.

După o vreme, mă scol și mă uit pe fereastră. E ora șapte și văd luminile clipind pe stradă și stelele lucind pe cer. Îmi spun că acesta e Chicago și că nu-i un loc prea rău, dacă iei lucrurile cum sînt și nu te enervezi.

Apoi mai beau un pahar de whisky, ca de plecare, și mă îmbrac într-un costum de seară elegant. Pentru orice eventualitate, vîr Lugerul la subsuoară, cobor la parter, mă îndrept spre holul de primire și rămîn acolo nițel, așa încît tipul în pardesiu elegant, care mă așteptase la aeroport, să poată vedea că sînt încă acolo.

Apoi ies din hotel și iau un taxi pînă la poștă. Intru și vorbesc cu directorul, îi arăt insigna, după

care el mă ajută să trimit o telegramă confidențială la sediul general al F.B.I.-ului de la Washington. Iată cuprinsul telegramei :

„Secret pentru Guvernul federal.
Expediator : L.H. Caution.
Insigna de identificare : 472/B a Biroului Federal.

Secția de Caziere și Cercetări. Prioritate urgentă. stop. Rog verificați cazierul unei anume Zellara, artistă mexicană, de origine spaniolă, cîntăreață și dansatoare la spectacolul localului Elvira la Mexico City. stop. Pepper a ținut o mostră a scrisului lui Zellara, bănuind probabil că sus-numita avea cazier în Statele Unite și Mexic. stop. Vă rog să mă informați dacă există vreo legătură între Zellara și Pinny Yatlin, om de încredere pe vremuri al lui Jake Istria, din acest oraș, văzut de mine ultima oară la Mexico City. stop. Vă rog verificați cazierul unei anume Fernanda Martinas, mexicană de origine spaniolă, ce trece drept cîntăreață la San Luis Potosi și în alte districte federale din Mexic. stop. Cooperarea autorităților mexicane va fi necesară pentru aceasta din urmă, văzută ultima oară la mine în zona Tampapa din Mexic. stop. Anunțați-mă dacă e căsătorită, și, în caz afirmativ, doresc informații despre soț. stop. Operația strict confidențială, vă rog nu luați contact direct. stop. Trimiteți telegrama pe numele directorului oficiului poștal Roseholm cu conținutul codificat. stop. Sfîrșit."

Mie îmi plac revistele de varieteu. Eu unul nu strîmb din nas la ele, fiindcă am văzut unele dame nostime în astfel de spectacole și îmi place să privesc picioarele atrăgătoare. Ce se întîmplă cu voi ?

Stau deci într-o lojă confortabilă și îmi spun că bătrîna mea mamă mi-a spus odinioară că dacă aveam să petrec același timp urmărind suprastructura damelor, cît am pierdut urmărind lenjeria lor, aveam să ajung departe.

Și cînd îi răspund că la asta mă gîndeam, mă repede și-mi zice ca sînt ca tata, și încă mai rău, și că mulți oameni au apucat-o pe drumul pierzaniei mergînd la reviste de varieteu unde s-au excitat și apoi au dat buzna acasă unde și-au bătut nevestele doar fiindcă nu aveau trup ca al damelor din rîndul întîi la revistă, cu pantalonași de mătase și pompoane.

Pentru că atunci cînd reflectezi la asta, Natura e un lucru foarte minunat și sînt gata să merg pînă într-acolo încît să pariez o sticlă de whisky foarte bun pe o chintă spartă într-o partidă de poker dubioasă că atunci cînd Natura s-a decis să scoată la iveală o pereche de gambe arătoase la o damă, știa ce face. Iar dacă nu știa, atunci nu pot decît să spun că Natura își bate joc de noi, credeți-mă, căci dacă n-ar fi ca unele dame să aibă un trup atît de grozav, n-am avea nici jumătate din neplăcerile care se petrec azi în lume.

N-am cunoscut încă un om care să se prostească sau să înceapă să bea și să bată localurile sau să declare război chinezilor doar pentru că o damă cu o mutră oribilă și cu un contur care arată ca cea mai

scurtă distanță dintre două puncte i-a cerut s-o facă.

Nu, dom'le, e doar din cauză că o blondă superbă sau o brunetă misterioasă și cu ochi mari, nas drept și o guriță dulce, și cu un trup bine conturat, asemeni primei probleme de geometrie plană dată copiilor la școală, și care știe cum să se fîțîie, îi obligă pe polițai să lucreze ore suplimentare. Și de ce ? Fiindcă încearcă întotdeauna să dovedească că poate cuceri bărbați care sînt în stare să facă orice pentru ea cu mare plăcere, și în nouă cazuri din zece are sută la sută dreptate.

În timp ce fac aceste reflecții adînci mă uit calm la tipul din pardesiul gri și pantofi eleganți care se sprijină de un perete al teatrului și mă spionează.

În curînd, alți doi indivizi din capul unui rînd de scaune se scoală și ies din teatru. Mă apropii de tipul în pardesiu gri de la capătul rîndului de scaune.

După cîteva minute își scapă bricheta pe podea și cînd mă aplec s-o ridic pentru el, îmi spune din colțul gurii :

— Am de discutat cu tine, Caution, și vreau s-o fac liniștit și pe îndelete.

Îi rînjesc.

— În regulă, îi răspund. Mă întorc la hotelul Palissade. Ține-te după mine, dar nu-ți adu prietenii, căci s-ar putea să mă simt jignit.

— Am să vin, zice el.

Pleacă.

Îmi aprind o țigară și o fumez liniștit. Poate că se va petrece ceva nostim. Cînd îmi termin țigara, ies de la teatru și mă sui într-un taxi. Merg direct la hotelul Palissade și cînd ajung acolo îl văd pe

tipul în pardesiu gri stînd lîngă lift, citind un ziar. Mă apropii și cînd liftul coboară intru iar el mă urmează.

Cînd îl privesc în lift am impresia că e cam speriat.

Își scoate pardesiul și îi ofer un pahar de whisky și altul de apă. E îmbrăcat frumos și are costumul bine călcat. Judecînd după mutra lui, care e cam lungă și dură poate fi orice, de la un agent de pompe funebre și pînă la un membru într-o bandă mai potolită.

Ia loc și își aprinde o țigară. Eu stau în picioare lîngă fereastră și nu spun nimic.

— Cred că pot să-ți fac o propunere, Caution, zice el. Ești de bună credință ?

— Lasă prostiile, îi răspund eu. N-am venit aici ca să mă tîrguiesc sau să fac concesii. Te ascult și dacă îmi place ce-mi spui, atunci n-am să te pocnesc peste mutră, ăsta fiind sentimentul meu în clipa de față.

— Aș dori, de asemenea, să știi continui eu, că nu sînt genul de om căruia i se fac propuneri tot timpul, mai ales de către cineva cu o mutră ca a ta, și mai sînt și furios pe oamenii care mă scot de la un spectacol nostim fiindcă au chef să facă aranjamente cu mine. Așa că spune ce vrei.

Se gîndește nițel și trage din țigară. Pare preocupat.

— Îmi asum mari riscuri discutînd cu tine, Caution, zice el. Am auzit că vii aici și că vei sosi cu avionul. M-am dus la aeroport și te-am urmărit. Am venit aici pe urma ta. Cînd ai ieșit aseară, m-am luat după tine cu gîndul să stabilesc o legătură și să discutăm tihnit.

— Și ce s-a întîmplat ? Știu tot ce mi-ai spus. Am fost urmărit în ultimii șase ani de așa mulți tipi, încît dacă nu se ținea nimeni după mine deveneam nervos. În regulă. Ai venit aici... și încerc să-l trag de limbă... și presupun că Jake Istria vrea să facem un aranjament.

Am impresia că tipul e gata să leșine. Se uită împrejur de parcă l-ar fi pîndit cineva. Apoi, își trece degetul pe lîngă gulerul cămășii și răsuflă opintit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zice el, ascultă, Caution, dacă Istria ar ști că discut cu tine, sau cu altcineva, m-ar curăța pînă să ajung acasă. M-ar vîri într-o baie de parafină și i-ar da foc. L-am văzut cum a făcut-o odată unuia. E în stare să-mi scoată ochii din orbite.

— Mi se pare un tip simpatic, îi spun. În regulă, așadar, Istria nu știe că ești aici. Și ce se întîmplă acum ?

Înghite whisky-ul și se pregătește să-și mai toarne unul. Aud cum sticla se ciocnește de marginea paharului.

— Mi-e teamă, zice el. Afacerile au devenit prea primejdioase pentru mine. Vreau să ies din bandă și mă tem să ies dacă n-am s-o fac complet. Te asigur că nimeni nu l-a abandonat pe Jake Istria fără

să fi dorit să se fi omorît mai înainte. Se termină mai repede în felul ăsta.

— Ascultă, golane, îi spun eu. Ce mă tot baţi la cap cu poveştile astea despre Istria ? Mi se pare că-i speriat de-a binelea. Am început însă să mă plictisesc. Cred c-am auzit toate istoriile astea cu gangsteri celebri şi mai înainte. Mi le povesteau ca să mă sperie cînd eram copil mic.

Îmi aprind o ţigară.

— Scuteşte-mă de drame, îi spun, şi spune-mi ce ştii. Altminteri, chem băiatul de serviciu şi-i cer să te ducă acasă şi să-i spună lui maică-ta să-ţi reducă raţia de bomboane.

Îşi umezeşte buzele. Vă spun, tipul e speriat de-a binelea.

— În regulă, zice el. Am să risc deci... şi, uite despre ce e vorba. Ştii că lucrurile n-au mers prea strălucit pentru oameni ca Istria de cînd agenţii federali au început să-i dea tîrcoale. Bandele au ajuns vremuri grele şi se desfiinţează una cîte una. Răpitul de copii a devenit o ocupaţie nerentabilă şi, dacă vrei să faci un şantaj, te prind mai înainte de-a lipi marca pe scrisoarea de răscumpărare.

— Aşa că ce ne mai rămîne de făcut ? Nu prea multe, nu-i aşa ?

— În regulă, continuă el. Istria încearcă orice ca să-şi ţină banda la un loc şi să mai facă nişte bani, dar nu-i uşor. O ştiu fiindcă lucrez pentru el de cinci ani. Prostituţia la Chicago nu prea merge iar jocurile de noroc ilegale produc foarte puţin. Oamenii nu se mai tem să te denunţe poliţiei.

— Aşa că lui Istria îi vine ideea să dea o lovitură nemaipomenită. Are în slujba lui pe unul numit

Pinny Yatlin, care strînge banii de pe urma prostituţiei în zona controlată de Istria. Tipul a intrat la apă şi poliţia îl caută, aşa c-o întinde în vacanţă la Mexico City pînă se mai domolesc lucrurile.

Îl ascult cu mare atenţie.

— În timp ce se află în Mexico City, Pinny dă peste ceva. Îi telefonează lui Istria şi îi spune c-a descoperit doi chimişti, unul din ei e englez iar celălalt lucrează pentru marina americană. Cei doi pun ceva la cale, cu alte cuvinte au descoperit un nou gaz otrăvitor. Aşa că Pinny îi spune că cele două guverne intenţionează să-i pună pe cei doi să lucreze împreună undeva unde să nu ştie nimeni de ei. Ideea e ca să-i ascundă într-un loc uitat de Dumnezeu în deşertul mexican, unde pot colabora la perfectarea gazului.

— Aşa că Istria se apucă de treabă. Îşi face socoteala că dacă cineva îi curăţă pe cei doi chimişti, se va alege cu ceva. Şi are mare dreptate, nu-i aşa ? Îşi spune că nimeni n-o să îndrăznească să-i facă viaţa amară dacă are în posesia lui formula gazului. Îşi închipuie că guvernul Statelor Unite e gata să uite că cei doi chimişti au fost omorîţi, fiindcă pot pretinde că omorul a fost săvîrşit de bandiţi mexicani, cu condiţia ca Istria să le dea înapoi formula pentru o sumă frumoasă.

Dau din cap înţelegător. Povestea mi se pare demnă de crezut.

— Istria îşi mai spune că agenţii federali n-au să poată să facă tărăboi pe chestia asta. Dacă încep să protesteze în gura mare că cei doi chimişti au fost curăţaţi şi încearcă să-i facă viaţa imposibilă lui Istria, atunci alţi oameni, din alte ţări, au să audă

de gaz. Asta are să se întîmple, nu-i așa ? Unii străini, care au aflat că există un gaz mult mai eficace, au să se îmbulzească să pună mîna pe el, folosind orice mijloace, nu-i așa ?

Îmi mai torn un pahar de whisky. Reflectez rapid.

— Așa că Istria crede că o dată ce-a pus mîna pe formulă, se poate considera în siguranță. Își spune că ține cinci așii și poate să rîdă de oricine, pentru că dacă nu i se respectă condițiile, vinde oricînd formula unor agenți străini. Ai priceput ce vreau să spun ?

— Am priceput. Și ce se întîmplă mai departe ?

Își plimbă din nou degetul în jurul gulerului de mătase, apoi își mai toarnă un pahar de whisky. Cînd își aprinde țigara, observ că-i tremură mîna.

— Uite ce se întîmplă mai departe. Istria și Pinny se pun pe treabă. Pinny are mai mulți tipi care lucrează pentru el în Mexic și în ultima clipă lucrurile încep să meargă prost. Englezul Jamieson ajunge la *hacienda* și o pățește. E omorît, deși a fost o tîmpenie. Ar fi trebuit ca Pinny să aștepte pînă ce Grearson, chimistul marinei, ajunge și el acolo. Acest tip Jamieson nu avea decît jumătate din formulă, partea la care lucrase el. Grearson avea cealaltă jumătate și Grearson n-a ajuns niciodată la *hacienda*. A fost văzut ultima dată la granița mexicană și Istria habar n-are unde se găsește acum, nimeni nu știe, cu excepția cîtorva oameni...

Face un fel de pauză. Mai bea și se uită la mine. Văd c-a transpirat pe frunte.

— În regulă, îi spun, și cine sunt ceilalați doi oameni ?

Bea din nou.

— Bat cîmpii, zice el cu o voce groasă de băutură. N-am dat niciodată eu informații poliției și m-am ferit de probleme dar trebuie s-o fac de data asta.

Își aprinde o nouă țigară.

— Istria e un diavol scăpat din iad, zice el. Trebuie să fii dur, dacă lucrezi într-o bandă. Ori tu, ori ei, și sînt cîteva lucruri cu care nu mă împac. Istria s-a purtat cinstit, și mi-am riscat viața pentru el, dar acum e altceva...

Rînjesc.

— E deci vorba de o damă ? spun eu.

— Mda, zice el. Dar nu-i ce-ți închipui. E vorba de sora mea, Georgette.

Se oprește o clipă. Îmi spun că individul are să devină apos și sentimental.

— Am scos-o din Statele Unite cînd avea trei luni și-am dus-o într-o mînăstire din Franța. N-am vrut să fie pe aici și să fie amestecată cu gangsterii cu care lucram. A primit o educație aleasă și e aproape franțuzoaică. Acum doi ani, a venit aici în vacanță și am vrut s-o văd, firește. Nu știe că sînt fratele ei. Așa c-o scot nițel în lume. Mă duc cu ea la un spectacol, o plimb și îi spun că sînt un prieten al tatălui ei. Jake însă își vîră nasul și o vede. Georgette are douazeci și șapte de ani și e o frumusețe. Ar fi trebuit să-mi închipui că nemernicul de Jake are să încerce ceva. Într-o zi, mă trimite la Denver pentru o treabă și cînd mă întorc am un șoc.

— Istria deci s-a înhăitat cu dama ?

— Mda, zise el. Canalia nenorocită a prostit-o și-a făcut-o să se căsătorească cu el. I-a spus tot

felul de basme. Dă trist din umeri. În regulă. I-a făcut viaţa mizerabilă. Şi dacă aş fi avut curaj, ar fi trebuit să-l omor. Dar la ce bun ?

— Şi ea ştie cu ce se ocupă Jake ?

— Firește. Jake are încredere în ea. Discută cu ea, atunci cînd n-o bate sau cînd nu-i pomenește de amantele lui. Aşa că lui Georgette i-a venit o idee.

— Te ascult.

— I-a venit ideea că ştie unde e Grearson, spune el. I-a venit ideea că Pinny Yatlin face joc dublu în afacerea asta mexicană, că l-a răpit pe Grearson, ştiind că fără partea lui, formula pe care o are Jake nu face doi bani. Bănuieşte că Pinny intenţionează să nu-i spună nimic lui Jake pînă cînd acesta nu-i dă jumătate din profit, urmînd ca apoi să-i dea formula.

Se scoală de pe scaun.

— Jake a primit o telegramă de la o damă care lucrează pentru noi în Mexico City. Apoi a primit un telefon de la Pinny. Pinny i-a spus că te-ai vîrît în treaba asta şi, crede-mă, gangsterii au un fel de respect pentru tine. Jake nu s-a simţit prea bine. Crede însă că deţine toţi aşii.

— Îi spune tot ce ştie lui Georgette şi ea se sperie de treaba asta, ca şi mine. Îţi spun că nu-i făcută, pentru astfel de afaceri, să lucreze cu un gangster ca Jake. Vorbea cu mine şi numele tău a fost pomenit. Georgette crede că eşti un tip formidabil. Îşi ia pălăria. Apoi îi vine o idee, o idee năstrușnică, spune el. Şi crede-mă, că fata asta e deşteaptă.

— Mda, răspund eu. Şi ce idee i-a venit ?

Se uită direct la mine.

— E cea mai grozavă din cîte ai văzut vreodată, Caution, zice el. Nu ştie că-i sora mea, şi e aşa de arătoasă, încît uneori mă simt mîndru cînd mă gîndesc la asta. N-a fost făcută să fie păpuşa unui gangster. Are clasă şi e în stare să topească şi inima unei maimuţe de bronz. Şi mai crede că tu eşti un tip dur. Îşi aminteşte cum ai distrus banda lui Jeralza, care l-a costat o mulţime de bani pe Jake, căci era complicele lor, şi căuta un bărbat adevărat, cinstit, aşa că are o propunere pe care pînă şi tu ai fi încîntat s-o auzi.

— În regulă. Despre ce e vorba ? E o damă nostimă şi se topeşte uşor, dar ce legătură are cu mine ? Ce propune ?

— Are să-ţi spună chiar ea. Vrea să vorbească personal cu tine sau nu vorbeşte deloc. Aşa e ea. E cît se poate de onestă.

Mă uit la el.

— Unde ne întîlnim ? Şi cum te cheamă ?

Mă numesc Tony Scalla. Mîine, Georgette ar urma să meargă la un spectacol de după-amiază. Dacă vrei să vorbiţi, are să fie în apartamentul numărul şaisprezece în blocul Louisiana la ora două şi jumătate, şi are să fie singură.

— Să sperăm că-i singură, îi spun eu ironic.

Îşi aprinde o altă ţigară.

— În regulă, Tony. Poate c-am să fac ce spui. Nu-ţi promit nimic, dar dacă lucrurile se aranjează cum vreau eu, poate că vă scot pe amîndoi din afacerea asta. Poate că vă dau o nouă şansă.. Mă apropii de el. Dar vreau să-ţi spun ceva, amice. Dacă încerci să mă tragi pe sfoară, îţi tai amîndouă urechile. Am s-o expediez pe sora ta nostimă într-un loc unde

poate să fie nostimă tot timpul și n-are să-i pese nimănui. Salut, amice, ne mai vedem noi. Nu face prostii.

Mă plimb niţel prin cameră, mai beau un pahar de whisky și fac un duș. Apa caldă are ceva care te mîngîie.

Mi se pare că viaţa e caraghioasă, ce părere aveţi ?

Dau drumul la apa race. În timp ce stau sub duș, încep să mă gîndesc la vremea cînd mă ocupam de afacerea murdară de la Tampapa și cînd doream o misiune într-un oraș mare. Uite c-am primit-o.

Încep să mă gîndesc la această Georgette și poate c-o să fiţi de acord cu mine că-i un nume frumos, Georgette. Mi s-a părut întotdeauna că are ceva mătăsos în el.

Îmi spun că sînt ca dama care mi-a dat cămășile de mătase, fiindcă mi-a plăcut întotdeauna mătasea lîngă piele.

CAPITOLUL 8

GEORGETTE

Înnod o cravată nouă în faţa oglinzii din cameră și mă gîndesc la Georgette și la fratele ei, Tony Scalla. Indivizii ăștia mă intrigă destul de mult și dacă ai să reflectezi niţel ai să-ţi dai seama că sînt multe posibilităţi interesante.

Mai întîi îmi spun că Tony Scalla e cinstit cu mine. Îmi zic că mi-a spus adevărul, fiindcă mi-a destăinuit toate acele amănute. Mi-a spus destule lucruri ca să-l pot înhăţa pe Jake Istria și pe el, ca și pe alţii din banda lui Istria, pentru că am declaraţia lui Scalla că erau toţi vîrîţi în operaţia de-a răpi pe chimiști.

Dar n-are să-mi folosească la nimic. N-are să-mi spună unde e Grearson, n-are să-mi spună nimic despre formula care i-a înnebunit pe toţi și nu înseamnă că bandiţii ăștia, care operează încă, au

să-şi înceteze treburile. Ar însemna să nu mai auzim nimic despre Grearson, iar pe de altă parte, jurnaliştii de ştiri senzaţionale s-ar putea să înceapă anchete şi întreaga poveste ar ajunge în paginile ziarelor, lucru care n-ar folosi nimănui în general şi mie în particular.

În regulă. Aşa că de dragul argumentului, cum a spus profesorul, am să presupun ca povestea lui Tony Scalla e adevărată. Astfel stînd lucrurile, iată ce ştim :

1.Că cel care a pus la cale operaţia originală e Pinny Yatlin. Pinny a avut ideea de a-i omorî pe cei doi chimişti şi de-a lua de la ei formulele gazului otrăvitor atunci cînd s-a dus în vacanţă la Mexico City.

Bănuiesc că asta s-a întîmplat cînd Pepper şi-a dat seama că era ceva în neregulă şi-a început să-şi vîre nasul în treburile lor.

2.Pinny îl informează pe Jake Istria şi-i spune că-i o afacere colosală. Jake, care n-o duce prea bine şi e în căutarea unei combinaţii pe scară mare, îşi dă acordul.

3.Jake pune la cale unele lucruri cu ajutorul lui Zellara care e în slujba lui Pinny Yatlin la Mexico City şi ia legătură cu Pedro Dominguez care se angajează ca paznic la *hacienda.* Treaba lui e să-i cureţe pe cei doi la momentul potrivit. Cred că ideea de a-l folosi pe Pedro pentru operaţie e foarte bună, fiind un tip care are cazier judiciar încărcat şi că atunci cînd ştirea asasinării lui Jamieson şi Grearson se va afla ar fi fost uşor pentru toţi să spună că n-a

fost decît un alt omor în stil mexican, pus la cale de Pedro.

5.Zellara se sperie la sosirea lui Pepper. Îl bănuieşte că e agent guvernamental. Ia legatura cu Yatlin şi-l întreabă ce să facă. Yatlin îi spune că ar trebui să cocheteze cu Pepper şi să-i dea cîteva informaţii, atît cît să-l facă curios. Zellara îşi îndeplineşte misiunea şi-i spune lui Pepper unde-l poate găsi pe Pedro Dominguez. Între timp, Pedro a primit instrucţiuni să se ocupe de Pepper şi să-l omoare de îndată ce soseşte la *hacienda,* iar apoi să-i îngroape corpul în deşert.

5.Pentru un motiv pe care nu-l înţeleg acum, problemele au început la *hacienda* mai înainte ca Grearson şi chimistul american să ajungă acolo. A fost o întîmplare neplăcută şi dacă Pedro — bănuiesc că el e responsabil de uciderea lui Jamieson — n-ar fi fost într-o asemenea grabă, complicii lui ar fi putut termina treaba. Dacă l-ar fi aşteptat pe Grearson, ar fi căpătat ambele părţi ale formulei şi ar fi fost la fel de în siguranţă ca bunicul la balul elevilor de liceu.

6.Indiferent cine îl are pe Grearson — viu sau mort — posedă şi o parte din formulă, care e la fel de folositoare ca şi cea din posesia lui Istria, adică bună de nimic fără cealaltă jumătate.

7.Fernanda. Nu văd ce rol joacă asta în întreaga afacere, afară de cazul că se înhăitase cu Pedro fiindcă nu voia ca soţul ei să alerge după ea, cum a mai spus. Poate că obţinem într-o clipă informaţii despre ea. Oricum, trebuie să recunoaşteţi că Fernanda e o damă pe cinste în ce mă priveşte şi că

l-a ucis cu siguranţă pe Pedro, lucru care mi-a folosit poate la acea vreme.

8. Ţinînd seama de toate astea, puteţi să înţelegeţi de ce Tony Scalla şi Georgette Istria vor să iasă din afacere şi să rămînă nevinovaţi. Vedeţi dacă găsiţi o explicaţie. Jake Istria are jumătate din formula lui Jamieson. O persoană necunoscută, sau persoane necunoscute, au cealaltă jumătate. Nimeni n-o poate folosi, decît dacă obţine cealaltă jumătate şi mi se pare un aranjament perfect pentru un război pe scară mare.

9.În plus, toată lumea se joacă cu dinamită, fiindcă guvernul are să se supere foarte tare pe chestia asta, iar dacă Istria apucă să fie arestat din cauza unei prostii pe care a făcut-o, atunci n-are să-i meargă prea bine nici lui Georgette, pe care toţi o consideră complicea unui gangster, amestecată şi ea în afacere. Tony Scalla avea să fie şi el arestat împreună cu Istria. Dacă aş fi în pielea lor, aş încerca să ies din combinaţie cît mai am timp.

Am pus aceste lucruri pe hîrtie ca să vă daţi seama, băieţi, cum gîndesc şi de ce cred că povestea pe care mi-a spus-o Tony e adevărată.

În orice caz, asta gîndesc şi cred c-am să acţionez ca şi cum ar fi fost adevărat, căci trebuie să porneşti de undeva.

Blocul de apartamente Louisiana e formidabil. Îmi plac astfel de locuri, covoare negre şi gri, portari de bloc în uniformă, flori şi alte fleacuri. Intru şi

îl întreb pe tipul de la recepţie dacă o doamnă îl aşteaptă pe domnul Hellup şi el spune că da.

În timp ce urc cu liftul, mă întreb ce fel de damă e această Georgette. Mă gîndesc la celelalte dame din afacerea asta. Fernanda arată grozav şi aş spune că-i şi deşteaptă. Zellara e o dulceaţă, dar nu-i grozavă la capitolul creier. Era doar o şmecheră care se ţinea cu Yatlin şi făcea ce i se spunea poate fiindcă avea să cîştige cîteva mii de dolari.

Iar acum, Georgette !

Liftierul deschide uşa şi intru în apartament. Rămîn în prag cu gura căscată. Sînt ca trăsnit...

Sfinte Dumnezeule !

Nu vreau să vă plictisesc, băieţi, şi nu vreau ca sentimentele mele poetice să mă copleşească, dar vă spun că dama care stă în faţa căminului sculptat, cu mîna pe consolă, uitîndu-se la mine, e sută la sută cea mai superbă din lumea întreagă.

Am văzut o puzderie de dame. M-am întîlnit cu nişte scumpete care v-ar fi tăiat răsuflarea şi v-ar fi făcut să înghiţiţi în sec oriunde în lume. În timp ce stau şi mă uit la Georgette îmi trec prin minte toate damele colosale peste care am dat de cînd sînt agent federal şi am un act de identitate guvernamental : Esmeralda van Zelden... Constance Gallertzin, ce damă ! Apoi drăguţa de Henrietta din Palm Springs, Paulette Benito la Sonoita... Mirabelle şi Dolores în afacerea furtului de aur federal... Marella Thorenson şi dulceaţa aia chinezoaică de Berenice Lee Sam în treaba de la San Francisco...

Apoi Fernanda Martinas, implicată în afacerea de faţă, şi trebuie să recunoaşteţi că Fernanda e şi ea bine înzestrată.

Dar vă încredinţez că fetiţa Georgette le dă jos ca pe popice. Domneşte peste toate. Vă asigur că amatorii de filme ar fi gata să plătească zece dolari doar ca să arunce o privire la ea.

O minunăţie !

Poartă o rochie de catifea neagră şi peste ea o haină de blană de astrahan lungă pînă la genunchi care trebuie să fi costat o avere. Nu poartă pălărie. Are ciorapii de mătase fină bej care te ameţesc. Are pantofi de lac cu toc înalt şi catarame.

Cînd fratele ei Tony a spus că dama are tot ce-i trebuie, n-a spus decît jumătate din adevăr.

Părul ei e blond ca mierea şi dacă regele Solomon ar putea să arunce doar o privire fetiţei, ar trimite poliţia să aducă fotograful curţii ca s-o tragă repede în poză, aşa ca să se poată uita la ea cînd simte că îmbătrîneşte.

Ochii ei de un albastru ciudat te privesc direct, limpede şi dulce. Pielea e ca laptele iar gleznele ei ar stîrni o revoluţie la o competiţie de glezne la Coney Island.

Şi mai e şi deşteaptă. Totul îţi spune asta. Felul în care stă în picioare, forma plăcută a capului, expresia, totul îţi spune că e în stare să gîndească cînd vrea şi că are cu ce s-o facă.

N-am să mai pierd timp acum, fiindcă sînt un om căruia nu-i place să piardă timpul, şi în al doilea rînd aş vrea să înţelegeţi că sînt foarte grăbit.

Vreau să-mi termin treaba aici şi apoi să plec pronto, fiindcă am să ştiu ce plănuieşte Istria, şi nu vreau să mai rămîn nici măcar o oră în plus la Chicago, deoarece unul din aceşti gangsteri s-ar

putea să mă recunoască şi cineva ar fi în stare să încerce să mă omoare.

Pe de altă parte, Jake Istria îşi închipuie c-am să fac ceva în orice caz. Atunci cînd am silit-o pe Zellara să trimită telegrama lui Istria, am realizat o performanţă psihologică. Am reuşit astfel să-l sperii pe Tony Scalla destul ca să-mi spună ce ştia în legătură cu cazul, dar mai însemna că Istria avea să mă pîndească la cotitură. Ştia c-aveam să întreprind ceva şi dacă nu se întîmplă nimic o vreme, o să devină bănuitor şi o să înceapă să mă urmărească.

Iată unul din motivele pentru care trebuie să operez rapid. Şi mai uite unul : Dama Georgette şi fratele ei Tony sînt la ananghie. Au făcut singurul lucru pe care cei amestecaţi cu gangsteri pot să-l facă : declaraţii unui agent guvernamental. Dacă Istria sau vreunul din ciracii lui ar avea cea mai mică idee de ce se întîmplă, i-ar sfîşia în bucăţi pe cei doi. Aţi auzit cum Scalla a spus că Jake Istria i-a făcut odinioară unuia o baie de parafină...

Aşa că trebuie să plec imediat. Trebuie să-i scot pe Georgette şi pe Tony de aici de îndată ce pot, iar apoi trebuie să pun mîna pe Istria.

Nici Georgette nu-şi pierde vremea.

— Te rog să iei loc, domnule Caution.

Are o voce aşa cum trebuie. Joasă, dulce şi pronunţă cuvintele ca o damă cu educaţie.

— Se presupune că sînt la un spectacol de după-amiază, continuă ea. M-am dus, mi-am ocupat locul şi-am ieşit pe o uşă laterală cînd s-au stins luminile. N-am mult timp la dispoziţie, pentru că dacă soţul meu are cea mai mică bănuială că discut cu un necunoscut, ar însemna să am mari neplăceri.

Îmi aduce o cutie de ţigări, iau una şi o aprind.

— În regulă, doamnă Istria. Hai să ne-apucăm de treabă. Tony mi-a spus puţin din ce se întîmplă. Mi-a spus că soţul dumitale are jumătate din formulă, jumătatea la care lucra Jamieson, dar că-i lipseşte jumătatea lui Grearson. Tony crede că cineva l-a răpit pe Grearson şi din cauza asta n-a ajuns niciodată la *hacienda*. Tony a mai sugerat c-ai putea să ştii unde se află Grearson.

— Adevărat. Vreau să-ţi pun mai întîi cîteva întrebări ca să lămurim lucrurile.

Se aşază.

— Am să-ţi spun tot ce ştiu, zice ea.

— De acord. Bănuiesc că cineva la *hacienda* are jumătatea de formulă luată de la Jamieson după ce-a fost omorît. Cine a făcut-o ? Pedro Dominguez ?

— Nu, spune ea, Jake, soţul meu, n-avea încredere în Dominguez deoarece lucra pentru Yatlin. Misiunea lui Dominguez era doar de a-l omorî pe Jamieson la timpul potrivit. În noaptea cînd a fost ucis Jamieson au sosit două persoane la *hacienda*, un bărbat şi o femeie. Erau cei ce lucrau pentru soţul meu. Au fost trimişi acolo ca să supravegheze operaţia. Dar ceva a mers prost. Jamieson a fost omorît din greşeală. Nu trebuia omorît atunci. Pedro Dominguez s-a certat cu Jamieson şi l-a omorît. După aceasta, oamenii soţului meu au luat documentele lui Jamieson şi s-au întors imediat la Chicago ca să i le aducă. Ştiau că ceva a mers prost.

— Înţeleg, îi spun. Jake Istria a crezut că Pinny Yatlin, care se ocupa de afacerile lui în Mexic, intenţiona să facă joc dublu, aşa c-a trimis unul din

gangsterii lui, împreună c-o prietenă, ca să se ocupe de operaţie. Motivul a fost că nu avea încredere în Yatlin. Pedro fusese pus de Yatlin să-l omoare pe Jamieson mai înainte de timpul stabilit, aşa încît Yatlin să ia jumătatea de formulă. Yatlin voia s-o facă rapid, fiindcă ştia că Grearson n-avea să ajungă la *hacienda*. O ştie fiindcă a aranjat chiar el cu Grearson să fie răpit de îndată ce ajunge la frontiera mexicană în Texas. Yatlin ştia că va obţine jumătatea de formula din posesia lui Grearson şi apoi are să-şi joace cărţile cum vrea el.

Georgette îmi zîmbeşte. Dinţii îi lucesc ca nişte perle mici.

— Eşti foarte dibaci, domnule Caution, zice ea. Chiar aşa s-a întîmplat.

— Perfect, continui eu. Aşadar, soţul dumitale pune mîna pe jumătate din formula lui Jamieson iar Yatlin înşfacă cealaltă jumătate. Pasul următor al lui Yatlin ar fi fost să ia legătura cu Jake Istria şi să-i spună că voia o parte mai mare din recompensă, căci altminteri n-avea să-i dea jumătatea lui Grearson. Nu apucă să pună acest plan în acţiune, fiindcă sosesc eu la Mexico City şi Yatlin îşi face socoteala c-ar fi mai bine să înceteze tîrguiala dintre ei pînă cînd află ce urmăresc. Cu alte cuvinte, trebuie să se ocupe de mine într-un fel sau altul. După care, pot să-şi reia războiul lor privat şi să ajungă la o înţelegere mai înainte de-a pune la un loc cele două părţi ale formulei, după care pot porni tratativele cu guvernul american.

Georgette dă din cap în sens afirmativ.

— Încă o dată ai dreptate, domnule Caution.

— În regulă, îi răspund eu. Deci pînă în acest punct știm pe ce teren ne aflăm. Acum a venit vremea să spui ce știi. Unde e Grearson și partea lui de formulă, iată prima întrebare, iar a doua este cum de ai aflat unde se găsește Grearson ? Dacă soțul dumitale nu știe, cum se face că știi dumneata ?

— Am să-ți spun, zice ea.

Se scoală și-mi oferă o nouă țigară. Scoate o brichetă mică din platină și diamante și-o aprinde pentru mine. În timp ce stă în picioare, adulmec un fel de urmă de parfum de pe această damă și trebuie să fac un efort ca mintea să nu-mi devieze de la problemă.

— Tony a descoperit-o, domnule Caution, zice ea. Tony a aflat-o de la o femeie, o femeie foarte încîntătoare din Mexico City, pe nume Fernanda Martinas. Această doamnă și-a părăsit soțul pentru unele motive și s-a combinat cu Pedro Dominguez care, se pare, are o mare atracție la femei. Yatlin i-a spus lui Pedro că planul era de a-l răpi pe Grearson imediat ce trecea granița în Mexic. Dominguez s-a ocupat pentru Yatlin de răpirea lui Grearson și de ducerea lui prin Mexic spre Acapulco iar de acolo în Franța, unde se află acum.

Fluier de uimire. Ce combinație nemaipomenită !

— Trebuie să înțelegi că au o organizație superb pusă la punct, zice ea. Yatlin a aranjat perfect totul. A închiriat un vas la Acapulco. A angajat pe un american, de origine spaniolă, care e puțin scrîntit, să-l ducă pe Grearson în Franța unde urmează să primească un tratament din partea unui celebru specialist.

— Iar Grearson urma să fie americanul de origine spaniolă care nu-i în toate mințile, nu-i așa ? Cum și-au închipuit c-au să reușească ?

Fața lui Georgette ia o expresia cam tristă.

— Regret să-ți spun că Yatlin a declarat că atunci cînd Grearson va ajunge la Acapulco, va fi cu siguranță nebun. Au luat măsuri în privința asta. Yatlin a mai spus că de îndată ce pun mîna pe jumătate din formula în posesia lui Grearson, au să se apuce să „opereze" pe el.

Dau înțelegător din cap. Bănuiesc că-mi pare rău de sărmanul Grearson.

— Pedro i-a comunicat toate astea lui Fernanda Martinas, continuă Georgette. S-a lăudat de cît de bogat va fi și cît de mulți bani va primi de la Yatlin. Fernanda Martinas s-a speriat rău de tot. A încercat să-l convingă pe Pedro să renunțe la acest plan oribil. În cele din urmă, cînd l-a întîlnit pe Tony, i-a dezvăluit tot planul cu speranța că soțul meu ar fi în stare să oprească operația îngrozitoare pusă la cale împotriva lui Grearson. Nu cred că și-a dat seama că soțul meu e la fel de rău, dacă nu mai rău ca Yatlin.

O urmăresc și observ că gurița ei s-a întins într-o linie dreaptă. Am impresia că nu ține prea mult la soțul ei.

— A fost însă prea tîrziu, reia Georgette. Tony și-a dat seama că era prea tîrziu. Știa că Yatlin avea să încerce să-l scoată pe Grearson din Mexic în mare viteză și să-l expedieze în Franța cît putea mai urgent. Și-a dat seama că de îndată ce Yatlin îl avea la discreție pe Grearson în Franța și jumătate

din formulă în buzunar, își putea dicta condițiile soțului meu. Tony s-a întors la Chicago. Nu i-a spus lui Jake absolut nimic din cele auzite de la *Senora* Fernanda Martinas. Nu i-a spus decît că Grearson a fost răpit și că Yatlin e răspunzător și că deținea toate atuurile. Dar mie mi-a spus totul. Apoi, soțul meu a primit imediat telegrama de la dama Zellara. A luat pe loc legătura telefonic cu Yatlin și numele dumitale a fost pomenit în discuție. M-am gîndit la un aranjament. M-am gîndit la un aranjament care să-i dea guvernului posibilitatea de a obține ambele părți ale formulei, un aranjament care să mă ajute să scap de viața periculoasă pe care o duc și din ghearele unui om care e mai ticălos decît orice mi-am închipuit vreodată, un aranjament pe care n-aș fi avut curajul să-l duc la capăt decît dacă aș fi cunoscut pe cineva ca dumneata.

Stă în picioare lîngă mine, se uită la mine și văd că ochii îi lucesc ca stelele.

Mă scol și mă apropii de ea.

— Ce frumos din partea dumitale, doamnă, îi zic.

Își pleacă privirea și se uită la micul ceas de mînă cu diamante.

— Trebuie să plec în curînd, zice ea. Altminteri, Jake are să se întrebe ce s-a întîmplat. Pentru nimic în lume nu trebuie să devină bănuitor.

— În regulă, îi răspund eu. Care e deci aranjamentul ? Dacă mi se pare cinstit, atunci sînt de acord.

Își strînge haina de blană pe trup.

— Iată-l : Yatlin a spus soțului meu în convorbirea telefonică avută cu el că Grearson a fost răpit și că dumneata conduci ancheta. De atunci, Jake n-a mai auzit nimic de la el. Motivul este clar. După ce-a făcut ce și-a propus, Yatlin este acum, desigur, în drum spre Franța. Are să se creadă în mare siguranță acolo și cînd are să sosească la fața locului, soțul meu va trebui să se declare de acord cu pretențiile lui. Yatlin va sugera deci ca soțul meu să-i trimită jumătatea de formulă din posesia lui iar el, Yatlin, va începe negocierile cu guvernul american pentru a înapoia întreaga formulă. Termenii negocierilor vor cuprinde o enormă sumă de bani și o grațiere a tuturor celor vîrîți în afacere.

— Înțeleg toate astea, îi spun eu.

— Fii atent la ce spun, domnule Caution, răspunde ea. Să presupunem că soțului meu i se întîmpla ceva. Să presupunem că e arestat discret. Atît de discret încît membrii propriei lui bande nu știu de asta. Și să mai presupunem că eu, ca soție a lui, intru în legătură cu Yatlin și îi spun că m-a însărcinat să tratez cu el. Că aduc cu mine în Franța jumătatea formulei lui Jamieson și că, odată acolo, acționînd în numele soțului, voi cădea de acord cu Yatlin și că vom negocia împreună cu guvernul american. Ce-are să facă Yatlin ?

Fluier din nou a admirație. Ce plan formidabil !

— Yatlin cade de acord imediat, îi spun eu. Cade de acord pentru că în clipa cînd mergi în Franța cu jumătate de formulă, el le va avea pe amîndouă. A pus laba pe întreaga formulă. Are toate atuurile în mînă.

— Exact, spune ea. În clipa cînd sosesc în Franţa are să-şi închipuie că are control complet a situaţiei.

În jurul buzelor îi apare un zîmbet uşor şi mă priveşte direct.

— Dar ceea ce el n-are să ştie, continuă ea, este că persoana care mă întovărăşeşte în această călătorie, persoana care e presupusă a fi Tony Scalla, nu-i altul decît un domn pe nume Lemmy Caution... Ce părere ai, domnule Caution ?

Mă uit atent la ea.

— Doamnă, zic eu, sînt la dispoziţia dumitale. Sînt convins. Dar vreau să-ţi mai spun ceva. Fratele dumitale mi-a declarat că arăţi bine. Nu-i decît pe jumătate adevărat. Eşti o minune a lumii. Eşti un tablou în ulei la care merită să te uiţi şi o minte care lucrează ca un ceas electric.

Întind mîna şi ea îşi lasă mînuţa ei catifelată şi albă într-a mea.

— Poţi să intri întotdeauna în legătură cu mine aici, spune ea. Telefonează-i Mariettei jos la salonul de coafură dacă vrei să vorbeşti cu mine. E singura persoană în care am încredere.

Îmi strînge niţel mîna. Apoi se îndreaptă spre uşă. Se opreşte în prag şi se întoarce.

— Aşteaptă zece minute după ce plec. Are să fie mai sigur, zice ea.

— În regulă, îi răspund. La revedere, Georgette, o să ne mai vedem.

Acelaşi zîmbet discret îi apare în colţul gurii.

— *Au revoir,* Lemmy, zice ea.

E ora cinci cînd directorul poştei Roseholm vine la Hotelul Palissade cu telegrama de la Washington. O iau şi îi ofer un pahar de whisky ca să uite că m-a văzut. Se declară de acord şi pleacă.

Descifrez telegrama :

„Secret al Guvernului Federal.

Sediul General al F.B.I.-ului la Washington. Număr de identificare : 472/B.

Lui Samuel H. Caution, via Directorului Poştei Centrale de pe strada Roseholm in Chicago, pentru a fi înmînată direct.

Prioritate urgentă.

În legătură cu întrebările puse. stop. Femeia Zellara e o artistă de varieteu de mîna a doua, angajată pînă recent la o *estancia* în Mexic. stop. Fosta nevastă a banditului Pedro Dominguez. stop. Zellara recent în contact cu Pinny Yatlin la Mexico City. stop. Cercetarea cazierului întîrzie, căci singurul mod de identificare e o fotografie pe care n-am obţinut-o încă. stop. Autorităţile mexicane susţin că Fernanda Martinas e fosta soţie a proprietarului de mine de argint Enrico Martinas. stop. Părăsit soţul după un scandal de bani şi s-a alăturat lui Pedro Dominguez. stop. Directorul F.B.I.-ului te îndeamnă să depui orice efort în ancheta formulei lui Jamieson-Grearson. stop. Guvernele englez şi american foarte neliniştite în legătură cu formula Jamieson-Grearson şi cu documentele anchetei. stop. Guvernul american, la cererea directorului F.B.I.-ului a ordonat ca la toate punctele de frontieră să fie controlate cu atenţie toate bagajele, etc. ale oricărui suspect ori persoană interesată, care ar părăsi teritoriul Statelor Unite. stop. Guvernul englez a încetat orice

acțiune în așteptarea unor rapoarte clare de la acest Cartier General. stop. În eventualitatea că un individ suspect ar părăsi teritoriul american, Serviciul Secret Englez de Spionaj așteaptă să colaboreze în orice capacitate. stop. Ministrul de Război al Statelor Unite, prin Directorul F.B.I.-ului, declară că nu are cunoștință de formula Jamieson-Grearson și că posesia ei în mîinile unei persoane neautorizate ar putea crea situații îngrozitoare. stop. Directorul F.B.I.-ului te autorizează să acorzi grațiere oricărui criminal pentru orice act în schimbul ajutorului acordat. stop. Fonduri nelimitate îți stau la dispoziție la orice bancă legată de Guvernul Federal. stop. În toate privințele și în toate ocaziile noua ta identitate va fi Zetland V.T. Kingarry. stop. Orice cerere de ajutor va trebui făcută prin compania telefonică sau prin autoritățile locale. stop. Citește, reține și distruge acest document. stop."

Nostimă afacere, nu ?

Îmi ofer o țigară și un păhărel de whisky. Mi-a intrat în cap ideea că această afacere va fi cea mai importantă din viața lui Lemmy Caution.

În timp ce stau acolo cu paharul în mînă și privesc cum se lasă înserarea, încep să mă gîndesc la mama Caution. Îmi amintesc de bătrînă spunînd odată că știa că sînt destul de deștept ca să ajung undeva, cîndva, dacă o damă nu intră pe fir și mă sfîșie în bucăți mai întîi.

Încep să-mi spun că dacă ar fi așa, aș dori ca operația să fie făcută de Georgette.

E sau nu colosală ? Orice bărbat cu mintea întreagă și-ar da seama că Georgette e una din damele pe care le întîlnești doar o dată în viață, pen-

tru că atunci cînd a fost planificată i-au dat tot ce aveau și ceva pe deasupra.

Astfel stau lucrurile !

Îmi iau pălăria și mă îndrept spre un *drugstore*. Intru în cabina telefonică și chem Cartierul general. Le spun că mă numesc Zetland V.T. Kingarry și c-aș dori mult să mă întîlnesc cu șeful poliției în camera din dos a magazinului de țigări Welwyn, pe Strada Michael și Strada Barry la ora opt precis.

CAPITOLUL 9

JAKE E TOTUL

E ora şapte şi un sfert şi e o seară frumoasă.

Am comandat un dineu elegant în camera de la hotel fiindcă, aşa cum trebuie să vă fi dat seama, băieţi, nu sînt prea amator să-mi arăt mutra prin Chicago, dacă nu e cazul. Poate însă că asta n-are să ţină prea mult.

Îmi aprind o ţigară, stau jos şi amestec într-o ceşcuţă, întrebîndu-mă ce-are să se întîmple în această seară. Cu puţin noroc, sper să fiu în stare să plec pe furiş din Chicago mîine.

Nu uitaţi că discuţia pe care am avut-o cu Georgette la Blocul Louisiana mi-a dat de gîndit. Poate că Pedro Dominguez e mai deştept decît mi-am închipuit. În orice caz, nu-i cazul să-mi fac griji din cauza lui. A căpătat ce merita şi din plin !

Mă gîndesc însă la Fernanda. Încep să-mi spun c-am fost niţel prea dur cu acea damă, căci după

ce totul s-a încheiat, bănuiesc c-a făcut şi ea ce-a putut într-o situaţie dificilă.

Uite cum stau lucrurile după părerea mea :

Fernanda s-a certat cu soţul ei, acel tip Enrico Martînas. Poate că individul e foarte strict, şi îi place să-şi ţină soţia pe o lesă de cîine, cum fac spaniolii, şi poate că lui Fernanda nu i-a plăcut. E genul de femeie care vrea să se mai distreze din cînd în cînd. Îmi mai spun că acest tip Enrico o ţinea şi prea strîns cu banii.

Deci se ceartă bine şi Fernanda îşi ia bagajele. Apoi se fîţîie de colo-colo şi dă peste Pedro. Nu cred c-a fost foarte amorezată de el, dar poate, aşa cum mi-a spus, îşi închipuie că dacă se combină cu el are să-şi împiedice soţul să-i facă greutăţi sau s-o caute.

De asemenea, unei femei un tip ca Pedro poate să-i apară romantic dacă se poartă ca lumea şi nu intră la apă cu autorităţile.

În clipa următoare, Fernanda aude că Pedro a primit slujba de îngrijitor la *hacienda* Jamieson. Cred c-a bănuit că-i ceva în neregulă în treaba asta. Cred că şi-a închipuit că Pedro n-are să se mulţumească cu postul lui de paznic superior, pierzîndu-şi vremea în deşert şi avînd grijă ca cei patru *amigos* să nu fure ceva. Dacă nu mă înşel asupra damei Fernanda, ea a avut destule bănuieli şi-a început să-l tragă de limbă pe Pedro ca să afle ce se întîmplă.

Pedro îi spune. Îi destăinuie totul. Îi povesteşte că Yatlin intenţionează să-l înşele pe Jake Istria, furînd formula şi şantajîndu-l apoi pentru o mare

parte din recompensă. Îi mai spune că Grearson avea să fie răpit și trecut peste graniță, apoi transportat prin Mexic pînă la Acapulco, unde aveau un vas gata să-i ducă în Franța pe ocolite. Poate că Pedro, care mi s-a părut cam grosolan, i-a spus lui Fernanda și că băieții lui Yatlin aveau să se ocupe de Grearson așa încît atunci cînd ajungea în Franța avea să fie nebun de legat.

Bănuiesc că Fernanda s-a speriat de-a binelea. În fond, una e să te înhăitezi cu un bandit mexican, căci asta este un fel de meserie oficială în Mexico, și alta e să te amesteci cu o bandă de criminali de prima mînă care se ocupă cu furtul gazului otrăvitor, înnebunitul oamenilor și, în general, activități necinstite pe o scară rar cunoscută mai înainte.

Deci Fernanda află că mă ocup de afacere și că Pedro bănuiește că vreau să aflu ce s-a întîmplat cu Pepper. Imediat după aceea scap din combinația de la închisoare, pusă la cale de Pedro și încep să vorbesc pe șleau.

Așadar, ce face ? Cred că-și închipuie că-i datorează un fel de loialitate lui Pedro, că-l poate duce cu vorba o vreme, și mai știe că nu sînt, la urma urmei, un tip nesuferit, așa că încearcă să mă ducă și pe mine cu vorba.

Mă trimite pronto la *hacienda* pentru că știe că-i singurul loc unde Pedro nu se așteaptă să merg. Apoi ia loc și-l așteaptă.

El se întoarce și e foarte enervat de faptul c-am scăpat din închisoare și l-am lăsat baltă, iar acum am să mă ocup de pielea lui. Poate că între timp

a început să se sperie și îi spune lui Fernanda că vrea să fie sigur c-am să-mi țin gura și că pentru asta trebuie să mă curețe.

Așa că bănuiesc că Fernanda crede c-a dat de dracu. Are de ales între a nu face nimic și-a mă vedea omorît — și e de presupus că a aflat că Pepper a fost de asemenea ucis de Pedro — și a intrat în banda lui Yatlin. — Așa că face un gest nobil.

Iar acest gest nobil e să-l omoare pe Pedro.

Dacă face asta, eu am să fiu în siguranță și dacă o întinde mai înainte ca să mă întorc, nu va trebui să răspundă la nici o întrebare ca să pună pe unii în încurcătură.

Așa că îl împușcă, ia mașina mea și o întinde. Reușește să intre în legătură cu Tony Scalla, care bănuiesc că a fost trimis de Jake Istria ca să afle ce dracu se întîmplă pe aici, și îi povestește totul, așa cum știe ea.

Dar sînt gata să cred că n-a pomenit nimic de mine. Tony Scalla află pentru prima oară despre mine atunci cînd se întoarce la Chicago și Jake îi spune de telegrama primită de la Zellara, cea pe care această pisică sălbatică a fost silită s-o trimită.

Apoi Tony se sperie rău de tot. Își ține gura. Nu-i raportează nimic lui Jake din cele spuse de Fernanda pentru că se teme și își dă seama, de asemenea că treaba cu formula gazului otrăvitor, legată de crimele și scandalul pe care are să le producă, va provoca un asemenea scandal încît ar face mai bine să iasă din afacere.

Se duce deci la Georgette și îi spune întreaga poveste iar Georgette, fiind o fetiță cu destulă minte, îl înștiințează că Lemmy Caution, după ce-a obli-

gat-o pe Zellara să trimită telegrama, are să vină direct la Chicago cît va putea de repede. Îl sfătuiește să stea la aeroport pînă debarc și merg la un hotel, apoi să mă urmărească pentru a lua contactul cu mine, a mă informa și-a mă duce la ea pentru a-mi da toate amănuntele.

Toate astea au să vă arate că părerea mea e că Fernanda e o damă mai de bună calitate decît am crezut la început și că îmi schimb părerea despre ea. Eu însă sînt un tip care se mulează după cerințele meseriei. Eu nu sînt ca și acel as al detectivilor care știe totul de la început și poate să-ți spună c-ai avut ouă la micul-dejun fiindcă ai coji de ou în mustață.

Ce părere aveți, băieți ?

Îmi pun pe cap o pălărie neagră cu bor lat, atîrn pe nas o pereche de ochelari cu rame groase, cumpărați de băiatul de serviciu la un magazin de articole generale și ridic gulerul paltonului. Bănuiesc că în acest fel, cu mîinile vîrîte în buzunarul hainei și cu umerii lăsați în jos, nu prea aduc mult cu domnul Lemmy Caution.

La ora opt exact, mă apropii de magazinul de țigări Wylwyn și intru direct în camera din dos. E o încăpere pe care patronul magazinului o păstrează pentru clienții care au întîlnire c-o damă blondă grozavă și care vor să țină lucrurile liniștite. Faptul că șeful poliției, Kreltz, a mers acolo ca să mă

aștepte înseamnă că nimeni nu va mai intra în odaie.

Kreltz mă așteaptă. Am auzit că acest Kreltz e un tip simpatic și cu o bună reputație ca polițist. Are o față suptă, un trup slab și poartă un costum albastru cu o floare la butonieră.

Nu-mi pierd vremea cu el.

— Salut, șefule, îi spun. Poate c-ai auzit despre mine. Eu sunt numitul Zetland V. T. Kingarry.

Rînjește.

— Am auzit destule. Există unele instrucțiuni ale guvernului federal în ce-l privește pe Kingarry. Se pare că e cineva important. De fapt, am niște instrucțiuni secrete în biroul meu, elaborate de guvernul federal că dacă tipul ăsta îmi cere să arunc în aer Primăria, va trebui s-o fac. Încîntat să te cunosc, domnule Kingarry. Mă numesc Sam Kreltz și uite insigna mea.

Mi-o arată.

— În regulă, Sam, îi spun eu. Trebuie să operăm rapid. Avem de pus la cale ceva la noapte care se va încheia tot la noapte. Nu ne putem îngădui gafe și va trebui să lucrăm discret.

— E în regulă în ce mă privește. Îmi dă o țigară mare de foi.

— Mai înainte de-a ne apuca de treaba importantă, dă-mi voie să te întreb ceva. În primul rînd, ce știi despre dama pe nume Georgette Istria, asta-i prima întrebare, iar a doua e ce știi despre un tip pe nume Tony Scalla ?

— Ușor de răspuns. Georgette e soția unui gangster cunoscut din Chicago, Jake Istria. E un fel de femeie misterioasă. S-a discutat mult că Jake a

silit-o să se mărite cu el, că Georgette e o damă subţire care a fost păcălită de o manevră a lui Jake şi n-a mai reuşit să iasă din încurcătură. Dacă îl cunoşti pe Jake e uşor de închipuit ce s-a întîmplat. E abil ca un şarpe şi de douăzeci de ori mai primejdios.

Trage din ţigara de foi.

— Ştii cum stau lucrurile, zice el. Am avut o groază de neplăceri în oraş în ultimii zece ani. N-a fost uşor pentru şeful poliţiei. Jake Istria e un ghimpe pentru mine de foarte mult timp, dar în ultima vreme s-a mai calmat. Am încercat deseori să găsesc ceva pe seama lui cu ajutorul lui Georgette. Dar n-a mers. Nu s-a întîmplat nimic.

— Bănuiesc că ea se bazează pe el pentru bani ? spun eu.

— Nu ştiu nimic despre asta. Georgette are banii ei. Are şi o boxă la bancă cu o mulţime de bani înăuntru, mi s-a spus. Pare să fie o femeie simpatică care încearcă să facă ce poate într-o situaţie dificilă. Cam asta pot să-ţi spun despre ea.

— Tony Scalla e unul din membrii bandei lui Istria. Am pus laba pe el acum vreo doi ani, acuzîndu-l că circulă cu o armă ascunsă, dar a ieşit de la răcoare după şase luni cu o graţiere care părea făcută pe comandă pentru el. E ce numesc eu un gangster de mîna a doua, căruia nu-i place să fie prea brutal.

— Şi Pinny Yatlin ? îl întreb eu.

Clatină trist din cap.

— Mi-aş da salariul pe un an ca să pot trimite guzganul ăla pe scaunul electric, spune el. Avea propria lui bandă pînă cînd Istria s-a băgat pe fir

cu forţa şi-a luat totul în primire, inclusiv pe Yatlin. Yatlin e extrem de primejdios. Acum cîteva luni îl aveam cu ceva la mînă, dar n-am reuşit s-o dovedesc legal. Yatlin a întins-o de la Chicago undeva în Mexic sau mai ştiu eu unde, şi n-a mai fost văzut de-atunci. Sînt încîntat. E un gangster extrem de brutal şi mai e şi deştept.

— În regulă, îi spun eu. Asta mă ajută să mă orientez. Uite ce se întîmplă : trebuie să-l aducem pe Jake Istria undeva ca să pot vorbi pe şleau cu el cîteva minute. Va trebui să fie complet singur. Nu va ieşi de acolo decît într-o maşină a poliţiei şi vreau să te ocupi personal de asta. Cînd îl bagi la zdup, nu vreau să fie văzut sau să vorbească cu cineva. N-ai să-i îngădui să vadă un avocat şi nici pe complicii lui. Va trebui să fie ţinut izolat şi dacă e vorba de vreo greşeală, e mai bine să-l cureţi discret decît să-l laşi să trăncănească celor care nu trebuie. M-ai înţeles ?

— Am înţeles, zice el. Îţi spun însă că n-are să fie uşor. Istria se ţine foarte liniştit de la o vreme. A început să-şi vîndă proprietăţile pe care le are la Chicago. Totul arată că guzganul intenţionează să nu se mai compromită şi s-o întindă de aici. Nu mai frecventează nici unul din cluburile lui de noapte. Stă mai mult acasă, nu face nimic şi evită neplăcerile.

— Cine se ocupă de vînzarea proprietăţilor lui ?

— Are un avocat. Un avocat italian, Calcismo. Calcismo e singurul individ în care Istria are încredere, deşi e înconjurat de unii gangsteri foarte deştepţi. Calcismo e foarte inteligent.

— Şi ce locuri frecventează acest Calcismo ?

— Locuieşte în blocul Everglade Arms de lîngă bulevard, spune Kreltz.

— În regulă. Să presupunem că acest Calcismo doreşte să aibă o discuţie liniştită cu Istria, unde crezi că se vor întîlni ?

— Au un loc de întîlnire sus la etaj, la Old Virginia Club, cam la vreo douăzeci de kilometri de aici. Clubul aparţine lui Istria şi e foarte la modă. Acolo se întîlnesc ca să discute.

Reflectez un minut apoi îi spun :

— În regulă, Kreltz, uite ce-o să facem...

Mă pregătesc să ies din camera mea de la hotelul Palissade pe la ora zece, şi vă asigur, băieţi, că sînt cam nerăbdător, fiindcă asta poate fi o noapte importantă şi poate o noapte agitată, dacă lucrurile nu ies cum trebuie...

Avînd pe cap pălăria cu bor caraghios, pe nas ochelarii cu rame groase, arunc o privire rapidă Luger-ului ca să mă încredinţez că funcţionează ca lumea şi trag o duşcă de whisky ca pentru plecare. În timp ce-o beau, îmi doresc noroc.

Vîr arma în buzunarul drept al pardesiului. Iau receptorul şi fac numărul de la Blocul Everglade Arms. Îi informez că sînt un funcţionar de la oficiul central al poştei din Chicago şi că am o scrisoare recomandată pentru domnul Calcismo şi că vreau să ştiu dacă e acasă ca să semneze de primire. Tipul de la tabloul telefonic îmi spune să aştept. După o clipă. mă încredinţează că domnul Calcismo va fi acasă.

Închid telefonul şi cobor la parter. Vizavi de hotel e maşina pe care mi-a pus-o Kreltz la dispo-

ziţie. După cinci minute, intru în blocul Everglade Arms. La recepţie e un individ cu o mutră foarte inteligentă. Mă apropii de el şi-i arăt discret insigna de agent federal.

— Ascultă, amice, îi spun, s-ar putea să aibă loc unele lucruri violente pe aici. Ai datoria să te îngrijeşti ca nimeni să nu bage de seamă. Dacă n-o faci, îţi promit că te bag la zdup, fiindcă n-ai cooperat. Pricepi ce vreau să spun ?

Răspunde că pricepe perfect. Mă sui la apartamentul lui Calcismo la etajul şase.

Ajung la uşă, şi bat în ea. După o vreme un servitor japonez deschide uşa. Bănuiesc că e în serviciul lui Calcismo.

— Bună seara, îi spun. Sunt de la Societatea de telefoane. Avem o problemă cu linia domnului Calcismo şi cei de la recepţie ne-au spus să obţinem de la dumneavoastră permisiunea de-a o repara. Vrei să vii la parter cu mine ca să discuţi cu cei de la intendenţa blocului ?

Îmi răspunde c-are să vină. Închide uşa în urmă şi o porneşte cu mine spre lift. Cînd ajungem în holul de la parter, doi poliţişti în civil, agenţi de-ai lui Kreltz, intră cum am aranjat.

— Luaţi-l, băieţi, le spun, şi spuneţi-i că dacă e cuminte are să iasă de la zdup într-o lună.

Mă reped înapoi la lift, urc la apartamentul lui Calcismo şi apăs pe soneria de la intrare. După un minut se deschide uşa. În prag e un tip de vîrstă mijlocie cu umeri laţi şi o mutră şmecheră.

— Văd că suni cît poţi de tare, zice el.

— Perfect adevărat, îi răspund. Sînteţi domnul Calcismo ?

Dă afirmativ din cap. Îi pun mîna pe față și îl împing brusc înăuntru, unde se împleticește violent. Se lovește de un cuier de pălării și de acolo ricoșează pe podea. Mă apropii și închid ușa în urmă. Încearcă să se ridice. E alb la față de mînie și nu-i deloc speriat.

— Ce înseamnă asta ? Am să te aranjez eu...

— Ascultă, Calcismo, îi răspund, cred că asta e o treabă serioasă și cît de serioasă va mai deveni depinde de tine. Uite ce-ai de făcut. În acest moment te ocupi de unele afaceri particulare ale lui Jake Istria, ceva în legătură cu vînzarea de imobile, nu-i așa ? În regulă. Ai să-i telefonezi. Ai să-i spui că s-a întîmplat ceva important. Ai să-i ceri să se întîlnească cu tine la ora unsprezece și jumătate astă-seară la Old Virginia Club, că va trebui să fie acolo și să te aștepte în camera de sus, ca de obicei.

— Ah, da ? spune el. Și cine dracu ești tu ? Nu-ți poți îngădui așa ceva cu mine. Sînt avocat. Eu...

Îl pocnesc bine și mă apuc de lucru. Îl lovesc din nou, trimițîndu-l dintr-o parte într-alta a încăperii, pînă nu mai știe ce se întîmplă cu el.

După bătaia încasată tipul mă privește și, credeți-mă, îmi place, fiindcă sînt sătul de acești șobolani șmecheri, acești avocați de duzină, escroci care dau tîrcoale pretutindeni și scot castanele din foc pentru gangsteri și dau tîrcoale posturilor de poliție de cîte ori se pare ca unul din clienții lor riscă să fie arestat.

Continui să-l plesnesc și să-l trîntesc prin cameră pînă cînd mutra lui începe să arate ca o reclamă pentru roșii crescute la soare. La urmă, îl pun pe un

scaun. Rămîne pe loc, ca un pește scos din apă care își trage răsuflarea. Mă apropii și mă uit la el.

— Scumpul meu prieten al legii, îi spun, habar n-ai ce se întîmplă, dar îți spun doar atît, dacă nu colaborezi cu mine ajungi la închisoarea Alcatraz unde ai să stai pînă dai ortul popii. Mă înțelegi ?

Se uită la mine. Buzele îi tremură.

— Ascultă, Calcismo, uite cum stau lucrurile. Situația de față e atît de importantă încît justifică să fac un proces fals unei canalii duplicitare ca tine, chiar dacă nu ești vinovat de nimic. Ai ocazia să alegi. Poți să faci ce-ți spun eu, după care te bag la zdup. Ai să stai acolo de unul singur o lună de zile. După aceea au să-ți dea drumul. Cînd ieși, îți ții gura și te prefaci că ți-a plăcut. Asta are să ți se întîmple dacă faci ce-ți spun. Dacă nu vrei să colaborezi, ajungi la zdup. Ce-ai hotărît ?

Își deschide gulerul de la cămașă și încearcă să oprească sîngele care îi curge din nas. Se uită din nou la mine de parcă ar cîntări alternativele.

— În regulă, zice el. Am să te ascult, în orice caz.

— Perfect, amice, îi zic. Trageți răsuflarea și dă un telefon. După ce-ai terminat, o să plecăm de aici. Mergem vizavi pe stradă. Acolo ne așteaptă niște polițai cu o mașină. Te sui frumos în mașină. Ai priceput ?

— Am priceput, spune el.

Încearcă să se scoale și-l doare rău de tot. Arată de parcă a fost călcat de o sută de camioane pline de boxeri categoria grea.

Îl ajut. Geme și se îndreaptă spre telefon.

La ora unsprezece și jumătate cotesc cu mașina în dosul lui Old Virginia Club. O las lîngă un grup de pomi pe marginea drumului. Traversez și mă îndrept pe pajiște spre spatele clubului. Am primit instrucțiunile geografice de la Kreltz.

În partea din dreapta a clădirii dau de o potecă cu pietriș ce duce la ușa de serviciu, pe unde se introduc alimentele. Ușa e încuiată, dar nu-i greu s-o deschid. Îi trag una bună cu piciorul.

Intru în club. Mă aflu pe un coridor lung cu încăperi pentru depozitarea alimentelor de fiecare parte a culoarului. La capăt se află o ușă întredeschisă. Aud o orchestră care cîntă acolo. O apuc pe coridor spre ușă. Cam la două treimi depărtare de ea se face un alt coridor la stînga.

Mă apropii de ușa întredeschisă și trag cu ochiul. Ușița dă într-o încăpere pentru repetițiile orchestrei și bănuiesc ca de cealaltă parte a clădirii se află sala principală a clubului. Închid ușa și o încui, apoi vîr cheia în buzunar. Mă întorc și o apuc pe coridorul care duce la stînga.

Pe la jumătatea drumului dau de o scară circulară de fier. Încep să o urc cu mare grijă. Merge la etajul doi. La capătul ei e un alt coridor în fundul căruia e o ușă de sub care se strecoară o rază de lumină.

Înaintez pe vîrful picioarelor pe coridor, deschid ușa și pășesc înăuntru. E o cameră largă, mobilată elegant. În partea opusă ușii se găsește un birou mare de mahon la care stă Jake Istria. E un tip voinic, la fel de voinic ca mine. Are o față pătrată și un cap chel. Mi se pare un șobolan de prima mînă, atît că insult șobolanul.

— Ce poftești ? mă întreabă el.

Îmi scot ochelarii cu rame groase și-i bag în buzunar. Iau un scaun și-l trîntesc de partea opusă a biroului și iau loc pe el.

— Uite ce poftesc, îi zic. Ești curățat, Jake. Ești curățat și terminat. Doresc de mai mult timp să am o mică discuție cu tine. Mă numesc Caution.

— Mda, zice el. Cred c-am auzit de tine.

— Firește c-ai auzit de mine. Ai primit o telegramă de la Zellara, telegrama pe care am silit-o să ți-o trimită. Voiam să știi că am să fiu prin apropiere. Acum am venit să discutăm, Jake, așa că pune labele pe birou în fața ta și ascultă-mă, și nu te mișca fiindcă altminteri pot deveni brutal.

Face ce-i spun. Pare surprins. Mă ridic, mă duc la ușă și o încui. Apoi mă întorc și mă uit la el.

— Dacă asta are să-ți facă plăcere, Istria, îi spun eu, știu tot ce se întîmplă, toată povestea asta stupidă. Cum am aflat nu-i treaba nimănui, dar mai inainte de-a face ce-am de gînd cu tine, vreau să avem o mică discuție. Cred că ești cel mai împuțit șobolan dintre cei care merg pe două picioare. Nu există decît un alt șobolan mai rău ca tine, și anume Yatlin, și e atît de împuțit, încît te-a trădat. Urăsc să fac afaceri cu tipi de teapa ta. Urăsc să fac afaceri cu un tip care nu se mulțumește cu obișnuitele lovituri, crime, șantaj și prostituție, un tip care s-a apucat să se îmbogățească de pe urma gazului otrăvitor. Bănuiesc că te-ai plictisit să te ocupi doar de crime individuale, și ți-ai închipuit că va fi mai bine dacă te amesteci în crime de masă. În regulă. Am să-ți spun ce-ai să faci. Undeva, aici la Chicago, ai jumătate din formula gazului otrăvitor a lui Jami-

eson. Vreau s-o am şi-am s-o am. Şi cînd spun c-am s-o am, nu vreau să spun că poate am s-o am. O voi obţine fie pe căi uşoare fie pe alte căi.

Mă uit la el şi rînjesc.

— Tu eşti tipul care te-ai lăudat că l-ai îmbăiat pe unul cu parafină, îi spun. N-am să merg atît de departe cu tine prima oară. Cred c-am să încep cu o brichetă ţinută la partea cărnoasă a degetelor, ca să văd cum îţi place.

Îmi aprind o ţigară.

— Cînd ai să pleci de aici, îi spun, Kreltz, şeful poliţiei, are să te ridice. Are să te ia la o mică plimbare şi are să te bage la zdup ca să nu poţi ieşi de acolo. Cît au să fie de brutali, atunci cînd şeful şi băieţii lui au să te ducă la închisoare, dacă ai să rămîi intact sau ai să te alegi cu jumătate din coaste rupte şi cu faţa ca un burete stors, depinde numai de tine. Ei, ce-ai hotărît ?

Răsuflă adînc şi scoate un fel de fluierat. Apoi începe să zîmbească. Mă priveşte ca un şarpe otrăvitor furios.

— Bănuiesc că Georgette a trăncănit, zice el. Frumoş din partea ei ! Dacă pun laba pe ea...

— Nu mi-aş face griji în privinţa ei, dacă aş fi în locul tău, Istria, îi spun eu. N-ai s-o mai poţi supăra pe viitor.

— Eşti sigur ? răspunde el. În regulă. Se pare că ştii totul, nu-i aşa, amice ? Ascultă, ai o ţigară ?

Îi arunc o ţigară şi bricheta pe masă. Îşi aprinde ţigara.

— Ascultă, Caution, să ştii că nu m-ai alarmat cînd mi-ai spus că sînt terminat. N-ai fost foarte greşit. Lucrurile au mers foarte prost în afacerile

noastre şi ultima escrocherie a lui Yatlin nu mi-a plăcut de loc. Mi-e silă de toate astea. Iar acum şi Georgette m-a înşelat. Cred că fata nu aştepta decît o ocazie. Bănuiesc că o merit. Orice bărbat care se încrede într-o damă îşi merită soarta şi se pare că mi-o merit pe-a mea. Aş dori însă să pot pune laba pe damă doar pentru cinci minute. Aş aranja-o bine.

Începe să rînjească din nou. Arată ca tipul care i-a dat diavolului un curs prin corespondenţă.

— Dacă ai vorbit cu Kreltz, atunci poate că ştii că intenţionam să plec de aici, continuă el. Ştiu că am pierdut partida. Dacă aş avea cele două părţi ale formulei — jumătatea lui Jamieson şi cea a lui Grearson — aş fi putut să vă joc pe toţi pe degete, sînt sigur. Am impresia că treaba asta mă depăşeşte. Trage un fum din ţigară. Dar trebuie să recunoşti, Caution, spune el, că pot să colaborez frumos sau pot să vă fac o groază de neplăceri. Iar dacă tu şi poliţaii vă purtaţi urît cu mine, cred că pînă la urmă veţi obţine informaţiile, dar s-ar putea să dureze ceva timp, aşa că ce-ar fi, dacă noi doi cădem de acord acum ?

— Nu eşti în poziţia să negociezi, îi spun. Nu negociez cu tine, Istria. Ai să primeşti ce meriţi şi cred că te poţi alege uşor cu o condamnare între cincisprezece şi douăzeci de ani.

Dă indiferent din umeri.

— Mda, poliţaiule, zice el, s-ar putea să fie adevărat, dar unii au ieşit de la puşcărie şi poate c-am să reuşesc şi eu s-o fac. În orice caz, sînt gata să iau o vacanţă de odihnă.

— Nici să nu te gîndeşti, Istria, îi răspund eu. Spune-mi ce ştii. M-am plictisit să privesc mutra ta de şobolan.

— În regulă, zice el. În bibliotecă se află un seif, în dosul rafturilor cu cărţi. Nimeni nu ştie de el, nici măcar Georgette. Am pus acolo formula azi-dimineaţă. Butonul de pe partea dreaptă a bibliotecii face să se miște rafturile într-o parte. În dos, se găseşte seiful. Cheia de la seif e în cabinetul meu de aici la litera C.

— În regulă, îi spun, te duci şi-o aduci.

Se ridică, înconjoară biroul şi se îndreaptă spre cabinet. Îmi vine gîndul c-a acceptat prea uşor şi că va încerca ceva. Are să încerce ceva fiindcă nu are mari speranţe.

Vîr mîna dreaptă în buzunar. Merge la cabinet şi trage în afară sertarul de oţel. Înăuntru, atîrnate de cîrlige văd o mulţime de chei. Bagă mîna înăuntru şi ia o cheie şi în acelaşi timp îşi vîră repede mîna stîngă în acelaşi cabinet şi se întoarce brusc. Are un revolver în mînă.

Ridic arma în buzunarul pardesiului în timp ce el trage. Primul glonţ trece pe lîngă urechea mea stîngă. Apăs pe trăgaciul Lugerului în timp ce cel de-al doilea glonţ al lui îmi ia pielea de pe coaste. Îl nimeresc direct în stomac. Se împleticeşte şi cade. Îi mai trimit două gloanţe în ţeastă. Se decide să dea ortul popii.

Mă duc şi iau cheia din mîna lui. Aud la parter zgomotul făcut de nişte oameni care aleargă. Bănuiesc că Kreltz a auzit împuşcăturile. Descui uşa.

Kreltz şi doi poliţai dau buzna înăuntru. Se uită de jur-împrejur.

— Văd c-a încercat să fie dur şi nu i-a mers. Cred că asta a fost cea mai bună metodă să scăpăm de el.

Se uită la mine şi rînjeşte.

— Cînd te gîndeşti la asta, spune el, mi se pare soluţia cea mai potrivită.

— Şi eu cred la fel, Kreltz, îi zic eu.

Atît că nu mă gîndesc la el. Bănuiesc că mă gîndesc la Georgette.

De-abia a trecut de douăsprezece şi jumătate la prînz.

Mă strecor în hotelul Depeene, mă furişez în lift şi urc la apartamentul lui Istria. Am telefonat că vin. Georgette deschide uşa.

Îi arunc o privire rapidă. Poartă un fel de rochie lungă neagră şi arată ca dama pentru care au pornit războaiele greceşti. E nemaipomenită !

Intrăm.

Apartamentul e formidabil. Bănuiesc că gangsterii ştiu cum să-şi mobileze locuinţele. Georgette se duce să-mi prepare o băutură şi mi-o aduce.

— Ascultă, Georgette, îi spun, trebuie să operăm rapid. Trebuie să rezolvăm afacerea. Să-ţi spun mai întîi ce s-a întîmplat cu Jake. E mort. Am voit să ajung la o înţelegere cam neplăcută cu el şi a pretins că e de acord. În timp ce scotea cheia de la seiful din perete, a încercat o manevră cu un revolver. A trebuit să-l împuşc. S-a stins ca o lumînare.

Se bălăbăne puţin pe picioare. O prind de umeri.

— Nu te agita, fetiţo, îi zic eu. E cel mai bun lucru care ţi se putea întîmpla. Poate că acum ai să ai o şansă.

— Ştiu, spune ea, ştiu, dar e un şoc...

Îşi pune braţele în jurul umerilor mei şi începe să plîngă ca un copil mic. O aşez într-un fotoliu, mă apropii de bufet şi îi pregătesc o băutură. I-o aduc.

— Ascultă, Georgette, încetează să te mai porţi ca un copil mic. De acum înainte, ai de făcut treaba unui bărbat, aşa că închide robinetul. Nu-mi place ca ajutoarele mele să fie nişte neputincioşi. Pricepi ?

Îmi zîmbeşte uşor. Vă spun că dama e scumpă.

— Ce vrei să fac, Lemmy ? mă întreabă ea.

— Uite despre ce e vorba. Fii atentă şi nu face greşeli. Cîte telefoane sînt în apartament ?

— Două, unul în bibliotecă şi altul în camera mea.

— În regulă. Du-te acum în camera ta. Telefonează în Mexic şi cere-le să te pună imediat în legătură cu teatrul de revistă Elvira, la Mexico City. Cînd primeşti legătura cu teatrul, cere să vorbeşti cu Zellara în cabina ei. Spune-le s-o găsească în mare grabă, fiind o chestiune de viaţă şi de moarte. Perfect. Cînd Zellara vine la telefon, trebuie să fii foarte nervoasă. Trebuie să te porţi de parcă ţi-ai ieşit din minţi. Uite ce-i spui :

— Îi spui că aici a mers foarte prost. Că Lemmy Caution a dat totul la iveală. Spune-i că acum o oră, Caution şi poliţaii au arestat pe soţul tău Jake Istria pe acuzaţii nedrepte. Spune-i că Lemmy Caution l-a informat pe Jake că are să primească douăzeci de ani într-un penitenciar federal. Mai spune-i că ai apucat să vorbeşti cu Jake pentru cîteva minute la sediul Poliţiei. Spune-i că Jake ţi-a cerut să iei imediat legătura cu Zellara şi că el doreşte ca ea să trimită jumătatea lui de formulă bandei lui Yatlin de la Paris. Spune-i că ai formula, că te aşteaptă un avion aici ca să mergi la New York cu Tony Scalla şi cu formula şi de acolo iei un vapor spre Franţa. Spune-i că Jake ţi-a comunicat că va trata cinstit cu Yatlin, că în clipa cînd Yatlin va avea ambele părţi ale formulei la Paris, va înştiinţa guvernul federal că dacă nu-l eliberează imediat pe Jake, atunci va vinde formula unei puteri străine.

— Spune-i că Yatlin ştie că guvernul federal va face orice ca să ţină formula în siguranţă şi că are să le ofere lui Jake şi Yatlin o graţiere şi un milion de dolari în schimbul formulei. Şi după ce i-ai spus toate astea, mai întreab-o şi unde va trebui să mergi la Paris. Unde poţi lua legătura cu banda lui Yatlin acolo. Ai priceput ?

Am pus-o să repete. A priceput totul.

O duc în dormitor şi înşfac telefonul. Chem operatorul principal şi îi spun că domnul Zetland V. Kingarry doreşte ca toate liniile telefonice să fie blocate spre Mexic, cu excepţia celei pe care o va folosi chiar acum pentru localul Elvira din Mexico City. După ce iau legătura acolo, să le spună că doamna Georgette Istria vrea să plaseze o chemare telefonică personală şi urgentă pentru Zellara. Îi cer telefonistului să se mişte de parcă avea jar pe coadă.

Îmi cere să aştept cinci minute.

O las pe Georgette lîngă telefon şi mă reped în bibliotecă. Găsesc butonul, mişc rafturile şi văd seiful.

Vîr cheia în broască şi o întorc. M-a năpădit transpiraţia. Nu cred c-am fost vreodată atît de nervos.

Uşa se trage de-o parte. Înăuntru seifului se găseşte o cutie mare de piele închisă cu un fermoar. E îmbrăcată într-o pînză impermeabilă folosită de guvern şi îmi sare inima cînd observ că ambele sigilii federale sînt intacte. Bănuiesc că Jake n-a crezut că ştie atîta chimie, ca să fi destul de curios să se uite la formulă.

Vîr servieta la subţioară şi trag cu urechea. Prin uşa întredeschisă o aud pe Georgette vorbind. După o vreme reia conversaţia. Are pe fir pe Zellara !

Discuţia continuă. Georgette îşi joacă bine rolul. Pretinde că e foarte speriată. Plînge la telefon şi se comportă ca o nebună. O aud cînd îi spune lui Zellara despre avion şi celelalte lucruri pe care i le-am comunicat.

— Da... da, înţeleg. Va trebui să merg la Armine Lodge la Neuilly, lîngă Paris. Să-l caut pe doctorul da gardă...

Mă prăbuşesc într-un fotoliu. Îmi vine să urlu de bucurie. Am obţinut contactul şi cu puţin noroc am să-l înhaţ pe şobolanul de Yatlin şi să-l buşesc unde îl doare.

Ridic telefonul din bibliotecă. Cer legătura cu agentul de serviciu la Biroul Federal de la Chicago. Aştept. După o vreme vine la telefon. Îi spun cine sînt.

— Ascultă, îi zic, am o cutie de piele aici, sigilată de guvernul federal. E extrem de important. Această cutie poate porni cincisprezece războaie şi cîteva revoluţii. Vino imediat şi-o ia, fiindcă mă grăbesc să plec la New York cu un avion chiar acum. Ia şi tu un avion şi mergi imediat la Washington. Cînd ajungi acolo dăi cutia în mînă lui Edgar Hoover şi numai lui. Ai priceput ?

Îmi spune c-a priceput şi că va sosi într-o clipă.

Mă duc şi mă servesc cu o mică băutură. Georgette intră în cameră şi rămîne pe loc cu ochii la mine.

— Georgette, îi zic eu, se pare c-am reuşit să dăm lovitura. Du-te şi fă-ţi geamantanele. Te iau cu mine. Am aranjat să avem un avion şi plecăm la New York să luăm vaporul.

Pare cam obosită. Bănuiesc că e din pricina tensiunii.

— Mă bucur, Lemmy, zice ea.

Se apropie şi îşi pune mîna într-a mea. Apoi se prăbuşeşte. O prind în timp ce cade. Vă spun că Georgette e nemaipomenită.

Arată formidabil pînă şi atunci cînd leşină.

CAPITOLUL 10

O SĂ VĂ SURPRINDĂ

V-am spus între timp, băieţi, că eu sînt un tip căruia îi place să stea culcat şi să se gîndească. Credeţi-mă, c-am avut destul timp pe acest vas ca să nu fac altceva.

Să nu vă intre în cap ideea că această călătorie n-avea să fie decît un drum plăcut cu grozava Georgette, tenis pe punte, băuturi la bar şi plimbări la lumina lunii, ca şi acele lucruri care merg bine cu plimbările la lumina lunii.

Eu sînt presupus a fi Tony Scalla şi nu sînt aşa de fraier ca să mă arăt pe vas împreună cu Georgette, în cazul c-ar mai fi cineva aici care să mă recunoască.

Aşa că ce fac ?

Stau în cabină de cinci zile, mă plimb pe bord de unul singur noaptea tîrziu cînd nu e probabil să fiu văzut şi mă distrez întrebîndu-mă care tipi încearcă s-o cucerească pe Georgette şi cum reacţi-

onează ea cînd n-o mai supraveghez şi cînd ştie că soţul ei e mort şi nu mai deranjează pe nimeni. Îmi vine gîndul că am noroc că sînt cel care l-a curăţat pe Jake, iar apoi ajung să mă plimb de unul singur prin sufrageria vasului, scobindu-mă în dinţi c-o scobitoare şi cîntînd : „Aş vrea să ştiu cine mi-a luat iubita."

Am destulă vreme ca să mă întreb, vă asigur.

E o noapte frumoasă. Mă duc, deschid un geam şi mă uit afară. Oceanul mi se pare şi el frumos şi undeva aud orchestra executînd un cîntec care îmi place. Cîntecul mă face să mă gîndesc din nou la Georgette. Poate că voi, băieţi, vă închipuiţi că sînt niţel îndrăgostit de dama asta, şi poate că aveţi dreptate. Are tot ce vrei : o înfăţişare superbă, e deşteaptă, şi e curajoasă, şi bănuiesc că e şi genul de damă gata să se stabilească undeva cu tine şi să se ocupe de creşterea puilor de găină, asta fiind una din ocupaţiile care cred că m-ar atrage atunci cînd nu alerg după criminali prin lumea întreagă.

Mi-a intrat în cap ideea că într-o bună zi, cînd tot acest balamuc va fi lămurit, c-am s-o cer pe Georgette în căsătorie în stil mare, chiar dacă am să mă aleg cu o labă peste mutră.

Ce naiba am să fac cînd ajung la Paris e un alt lucru care îmi dă mult de gîndit.

Gîndiţi-vă şi voi. Trebuie să-mi ţin gura în privinţa misiunii. Trebuie să nu fac prostii şi să mă îngrijesc şi de Georgette atunci cînd am să pun mîna pe jumătatea de formulă scrisă de Grearson.

Yatlin va fi fără îndoială la Paris, iar dacă el sau vreunul din banditii care lucrează pentru el — şi sînt sigur că sînt destui ticăloşi — miros că am

sosit şi anchetez, au să mă ciuruiască şi-am să arăt ca un vechi fotoliu mîncat de molii.

Dar ceea ce mă neliniştește cel mai mult e Georgette. Dama asta va trebui să acţioneze de una singură cînd ajunge la Paris. Ea va trebui să intre în legatură cu Armine Lodge, localul folosit de banda lui Yatlin.

Poate că Yatlin şi complicii lui sînt la Paris, şi poate că Zellara a sfătuit-o să meargă acolo ca să ia contact, şi să dea peste cineva din banda care ar putea s-o ducă la locul de unde operează Yatlin.

Aşa că Georgette e de una singură din cauză că banda lui Yatlin o aşteaptă să sosească împreună cu Tony Scalla cel adevărat. Ar fi un dezastru dacă m-aş duce şi eu la întîlnire şi unul din bandiţi ar şti cine sînt.

Deci, indiferent de planul nostru cînd ajungem acolo, va trebui să-l modificăm aşa încît Georgette să mă poată informa de unde să încep ancheta, după care cred că mă pot ocupa singur de ea.

Îmi torn un pahar de băutură şi dau drumul la picup. Mă consolez că voi intra curînd în acţiune, fiindcă stewardul mă informează că mîine seară ajungem la Le Hâvre în Franţa.

Sînt cam neliniştit şi nu ştiu de ce, mai ales că nu e genul meu să fiu neliniştit decît dacă e ceva în mare neregulă.

Stwardul bate la uşă şi îmi spune că operatorul telegrafic vrea să vorbească cu mine. Pleacă şi în cabină intră un ofiţer.

— Am primit o telegramă pentru dumneata, domnule Scalla, zice el, şi mi s-a cerut să v-o înmînez personal. Regret că n-am avut ocazia să vă văd mai

mult în timpul călătoriei. Sau poate nu vă place oceanul.

Îi răspund că nu sînt un marinar foarte bun şi că marea mă face întotdeauna să văd dublu, printre altele. Bea şi el un pahar şi pleacă.

Deschid telegrama. E adresată lui Tony Scalla, pe vasul French Line. Iată ce cuprinde :

„Sfătuim să iei legătura imediat cu biroul întreprinderii la Paris stop. Piaţa în cădere, stop, Tata."

Iar asta însemna :

„Te instruim să iei legătura cu ambasada Statelor Unite la Paris la sosire. stop. Ai grijă ce faci. stop. Directorul Biroului Federal de Investigaţii."

Asta-i culmea !

Ard telegrama, mă aşez şi fumez mai multe ţigări, întrebîndu-mă ce s-a întîmplat. Bănuiesc că dacă cei de la cartierul general din Washington au telegrafiat ambasadei Statelor Unite la Paris, dîndu-i informaţii despre mine, asta înseamnă că s-a petrecut ceva important de cînd am plecat din New York. Ce nu-mi place în special e acel „Ai grijă ce faci" care e o expresie folosită doar atunci cînd te aşteaptă probleme mari şi, de fiecare dată cînd dau de probleme, aş vrea să ştiu de unde vin.

Iar în momentul de faţă nu ştiu multe, căci în general am făcut presupuneri.

În fine, trebuie să acţionez. Mă uit la ceas. Mă aşez la masa de scris şi îi scriu o notă lui Georgette :

„Dragă Georgette.

Ajungem la Le Hâvre mîine după-amiază sau seara. Iată ce vreau să faci. După ce treci de vamă, mergi direct la Paris cu trenul. Cînd soseşti acolo,

du-te direct la hotelul Grande-Claremond şi înregistrează-te ca doamna Georgette Istria.

Spune-i funcţionarului de la recepţie că vrei un apartament cu un dormitor, un salonaş şi telefon. Menţionează în trecere că aştepţi vizita prietenului tău, domnul Scalla şi că atunci cînd soseşte sau îţi telefonează să fie pus pe loc în legătură cu tine. Asta are să mă ajute să luăm mai uşor contact.

Dacă mă vezi pe punte, nu-mi da nici o atenţie.

Am să fiu la Paris înaintea ta. Am să iau un avion de la Le Hâvre şi am să sosesc acolo mai repede, fiindcă s-a întîmplat ceva şi vreau să ştiu ce anume.

După ce tragi la hotelul Grande-Claremond du-te la culcare şi încearcă să te odihneşti bine. Nu cred că am să intru în legătură cu tine pînă poimîine.

Salut, draga mea, Tony."

Am sigilat scrisoarea şi am sunat după steward. I-am dat zece dolari şi i-am spus să lase nota stewardesei doamnei Istria atunci cînd se întoarce în cabină.

Mai fumez o ţigară şi mă duc la culcare. Patul mi s-a părut întotdeauna un loc plăcut atunci cînd nu eşti sigur de nimic şi cu atît mai plăcut cînd ştii că nimic nu-i sigur.

Cînd vasul trage în portul Le Hâvre, nu-mi mai pierd timpul. Am noroc la vamă şi trec de ea rapid. Iau un avion de pasageri care a venit după clienţi. Pilotul se întoarce la Paris. Trebuie să fie ziua mea norocoasă.

În timpul zborului, mă fac comod şi reflectez. La ora unsprezece fără un sfert ajungem la aeroportul Le Bourget. Iau un taxi şi-i spun şoferului

să se grăbească. Mergem direct la Hotel Wellington, un loc foarte liniştit, unde mă înscriu sub numele de Tony Scalla şi primesc o cameră cu telefon.

Mă sui în cameră şi aştept pînă îmi vin bagajele. Apoi dau un telefon la ambasada Statelor Unite şi spun că vreau să vorbesc cu ofiţerul superior de serviciu şi le spun că numele meu e Tony Scalla. După o vreme, vine la aparat.

— Bună seara, domnule Scalla, zice el. Dar, înainte de orice, există oare un alt nume, probabil numele unui prieten, pe care aţi dori să-l menţionaţi ?

— Mda, îi spun. Am un bun prieten. Se numeşte Zetland V.T. Kingarry.

— În regulă, domnule Scalla. Avem o scrisoare pentru dumneavoastră. A sosit acum două zile. Unde v-o putem trimite ?

Îi spun tipului că stau la Hotel Wellington şi-i cer să nu trimită scrisoarea, indiferent despre ce e vorba, printr-unul din angajaţii ambasadei, ci printr-un serviciu local de mesagerie.

Se declară de acord. Îmi spune că se numeşte Varney şi că a primit instrucţiuni ca să stea la ambasadă pentru a-mi fi la dispoziţie de cîte ori am nevoie de el. Îi mulţumesc şi închid telefonul.

Mă plimb prin cameră şi mă întreb ce conţine scrisoarea. Bănuiesc că e o telegramă de la directorul Biroului Federal de Investigaţii şi cred c-a expediat-o cam la zece, douăsprezece ore după plecarea vasului spre Franţa. Oricum, am să aflu în curînd.

Între timp, mă gîndesc să intru niţel în acţiune. Iau cartea de telefon şi caut numărul agenţiei Hinks. Această agenţie e o întreprindere americană de detectivi condusă de Cy Hinks, un tip cumsecade care

lucrase odinioară pentru poliţia din New York şi care acum cîştigă o groază de bani făcînd afaceri la Paris şi scoţînd pe tinerii bogaţi din încurcături, de cîte ori intră la apă ca urmare a legăturilor cu doamne nostime.

Cînd obţin legătura cu biroul, aflu că Cy a plecat acasă şi după o mulţime de baliverne, spunîndu-le că sînt, de fapt, fratele lui, primesc numărul lui de telefon de acasă. După cinci minute îl prind la telefon.

— Ascultă, Cy, nu vreau să-ţi dau un nume fiindcă uneori telefoanele pot fi primejdioase, dar dacă nu mi-ai recunoscut vocea, poate c-ai să-ţi aminteşti în schimb de mica afacere de la Ivy Road, lîngă Albany. Dacă ai să ţi-o aminteşti, atunci ai să-ţi aminteşti şi de tipul care era cu tine acolo.

— Pricep, zice el. Cred că ştiu cu cine stau de vorbă.

— În regulă. Uite ce te rog să faci. E vorba de o damă care a tras la Hotel Grande-Claremond astă-seară. A debarcat de pe vas, la Le Hâvre. Are să sosească la Paris cu trenul. Eu stau la Hotel Wellinton sub numele de Tony Scalla. Dama asa arată grozav şi momentan ne este de mare folos. Mi-a trecut prin minte că poate ai cîţiva băieţi certaţi cu legea care ar fi dispuşi s-o aştepte să ajungă la hotel şi să se intereseze de activitatea ei. E cu putinţă să fi ghicit că soseşte de la Le Hâvre. Ai înţeles ? Îmi răspunde c-a înţeles.

— Perfect, îi spun. Trimite cîţiva băieţi de încredere acolo, unii mai inteligenţi care nu seamănă a copoi. Spune-le să ia cameră la hotel. Avem nevoie de oameni care arată bine şi ştiu să se poarte.

Spune-le să aibă arme la îndemînă. Nu trebuie însă să le folosească decît în caz de mare urgenţă. Nu vreau împuşcături, dar dacă lucrurile se încurcă serios şi dama e în primejdie adevărată, pot să intre în acţiune şi să tragă cît vor, fiindcă e în regulă. M-ai urmărit pînă aici ?

Îmi răspunde că ştie exact ce vreau şi că se va ocupa de asta imediat. Îi spun c-am să intru în legătură cu el în următoarele două, trei zile şi poate găsim timp să stăm de vorbă.

Închid telefonul şi comand o sticlă de coniac. Mă simt foarte obosit. Ascuns în cabină zile întregi nu-i ceva potrivit temperamentului meu. Cînd termin de turnat coniacul, un mesager de la o agenţie teatrală de bilete soseşte cu scrisoarea de la ambasadă. Îi dau un dolar bacşiş, tipul o întinde, după care încui uşa şi mă aşez la masa de toaletă sub lumina lămpii ca să descifrez şi apoi să citesc scrisoarea şi cînd termin sînt gata să fac un atac de inimă.

„Secret al Guvernului Federal.

Sediul General al Biroului Federal de Investigaţii la Washington. Număr de identificare 427/B.

Către Samuel H. Caution, transmis telegrafic prin intermediul ambasadei Statelor Unite la Paris.

În privinţa cazului Jamieson-Grearson. stop. Directorul Biroului informează pe agentul special Samuel H. Caution de următoarele evenimente care s-au petrecut de la plecarea agentului special Caution de la New York.

1. Formula Jamieson dată de către Caution agentului de serviciu al biroului la Chicago a fost examinată şi declarată falsă. stop. Deşi formula e scrisă în acelaşi limbaj ştiinţific, numerele, codurile, can-

tităţile şi denumirile elementelor chimice au fost schimbate. Cutia de piele care conţine această formulă este fără îndoială cea originală, folosită la păstrarea documentului. Îmbrăcămintea impermeabilă este de asemenea cea originală iar sigiliile federale, intacte, au fost înlăturate de un expert şi înlocuite după ce formula falsă a fost pusă în cutie. Se pare că această schimbare a avut loc la scurt timp după sosirea la Chicago a agentului special Caution. Introducerea formulei false în cutia originală sigilată a avut ca scop cîştigarea de timp. Situaţia e cu atît mai complicată cu cît ca urmare a informaţiilor date de agentul de serviciu de la Chicago, atestînd ca formula Jamieson i-a fost înmînată, controlul la toate punctele de vamă şi frontieră a fost slăbit.

2. În legătură cu Pinny Yaltin. Informaţiile primite de directorul Biroului la Washington denotă că Pinny Yaltin a fost împuşcat şi ucis noaptea trecută într-un apartament din Mexico City. Directorul culege noi informaţii şi, odată obţinute, vor fi comunicate la timpul cuvenit ambasadei Statelor Unite la Paris.

3. În legătură cu Zellara. În ce priveşte cererea de informaţii făcută de agentul special Caution asupra unui posibil cazier judiciar, s-a stabilit că femeia a stat de mai multe ori la închisoare, atît într-o casă de reeducare cît şi în penitenciare federale. Un cazier complet, cu amprentele digitale, ca şi specimene ale scrisului ei, se află la penitenciarul de femei din Oklahoma.

4. O fotografie a acestei femei, al cărei nume întreg este Zellara Magdalena Riozos, împreună cu cele ale unor complici, au fost obţinute şi trimise edi-

torului versiunii franceze a lui The New York Times la Paris. Acest domn a primit instrucţiuni să furnizeze o copie imediat ce primeşte o cerere din partea lui Tony Scalla şi să trateze chestiunea cu înaltă confidenţialitate. Directorul Biroului de la Washington doreşte să-l sfătuiască pe agentul special Caution ca, ţinînd seama de importanţa anchetei în care e angajat ca şi de faptul că această anchetă se desfăşoară acum pe teritoriu străin, să procedeze cu cea mai mare atenţie. Noroc. Citeşte şi distruge."

Citesc textul din nou şi apoi îl ard. Mă aşez pe un scaun şi fumez o ţigară. N-am să vă spun, băieţi, înjurăturile pe care mi le trag, fiindcă mă bate gîndul că sînt cel mai mare fraier din lume, că m-am lăsat tras pe sfoară şi că am fost dus cu vorba mai rău decît orice idiot care s-a numit vreodată agent federal de investigaţii.

Dumnezeule, ce mare cretin pot să fiu !

Apuc telefonul şi cer recepţia. Le cer să trimită un mesaj la redacţia pariziană a ziarului The New York Times ca să ia legătura cu editorul de noapte şi să-i ceară fotografiile pe care le are pentru domnul Tony Scalla. Îmi promit c-au s-o facă.

Bat încăperea de jos în sus şi încep să reflectez adînc. Aşadar, Pinny Yatlin a fost împuşcat la Mexico City. Asta înseamnă că n-a venit niciodată în Franţa, că a rămas acolo, ceea ce, va trebui să recunoaşteţi împreună cu mine, mi se pare un lucru foarte ciudat. Firesţe, e cu putinţă să fi angajat pe cineva care să se ocupe de afacere aici, cineva în care avea încredere, deşi îţi vine să crezi că Yatlin ar fi sosit aici peste cap. Ar fi fost în mult mai mare siguranţă la Paris decît la Mexico City. Un alt fapt

interesant e acela c-a fost împușcat în fața unui bloc cu apartamente. Sînt gata să pariez c-a fost împușcat în fața casei lui Zellara, pe acea alee care ducea la stradă. Aleea pe care m-au dus în noaptea cînd Yatlin și băieții lui au încercat să mă curețe.

Va trebui să recunoașteți că e un lucru extraordinar că Yatlin, care e foarte șmecher și abil, a fost împușcat exact în acest moment, după ce Istria a acceptat propunerea lui de a-i înmîna jumătate din formulă.

Bănuiesc că asta a și făcut. Istria a trimis jumătatea de formulă fie înainte ca eu să ajung la Chicago, fie după sosirea mea acolo și toate poveștile pe care mi le-a spus Tony Scalla, toate prostiile pe care micuța Georgette mi le-a relatat, folosind silueta ei nostimă și ochii ei albaștri și pătimași n-au folosit decît ca să mă tragă pe sfoară destul timp ca Istria să aibă timp să-și facă aranjamentul cu Yatlin, și ca să poată trimite jumătatea de formulă autentică a lui Jamieson și s-o înlocuiască în cutia federală cu una falsă. Nu-i așa c-a fost șmecher ?

Pentru că dacă cel care are formula întîrzie nițel, atunci are să scape foarte ușor, deoarece în momentul cînd eu înmînez formula falsă celor de la Washington, paza la punctele de frontieră are să slăbească. Spuneți și voi dacă n-am fost un fraier.

Sînt unele lucruri în afacerea asta pe care nu le pricep. Lipsește ceva. Mă plimb de colo-colo prin încăpere și mă gîndesc la o mulțime de operații pe care le pot face. Dar ce să fac, de fapt ? Va trebui să stau aici o vreme și să aflu ce se întîmplă.

După un timp, bate cineva la ușă. Este băiatul de serviciu de la hotel cu pozele de la The New York

Times. Îi dau un dolar, apoi scot poza din plic și o duc la lumină.

Și cînd o privesc, îmi vine să scot un urlet care se poate auzi pînă în China.

Poza are pe ea două femei și doi bărbați. Cele două femei sînt Zellara și Fernanda ! Nu știu cine sînt cei doi tipi. Întorc poza pe dos și citesc cele scrise :

„*Señora* Fernanda Martinas a reușit să obțină eliberarea condiționată a surorii ei Zellara Riozos de la Penitenciarul de femei din Oklahoma."

Sfinte Dumnezeule ! Așadar, Fernanda este sora lui Zellara și damele astea blestemate m-au făcut să arăt ca ceva găsit de o pisică sub o cracă în grădină, ceva care n-are chef să mănînce.

Pun fotografia pe birou și mă prăbușesc într-un fotoliu. Am priceput ce se întîmplă. Deșteptul de Caution a lămurit lucrurile doar în ultima clipă, cînd e prea tîrziu și nu mai folosește la nimic.

Stau și mă uit în oglinda din fața mea și îmi dau seama că privesc pe cel mai mare fraier care a avut vreodată o insignă „G".

Bănuiesc că am priceput ce s-a întîmplat fiindcă operația nu a fost pusă la cale de Jake Istria sau de Pinny Yatlin. Îți sare în ochi cale de-o poștă că operatorii sînt cele două dame și, dintre ele, îi dau premiul întîi micuței mele prietene Fernanda Martinas.

Mai țineți minte ce v-am spus, băieți, cînd m-am întors de la *hacienda* la casa lui Fernanda din

[1] Gun man. Vezi nota anterioară.

Mexico, în noaptea cînd l-am găsit pe Pedro mort ? Mai ţineţi minte cum am reconstituit faptele şi că v-am mai spus că reconstituirea e dubioasă. Păi, am avut dreptate.

Cred că ştiu acum motivul pentru care Fernanda l-a împuşcat pe Pedro şi care nu era acela de a-mi salva viaţa.

Stau aici şi mă trec fiori şi sînt cam disperat, o stare pe care n-o am de obicei. Îmi spun că am intrat la apă şi că dacă voi face ceva ca lumea pentru mine şi pentru alţii, atunci va trebui să nu mă grăbesc şi să-mi folosesec creierii.

Brusc şi fără nici o explicaţie, îmi trece prin minte remarca mamei mele, atunci cînd mi-a spus că poate am să realizez ceva în viaţă dacă vreo damă n-are să mă sfîşie între timp. Avea dreptate, nu-i aşa ? Fiindcă bănuiesc c-am fost sfîşiat de trei dame, nu de una, iar aceste dame sînt Fernanda Martinas, Zellara Riozos şi Georgette Istria.

Trebuie să intru în acţiune. Înşfac telefonul şi-l chem din nou pe Cy Hinks. După cîteva minute, amicul se scoală din pat şi mă ascultă.

— Ascultă, Cy, îi spun. Am dat de dracu. Am nevoie de ajutorul tău urgent. Spune-mi, ai trimis cei doi băieţi la Hotelul Grande-Claremond ?

Îmi răspunde că a trimis nu doi, ci trei. Unul dintre ei s-a angajat drept chelner şi ceilalţi doi au tras ca oaspeţi. Îmi spune că doamna Istria a sosit la hotel la timp şi că are un apartament la primul etaj, dar că s-a culcat.

— În regulă, îi zic. Uite ce vreau să faci, Cy, şi nu da greş. Te dai jos din pat şi-o faci chiar tu. Indiferent cît are să coste. Închiriază o maşină

şi du-te la Neuilly. Acolo ai să găseşti un local numit Armine Lodge. Trebuie să afli tot ce se poate despre proprietari, de unde vin şi cu ce se ocupă. Obţine un plan al casei chiar dacă trebuie să mituieşti cu un milion pe cineva de la primărie. Trebuie să ştiu absolut tot despre Armine Lodge şi toţi cei care au circulat pe acolo în ultimul an. Nu începe să mă baţi la cap că-i noaptea tîrziu. Intră în acţiune. Trezeşte pe toată lumea. Spune-le băieţilor tăi că ai la dispoziţie un milion de dolari şi că vrei să-l împarţi cu ei, dar obţine-mi informaţii de încredere. Dacă locuieşte cineva acolo, află de unde se aprovizionează, la ce oră vin cei cu alimentele, ce scrisori sosesc şi cîte telefoane au. Încearcă să descoperi tot ce se poate despre acest loc. Cînd ai terminat, raportează-mi imediat şi, nu uita, Cy, că de data asta lucrezi pentru Unchiul Sam.

— De acord. Am înţeles. Am să pornesc la lucru. Dar aş da orice să pot petrece o noapte în pat.

Termin convorbirea şi pun telefonul în furcă. Îmi scot haina, îmi desfac gulerul de la cămaşă şi mă întind în pat. Îmi spun că veştile aflate despre Yatlin, moartea lui, ca şi poza la care m-am uitat, cea care le arată pe Fernanda şi pe Zellara ca surori, au completat tabloul în ce priveşte această afacere.

Judecaţi singuri. Fernanda şi Zellara sînt surori. Zellara a fost nevasta legitimă a lui Pedro Dominguez. Mai tîrziu, Pedro se încurcă cu Fernanda şi Zellara cu Yatlin.

Ei şi ? Păi uite cum stau lucrurile. Dominguez e împuşcat de Fernanda iar Yatlin e împuşcat de Zellara.

Sper c-aţi priceput ce se întîmplă.

Iau o țigară din cutia de pe marginea patului și o aprind. Cînd mă uit la țigară văd pe ea „Lucky Strike". Rînjesc. Îmi amintesc cînd am mai văzut aceste cuvinte, atunci cînd discutam cu Georgette, și cînd am crezut că e o șansă neașteptată. Halal de-așa șansă !

Mă uit la tavan prin norii de fum și încep să înțeleg întreaga afacere. Iată despre ce e vorba :

Pinny Yatlin a sosit la Mexico City pentru că Chicago e un loc primejdios pentru el. Într-un fel sau altul, află despre cei doi chimiști și formula de gaz otrăvitor, ca și despre *hacienda* din deșert. Ia legătura cu Jake Istria și îi propune o lovitură în stil mare. Istria îi spune să se apuce de treabă imediat, așa că Yatlin începe să pună lucrurile la cale.

În primul rînd, are nevoie de un mexican care să făptuiască omorul la *hacienda* și Zellara îi spune că știe persoana indicată : Pedro Dominguez e omul de care are nevoie Yatlin. Așa că-l angajează pe Pedro. Pedro trebuie să găsească o slujbă de paznic la *hacienda* și să omoare pe chimiști cînd va veni vremea.

În regulă. Între timp, Pepper află și el ceva despre asta. Nu știe exact despre ce e vorba, dar crede că merită să cerceteze. Încearcă să obțină informații de la Zellara pentru că își închipuie că o poate forța să colaboreze, deoarece are cazier judiciar în Statele Unite. Zellara îl informează pe Yatlin și Yatlin își dă seama că Pepper trebuie lichidat.

Așa că Zellara îl pune pe Pepper în legătură cu Pedro care a primit instrucțiuni ca să-l omoare pe Pepper cu primul prilej. Momentan, Pedro e încurcat cu Fernanda Martinas. Pedro nu-și poate ține

gura. Îi spune totul lui Fernanda. Bănuiesc că Fernanda l-a înștiințat pe Pinny Yatlin că ar fi o idee nemaipomenită să-l tragă pe sfoară pe Istria, să aducă ambii chimiști la *hacienda,* să ia ambele părți ale formulei iar apoi să-l șantajeze pe Istria pentru optzeci la sută din răsplată. Ce putea Istria să facă ?

Și mai cred că Fernanda a fost cea care, atunci cînd Istria a devenit bănuitor, a ordonat răpirea lui Grearson la frontieră mai înainte ca el să apuce să sosească la *hacienda.* Yatlin se declară de acord să procedeze astfel. Habar n-are că Istria are să-și trimită unul din banditii lui, împreună cu complicea acestuia, ca să pozeze drept turiști prin deșert și să arunce în aer *hacienda* și să vadă ce se întîmplă în continuare.

Așa că Fernanda și Istria devin foarte bănuitori și pun ceva la cale.

Iată deci ce s-a întîmplat. În timpul confruntării, Pepper, care se afla acolo, e omorît. Se pare că și Jamieson e ucis, deși nu există o urmă a cadavrului. A avut însă loc o explozie, și dacă vă amintiți că banditii lui Istria aveau obiceiul să folosească explosibil ca pe vremuri, aruncînd în aer magazinele celor care nu voiau să plătească protecție, nu mai e cazul să te gîndești prea mult. Bănuiesc că cei doi trimiși de Istria la *hacienda* aveau cîteva bombe în bagaj, pentru orice eventualitate, și cînd Pedro Dominguez și-a început tirul, banditii au aruncat bombele, lucru care explică starea în care se afla clădirea, cu două ziduri dărîmate.

Bănuiesc că lui Pedro nu i-a plăcut prea mult istoria cu bombele. Nu-i obișnuit cu bombe, așa c-o întinde de acolo și, după plecarea lui, banditul lui

Istria şi complicea lui pun mîna pe jumătatea de formulă a lui Jamieson şi se cară în mare viteză, de parcă ar fi avut nişte şerpi cu clopoţei pe urmă. Vin la Chicago şi îi dau formula lui Jake. În acest moment, Istria ştie că Yatlin vrea să-l înşele.

Iată cum stau lucrurile cînd sosesc la faţa locului. Fernanda e acolo, lucrînd pentru Zellara şi Yatlin. Telegrama mă informase că Zellara avusese o ceartă cu soţul ei din cauza banilor. Fernanda e o damă deşteaptă şi ştie c-are să cîştige o groază de bani dacă lovitura lor reuşeşte.

Află apoi că sînt în Mexic şi îl caut pe Pepper, aşa că Pedro trebuie să se ocupe de mine. Fernanda mai ştie că îl caut şi pe Pedro şi are grijă ca să-l întîlnesc. Pedro ştie c-am să fiu destul de fraier ca să cred în povestea cu închisoarea, drept motiv pentru a obţine de la el informaţii în condiţii calme. Ambii au pus la cale să mă cureţe pentru „tentativă de evadare". În felul acesta, nu riscă nimic şi orice neplăceri cauzate de moartea mea vor trebui rezolvate de guvernele mexican şi american.

Trebuie să vă fi dat seama că dama Fernanda e foarte isteaţă. Eu însă scap de la închisoare şi fac ceva neprevăzut de Fernanda : mă întorc la ea acasă şi îi spun adevărul. Dacă mă întrebaţi de ce nu m-a omorît atunci cînd a avut prilejul, motivul a fost acela că i-am spus mai multe minciuni, c-aş fi fost în legătură cu poliţia noastră peste frontieră. N-a îndrăznit s-o facă în acel moment.

Aşa că scapă de mine, mă expediază la *hacienda*, sub pretextul că vrea să mă ajute, ca să-i dea timp lui Pedro să se întoarcă şi să discute.

Pedro se întoarce. V-am mai spus, băieţi, că l-am socotit întotdeauna pe Pedro un mic bandit. Bănuiesc că atunci cînd a auzit că guvernul Statelor Unite se interesează serios de afacere, nu s-a simţit prea bine. Poate că voia să-i denunţe. Dacă cineva s-a speriat, atunci el a fost acela, şi nu Fernanda. Aşa că se pune pe treabă. Poate că vrea să fie plătit şi să iasă din afacere.

Fernanda îşi face şi ea socotelile rapid. Ştie foarte bine că Grearson a fost răpit şi e în drum pe un vapor spre Franţa. Mai ştie că Pedro şi-a încheiat serviciul şi că e în stare să vorbească cînd se îmbată cu *tequila*.

Aşa că ia revolverul meu şi îl împuşcă, apoi îl pune în acel fotoliu şi lasă lumina aprinsă, ca atunci cînd mă întorc să-l pot vedea şi să gîndesc că scumpa de Fernanda a fost bună şi curajoasă şi l-a împuşcat pe bandit doar ca să-l salveze pe Lemmy Caution.

Destul în ce-o priveşte pe Fernanda.

Mă dau jos din pat şi mă concentrez asupra celei de-a doua tigroaice, Georgette, această damă despre care am crezut că e cea mai încîntătoare din lume şi care m-a dus aşa de frumos, încît dacă directorul Biroului Federal de Investigaţii ar şti ce mare fraier am fost, m-ar concedia şi ar sugera să caut un post de cîntăreţ sau o altă profesie în genul ăsta.

În regulă. Cred c-am să am o mică discuţie cu Georgette.

La drum, deci !

CAPITOLUL 11

GEORGETTE DISPARE

Viața poate fi infectă, dar cred c-ați mai auzit asta.

Stau confortabil în taxiul care mă duce la Grande-Claremond, pun lucrurile cap la cap și încerc să nu trag o concluzie greșită. Încep să mă întreb ce-am să fac, pentru numele lui Dumnezeu, cu tigroaica de Georgette cînd am să pun laba pe ea.

După două secunde de gîndire calmă, orice om care nu e pe cale să fie internat la azilul de nebuni își poate da seama că mă aflu într-o încurcătură și că dama Fernanda Martinas are în mînă toate atuurile. Între timp, individul care trebuia să aducă jumătate din formula lui Jamieson a sosit aici. Bănuiesc c-a plecat cu o zi sau cu o zi și jumătate înaintea noastră și, dacă nu mă înșel, Fernanda și banditii lui Yatlin care lucrează pentru ea, au controlul

situației și m-au înfrînt pe toată linia, afară de cazul că pun și eu ceva la cale în mare viteză.

Mă întorc cu gîndul la Georgette. Dama m-a zăpăcit complet și cînd spun că m-a zăpăcit nu exagerez deloc. Aș fi jurat că dama e cinstită și felul în care m-a tras pe sfoară demonstrează din nou că nu știi pe ce lume te afli cînd e vorba de dame.

Cu cît un bărbat își închipuie că o cunoaște mai bine pe o damă și cu cît e mai experimentat în viață, cu atît are să fie un fraier mai mare care se arde cînd o frumoasă cu ochi vii se uită la el în felul „n-am să zic da, dar nici n-am să urlu", care înseamnă atît de mult pentru unul care vrea să cîștige un handicap de netrecut.

Eu unul ar fi trebuit să-mi dau seama. Am trecut prin prea multe ca să știu că atunci cînd o damă blondă, cu ochi mari și cu un trup care ar face-o pe regina din Sheeba să apară ca o copie a unei maimuțe începe să-ți repete vechiul refren că „nu-ți pot refuza nimic", a venit timpul pentru cineva cu mintea întreagă să se care rapid, și fără să lase urme.

Dar nimeni n-o face. Toți își închipuie c-are să fie altfel de data asta și continuă să le facă curte damelor, încercînd să vadă de cîte ori își pot pune brațele mari și voinice pe șoldurile fetiței și cît e de adevărat că rujul nu iese la apă sau are să se întindă pe mutra lor stupidă.

Poate c-ați auzit de marele amant Casanova. Cred că dacă cineva vă spune vreodată adevărul despre el, Casanova are să apară ca un cretin care doar se laudă cu ce crede el c-a făcut în compania damelor.

Fiindcă doar fraierul neexperimentat, care tocmai a sosit de la țară și e atît de necioplit și de prost încît își închipuie că o *brassière* e o localitate din Franța unde te duci să bei apă minerală, are cîștig de cauză cu damele. De ce ? Pentru că e atît de idiot, încît orice damă focoasă care îi apare la orizont va încerca să-l pună pe picioare și să-l învețe lucrurile pe care un tînăr ar trebui să le știe mai înainte ca alte dame să-l agațe.

Pentru că damele au întotdeauna un argument convingător. O damă poate spune că încearcă să facă pe mama cuiva, un pretext folosit de dama Cleopatra cînd încerca să pună laba pe Marc Antoniu care era de presupus că va cuceri Egiptul, dar care s-a îndrăgostit atît de rău de dama asta și de felul ei de-a fi, încît era gata să amaneteze întreg imperiul roman dacă ea îi cerea să-i ia o nouă pereche de pantofi la modă.

Nu vreau să devin prea istoric, dar, credeți-mă, băieți, cînd vă spun că unul ca Henry al VIII-lea a fost primul tip regal în toate mințile care a descoperit că singurul fel în care poți opri o damă care se agită și urlă c-a dat totul și n-a primit nimic în schimb, cu excepția unor crize de ficat, și care o ține într-una c-a fost înșelată, este de-a face ce-a făcut el, Henry al VIII-lea și anume să trimită o notă confidențială călăului și să-i spună să-și ascută securea ca să taie ananasul damei la prima lovitură, sus pe parapet la cîntatul cocoșilor.

Mie îmi spuneți !

[1] Henry VIII (1491—1547). Rege al Angliei care și-a condamnat la moarte prin decapitare cîteva din soțiile sale.

Dar chestiunea care mă tulbură în clipa de față este ce-am să fac cu această scumpă și duplicitară Georgette.

Mi-a venit o idee. Opresc taxiul la primul telefon public și ies din mașină. Îi telefonez tipului Varney de la ambasada Statelor Unite și sînt fericit să aflu că e acolo... Am o scurtă conversație cu el și îmi spune că-i de părere că lucrurile sînt în ordine în ce privește ce-i cer să facă. După care mă simt mai bine și mă duc la Grande-Claremont.

Cînd sosesc acolo am o mică discuție cu funcționarul de noapte de la recepție și îi spun că domnul Scalla dorește s-o vadă pe doamna Georgette Istria cît se poate de urgent, așa că după cîteva minute de așteptare, ea telefonează jos și îi cere domnului Scalla să urce la apartamentul ei.

În lift îmi aprind o țigară și îmi repet acea parte din cartea de rugăciuni din copilărie despre datoria de-a fi calm, pentru că în această clipă sînt gata s-o înșfac pe Georgette și să fac să iasă scîntei din ea. Voi ce-ați face ?

Bat la ușă și ea îmi spune să intru.

Stă în picioare lîngă masă și zîmbește, cu mîna întinsă într-un gest de-a o primi pe-a mea. Poartă un fel de capot albastru și moale, care i se asortează cu ochii și, dacă n-aș ști că e una din cumnatele satanei, și încă una foarte arătoasă, aș fi tentat să cred că i se topește untul în gură. Are acea expresie nevinovată care te face să crezi că e vina altui tip tot timpul și că n-a putut să facă nimic, chiar dacă ar fi încercat.

Mă gîndesc să mă joc nițel cu ea.

— Ia loc, Georgette, îi spun. Vreau să vorbesc cu tine despre ceva important. Destinde-te și gîndește-te la ce-avem de făcut.

— Am înțeles, Lemmy, spune ea.

Îmi trimite un zîmbet garantat să excite o maimuță de bronz. Apoi se apropie de un fotoliu și ia loc. Vă spun că e greu să descrii cît e de bine. Mai înainte de a-și aranja capotul, apuc să văd rapid o parte din picior și vă asigur că cel care a desenat această damă ar trebui să primească un premiu, chiar dacă e cu totul putredă pe dinăuntru.

— Ascultă, îi spun eu, uite care e situația. Am sosit aici și sînt presupus a fi Tony Scalla. Este clar că persoana pe care trebuie s-o contactezi mîine, cînd te duci la Armine Lodge, va fi unul din băieții lui Yatlin care l-au cunoscut pe Scalla pe vremuri. Așa stînd lucrurile, are să-și dea seama că nu sînt Scalla și are să între la idei

Dă afirmativ din cap.

— Nu trebuie să te duci acolo, Lemmy, zice ea. Trebuie să te ții de-o parte pînă aflu cine e la Armine Lodge.

— Asta e foarte frumos din partea ta, Georgette, îi spun eu, încercînd să mă stăpînesc să n-o pocnesc unde-o doare mai mult. Cred că e foarte frumos și curajos ce faci. În regulă. Cum sugerezi să ne ocupăm de afacere ?

Se gîndește o clipă, apoi îmi spune :

— Cred c-ar trebui să merg singură la Neuilly mîine. Cînd sosesc acolo, mă duc direct la Armine Lodge și spun cui e acolo că sînt doamna Istria și c-am venit la cererea lui Zellara.

— Bănuiesc că n-are să fie nimeni prea important acolo, continuă ea. Mă aștept să dau de cineva care nu contează prea mult și care știe doar puțin din ce se întîmplă. Dar mă aștept să găsesc un telefon și, cînd am să fiu la fața locului, cineva are să telefoneze și să dea noi instrucțiuni. Au să-mi spună să merg într-alt loc și să iau cu mine formula Jamieson. De îndată ce primesc aceste instrucțiuni, mă întorc aici și îți raportez.

Mă uit la ea și rînjesc.

— Deci îți închipui c-au să facă asta, nu-i așa ? îi spun eu. Îți închipui c-au să-ți spună să duci formula Jamieson în altă parte iar după aceea ai să vii aici și să-mi spui mie unde ai dus-o.

Arunc pălăria într-un colț. Mă apropii de Georgette și o privesc de sus.

— Crezi că sunt cel mai mare fraier din lume, mincinoaso ! Crezi că mai iau în serios toate prostiile tale ? Dacă ar fi să-ți spun ce părere am despre tine și infectul tău frate, Tony Scalla, ca și despre soțul tău oribil, de care doreai atît de mult să te desparți, cred c-are să-mi ia paisprezece ani și nu m-aș opri decît atunci cînd am epuizat toate adjectivele.

Se face albă ca un cearșaf. Mă privește de parcă a văzut un strigoi.

— Nu înțeleg nimic, zice ea... Tony Scalla... fratele meu... E ridicol.

— Pariez că-i ridicol, Georgette. Dacă ar fi să spunem adevărul, atunci Tony Scalla a fost amantul tău de ani de zile, împărțindu-te cu răposatul Jake și cu oricine altcineva care te plăcea. Iar acum taci din gură și fii atentă, fiindcă m-am plictisit să pri-

vesc fața ta pură, dulce și atrăgătoare și fiindcă a venit, de asemenea, vremea să ne înțelegem unul pe altul.

— Am primit informații de la Washington. Formula pe care am luat-o din seiful lui Jake în biblioteca lui de la hotelul Depeene la Chicago era un fals și tu ai știut-o. Pinny Yatlin n-a plecat niciodată din Mexico City. A fost împușcat acolo acum cîteva zile. Cred că știu cine a aranjat ca să fie ucis, e vorba de amica ta Fernanda Martinas, iar cea care l-a omorît a fost sora ei, Zellara. și tu ai știut ce-are să se întîmple.

— Cînd Jake Istria a primit telegrama pe care am silit-o pe Zellara să i-o trimită, i-a venit o idee grozavă, sau poate că tu i-ai dat-o. Planul era sigur sută la sută. Tony Scalla se întîlnește cu mine și îmi toarnă o poveste că ar fi fratele tău și tu ești speriată și vrei să ieși din treaba asta. Iar eu o cred. Îmi mai spune că-ți urăști soțul care te-a înșelat în așteptări și că ești gata să faci orice ca să scapi de el și să ai un cazier curat venind în ajutorul legii. O cred și pe asta. Am fost un mare fraier, nu ? Am crezut totul !

Tu, împreună cu Jake și Scalla, nu voiți altceva decît să aveți destul timp ca Jake să dea formula adevărată lui Scalla, care avea să rămînă la New York pînă o primesc pe cea falsă și o trimit la Washington. Știau că imediat controlul porturilor avea să slăbească și că Tony putea pleca cu un vapor cu cîteva zile înaintea mea. Apoi, se întîlnește aici în Franța cu Fernanda, care a sosit între timp, așa că

ea are ambele părți ale formulei. E în posesia unui lucru cu care poate negocia.

— Are ceva care ne poate curăța pe noi toți și cred că în clipa de față stă la o masă cu un creion în mînă și face socoteala cîți bani poate scoate de la Unchiul Sam mai înainte de-a înapoia formula lui Jamieson și Grearson...

— M-ai tras pe sfoară pretinzînd c-am venit aici amîndoi cu formula. Știai că aveam să-ți cer să iei legătura cu Zellara pentru a afla cine te va contacta. Faptul că îi telefonai era și semnalul pentru ea ca să-l omoare pe Yatlin, căci o dată acesta mort, iar Istria la pușcărie sau mort și el, tu și Fernanda puteați conduce afacerea așa cum aveați chef, luînd toți banii.

— În regulă. Mai știi de asemenea, că atunci cînd ai să sosești aici va trebui să te las să mergi singură la Armine Lodge ca măsură de prevedere în cazul cînd cineva m-ar fi recunoscut ca nefiind Tony Scalla, și te-ai gîndit să profiți de ocazie ca să scapi de mine și să te aliezi bandei, urmînd ca mai tîrziu să rîzi de mine de la distanță. N-a fost un plan rău și în mare parte s-a realizat. Fernanda are ambele părți ale formulei. Cred că va trebui să tratăm așa cum vrea ea ca să primim formula înapoi și sînt sigur c-are să ceară din gros pentru a ne fi de folos.

— Am să-ți spun însă un lucru care n-are să se întîmple cu siguranță. N-ai să scapi. Am să mă ocup de un arest și arestul în acest caz e cel al doamnei

Georgette Istria. Te surprinde nițel, nu-i așa ? Fiindcă ai crezut că n-o pot face aici în Franța. Ai crezut c-ai să fii în siguranță. Nu ești. Ai uitat un lucru. Există o bucățică de teritoriu american chiar aici în Franța. Și acela e teritoriul ambasadei Statelor Unite. Dacă apuc să te duc acolo, te afli pe pămînt american. Și am să te duc acolo chiar acum. Am să te vîr undeva la ambasadă și-au să te țină acolo frumos și în siguranță pînă aranjez la Washington ca să fii acuzată de lucruri serioase, după care vei fi extrădată în Statele Unite și, pînă apuc să termin cu tine, ai să primești o asemenea sentință, că era mai bine dacă nu te nășteai de loc.

— Cum îți place planul meu, frumoaso ? De asemenea, continui eu, va trebui să-ți ții gura și să nu spui nimic, fiindcă nu există nimic la care te-ai putea gîndi care să mă intereseze.

Se uită la mine și o trece un fior de spaimă. Ochii îi ard ca jăraticul. Cred că dacă ar reuși să scape basma curată, m-ar rupe în bucățele cu unghiile.

Mă uit prin cameră. Bagajul ei e nedeschis, cu excepția unei valize, iar prin ușa care duce la dormitor îi văd rochia atîrnată pe spatele unui scaun.

Stă încă pe scaun și mă privește cu ochii ei mari, forțîndu-se să-mi spună ce părere are despre mine.

— Du-te în dormitor și îmbracă-te, îi spun. Și ține gura închisă, fiindcă orice spui mă scîrbește și mai rău. Și, în timp ce-ți pui rochia pe tine, poți lăsa ușa deschisă, fiindcă nu vreau să mai risc nimic cu tine. După care, te poți întoarce și plecăm. Poți să iei o valiză, cea mică. Mișcă-te, fetițo !

Se ridică și intră în dormitor. Își scoate capotul și își îmbracă rochia apoi o haină de blană, își pune pe cap pălăria și se întoarce.

Stau pe loc și o privesc în timp ce vîră în valiză sticluțele de pe măsuța de toaletă.

Nu se uită deloc în direcția mea. Cînd închide valiza, stă cu spatele la mine. În clipa cînd încuie valiza, se întoarce brusc și mă pomenesc că mă uit la țeava unui revolver automatic mic.

— Nu mișca, spune ea. Dacă te miști, te ucid! Stai pe loc și ridică mîinile. Și te rog, să stai calm! Ai făcut destul zgomot pentru o întîlnire.

Zîmbește. Cred că-și închipuie că-i o glumă reușită.

Stau pe loc și o urmăresc din ochi. Bănuiesc că m-am obișnuit să fiu păcălit de dame, așa încît acest lucru nu mai mă miră. Dacă dama ar dispare într-o strălucire albastră, nu m-ați auzi făcînd glume. Sînt așa de enervat, încît nu m-aș recunoaște într-o oglindă de ras.

Se îndreaptă spre telefon. Deși o urăsc mai mult decît pot să vă spun, trebuie să mărturisesc că admir felul ei de-a merge și de-a ține acel revolver ațintit asupra mea, de parcă ar fi făcut doar asta toată viața ei frumoasă.

— La telefon e doamna Istria, gungurește ea. Vreți să chemați un taxi ?

Închide telefonul, apoi se apropie de zid și smulge firul. Se duce la ușa dormitorului, o încuie și pune cheia în buzunar. Apoi se îndreaptă spre ușa de la coridor și scoate cheia din broască.

Rămîne lîngă ușă și se uită la mine.

— Noapte bună, domnule Caution, zice ea.

Iese pe coridor, închide ușa și aud cum o încuie. Suspin din rărunchi și îmi scot haina.

Cred c-au să treacă trei, patru minute pînă dărîm ușa.

E aproape ora două cînd mă întorc la Hotel Wellington. Cînd intru pe ușă, portarul de noapte mă informează că m-a căutat un tip în timpul serii, care a întrebat dacă domnul Scalla a sosit la hotel, domnul Scalla care a sosit la Le Hâvre aseară cu vaporul Paris. I-au răspuns că da, și l-au întrebat dacă dorea să lase un mesaj, iar tipul a spus că nu, că e în regulă, și-a întins-o.

Uitați deci cum stau lucrurile. Am aflat tot ce voiam să știu, ca și voi, băieți. Un singur om putea să știe c-am sosit aici cu Georgette și sub numele lui Tony Scalla, și acela era chiar Tony Scalla. Și-a expediat oamenii pe la hoteluri să întrebe dacă am sosit sub acel nume.

Și îmi mai spune că presupunerea mea că Scalla a adus cu el formula e întemeiată.

Motivul pentru care vrea să știe unde stau e acela că dacă sînt aici, atunci și Georgette e aici și în curînd are să meargă la Armine Lodge la Neuilly, el urmînd să facă pregătirile pentru a se întîlni cu ea undeva.

N-ar fi trebuit să-și bată capul, pentru că dacă am învățat ceva despre Georgette e că a plecat trombă la Neuilly, rîzînd în hohote și gata să cadă în brațele lui Tony și să se amuze din nou pe seama

micului Lemmy, Fraierul Public Numărul Unu, sărmanul tip care s-a cam prostit și e dus tot timpul de dame nostime.

Și dacă rîd de mine, să știți că au dreptate. Aș rîde și eu, dacă aș fi unul din ei.

Mă duc în camera mea și beau un pahar de whisky ca de noroc. Apoi iau legătura cu Varney la ambasada americană și îi spun că m-am răzgîndit și că n-am s-o aduc cu mine pe doamna Istria, cum am crezut.

Îmi spune că e în regulă și că dacă n-am nimic împotrivă, se duce la culcare. Îi răspund că în ce mă privește toți se pot duce la naiba sau să joace popice dacă vor.

Îmi răspunde că-i de acord, fiind un tip cam demodat, și închide telefonul.

Îmi scot haina, mă întind pe pat și mă întreb ce-am să fac de acum înainte și cum se vor desfășura lucrurile. Eu unul aș putea să stau aici la hotel, așteptînd pînă cînd cuplul Fernanda-Georgette începe să trimită notele de răscumpărare a formulei și cîți bani vor în schimbul ei, conștient că nu pot să fac nimic fiindcă nici măcar nu știu de unde operează și mai ales fiindcă nu îndrăznesc să-i cer nici unui oficial din țara asta să mă ajute să le găsesc.

Dacă îmi trimit însă o notă, încercînd să trateze cu mine, atunci trebuie să pună și o adresă pe ea, nu-i așa ? Trebui să ceară ca banii să fie expediați undeva.

Dar chiar dacă aș ști unde se află, la ce-mi folosește ? Nu pot să mă duc și să sparg ușile sau să

trag cu arma, provocînd un mare scandal, fără ca francezii să nu afle despre formula gazului. ceea ce se presupune că n-am să fac.

Nu-i nici o îndoială că cele două dame, Fernanda și Georgette, sînt stăpîne pe situație. Au toate atuurile. Știu la fel de bine că dacă mă iau după ele și încep să produc neplăceri, n-au decît să spună tot ce știu despre formulă.

Simt că dacă cineva mi-ar putea da o indicație utilă în privința pasului următor, aș fi în stare să-i dau o medalie cu diamante.

Mai bea un pahar de whisky și încerc să renunț la reflecții. Tocmai am reușit, cînd sună telefonul. E Cy Hinks.

— Ascultă, *playboy*-ule, zice el, doreai s-o supraveghez pe amica ta, doamna Georgette Istria, și vreau să-ți comunic că o facem cu abilitatea noastră obișnuită. Acum o oră, doamna a părăsit hotelul Grande-Claremont și-a luat un taxi. S-a dus la Neuilly. Am patru oameni care operează momentan pe lîngă Neuilly, încercînd să obțină informațiile pe care le voiai despre acea Armine Lodge și oamenii de acolo. Cu o jumătate de oră mai înainte ca dama să sosească cu taxiul, un individ, la volanul unui Buick canadian mare, sosește și intră în Lodge. Își parchează mașina la intrare. Deschide ușa din față cu cheia lui. Omul meu, ascuns într-un tufiș, crede că nu se afla nimeni acolo înainte de venirea Buick-ului. Ai priceput ? Ei bine, cam la o jumătate de oră sosește și doamna Istria în taxi. Plătește șoferul în fața intrării principale și omul meu, care a

urmărit-o de cînd a plecat de la Hotel Grande-Claremont, înaintează cu mașina ca să vadă dacă nu poate auzi ceva.

O aude pe damă spunînd ceva în franceză șoferului, și anume că n-are decît bani americani, după care lămuresc lucrurile și o apucă pe alee spre casă. Cînd a ajuns în apropiere, omul meu se strecoară pe poartă și se duce după ea. Dar nu-i e de mare folos. Dama sună la ușă, ușa se deschide și intră înăuntru. Cum în casă nu ardea nici o lumină, n-a văzut cine i-a deschis și nici ce s-a mai întîmplat. Curînd după aceea, primul individ și dama Istria ies din casă și se suie în mașină. Buick-ul o apucă prin spatele casei. Asta e tot ce pot să-ți spun deocamdată. Poate c-am să mai aflu ceva pînă mîine dimineață.

— Nu mai e nevoie, îi răspund. Nu mai doresc nici o informație despre Armine Lodge, fiindcă bănuiesc că știu despre ce e vorba. Cred că știu din plin. De unde telefonezi ?

Îmi spune că telefonează de la el de-acasă și îi cer să închidă telefonul și să rămînă o vreme pe loc fiindcă s-ar putea să-l chem din nou deoarece am un fel de idee vagă și ciudată care mă sîcîie.

Îmi aprind o țigară și mă întind din nou pe pat. Cred c-am avut sută la sută dreptate în ultimele supoziții. Tipul care a mers la Armine Lodge e Tony Scalla și s-a dus acolo s-o ia pe Georgette. Poate că aceasta a fost ultima ocazie cînd am s-o mai văd.

Și îmi pare foarte rău. Pentru că mi-aș da un an de salariu ca s-o pot vîrî la zdup pe acea tigroaică brătoasă, cu ochi mari și cu trup superb.

Pentru că scumpa de ea m-a lucrat ca o dansatoare de *striptease* pe un băiat de la țară.

Atît că poate băiatul de la țară se alege cu ceva.

E aproape ora patru dimineața și sînt încă în pat, gîndindu-mă.

Pentru că singurul lucru care mi-a rămas de făcut e să trimit o telegramă prin ambasadă directorului la Sediul Central și să-i spun c-am ratat totul, că lucrurile stau prost și să-i cer instrucțiuni.

Și bănuiesc că aceste instrucțiuni au să-mi spună să stau pe loc pînă cînd cuplul Fernanda-Georgette dau un semn de viață și indică suma pe care o vor pentru înapoierea formulei Jamieson-Grearson, ca și locul unde vor să fie plătită, cum ar fi China sau Siamul.

Sînt, de asemenea, conștient că cele două dame vor cere ca banii să fie achitați înainte, fără să dea vreo garanție c-au să înmîneze formulele cînd primesc banii, asta fiind o altă poveste care nu-mi place de loc.

Cred că cele două dame au să aibă o viață plăcută cu banii luați pe formulă. Singurul lucru pe care îl au de făcut e să stea în afara Angliei sau a Statelor Unite cîțiva ani pînă cînd afacerea e uitată, după care se pot apuca să cheltuiască banii din plin. Bănuiesc că Fernanda și Georgette au să aibă

destui bani ca să-și cumpere atîtea haine de blană și rochii ca să deschidă două duzini de magazine.

Doamne, aș fi în stare de orice cînd e vorba de cele două frumoase !

Îmi dau picioarele jos din pat și-mi mai ofer o țigară. Motoul meu obișnuit este : „cînd nu știi ce să faci, nu face nimic", dar cred că în acest caz am să-l schimb cu : „cînd nu știi ce să faci, fă orice".

Mă duc la telefon și-l chem pe Cy Hinks.

— Ascultă, Cy, îi spun, sper că ai destule cunoștințe printre indivizii dubioși din orașul ăsta. Cunoști vreun american care, pentru motive cunoscute doar lui, nu se gîndește să se mai întoarcă în Statele Unite ? Bănuiesc că ai cunoscut tot felul de oameni, nu ?

— Și încă cum ! zice el. Există cîțiva tipi pe aici care au scăpat de pedepse pentru crimă, fugind din Statele Unite, ca și cîțiva bandiți care au atacat bănci, mai mulți specialiști în poligamie, vreo șase falsificatori de bani și escroci, ca și cîteva milioane de oameni cumsecade în stare să ia și ultimul sfanț din farfuria unui orb.

— Perfect, îi spun eu. Ascultă, Cy, am impresia că ești un băiat bun care știe să-și țină gura închisă dacă vrea.

— Nici vorbă. Tăcut ca un mormînt. Dacă ai și unele lucruri pe care le știu și pe care nu le pomenesc nici măcar în somn...

— În regulă, îi răspund. Pune-ți pălăria pe cap și vino aici. Cred că noi doi avem de făcut unele treburi serioase.

Îmi spune c-a înțeles și că poate o să apuce să doarmă la anul.

Mă duc la masă și-mi mai torn o mică băutură. Încep să mă gîndesc din nou la Georgette și la acel zîmbet scump de pe fața ei cînd a scos revolverul.

„În regulă, fetițo", îmi spun. „Poate că n-am terminat încă cu tine."

CAPITOLUL 12

AFACERI CIUDATE

S-a făcut ora șapte dimineața și Cy a plecat. Am avut o discuție bună și i-am spus atît cît trebuie să știe, ținînd seama de planul la care mă gîndesc.

Mi-am spus că lucrurile au ajuns într-o astfel de încurcătură, toți făcînd tot felul de lucruri ciudate, încît nu există un motiv ca să nu încerc și eu ceva. N-am nimic de pierdut, în orice caz.

Fac un duș fierbinte și mă duc la culcare. Sînt așa de frînt, încît îmi zic c-aș putea dormi cîțiva ani, dar mă scol la ora zece, mă îmbrac ca lumea și mă duc la ambasada Statelor Unite unde le spun că domnul Zetland V.T. Kingarry ar dori să vorbească cu ambasadorul.

Nu trebuie să aștept prea mult. După ce-am aruncat o privire la reprezentantul Statelor Unite în Franța, mă simt ceva mai bine, căci tipul are o

mutră cum au ambasadorii. O frunte mare și lată, o bărbie pătrată și o privire directă, care te face să crezi că tipul știe ceva.

Îmi spun povestea. Știe totul despre ea, fiindcă sediul central l-a informat cînd am părăsit New Yorkul și nu pare deosebit de surprins cînd îi spun că lucrurile au început să se lămurească. Dar cînd îl informez asupra ideii care mi-a venit și de treaba la care l-am angajat pe Cy Hinks, trebuie să recunosc că a ridicat mirat din sprîncene.

Se uită la sugătoarea de pe birou și spune :

— Domnule Caution, ai reputația de-a obține rezultate. Mi s-a spus că metodele dumitale sînt uneori cam neobișnuite. Deși nu-ți dau aprobarea mea oficială pentru măsurile pe care le-ai luat, în același timp, nu mă simt înclinat să le interzic oficial.

Se uită la mine și zîmbește.

— Cu alte cuvinte, continuă el, dacă reușești ce-ai plănuit, domnule Caution, cred că totul are să fie în ordine. Dacă nu...

Dă sceptic din umeri.

— De acord, domnule, îi răspund. Nu cred c-am să vă mai plictisesc. Am să-mi urmez planul și, dacă nu mai auziți nimic din partea mea, n-am ce-i face.

— Îți doresc noroc, zice el. Am să-ți spun doar ce părere am eu despre treaba asta. Iată ce cred : formula Jamieson-Grearson, fie că e în mîinile guvernului englez, fie în cele ale guvernului american, e un instrument al păcii și nu va fi niciodată folosită în scopuri agresive. Îți poți închipui însă ce-are să se întîmple dacă ar cădea în mîinile unei națiuni ambițioase. Posesia formulelor, ca și cunoașterea

consecințelor posibile ale folosirii gazului otrăvitor inventat de Jamieson și Grearson, ușurința cu care poate fi produs și transportat, ca și faptul că acest gaz este singurul gaz otrăvitor mai ușor ca aerul, existent azi în lume, va plasa o armă în mîinile unui agresor, aducînd restul lumii în genunchi într-o lună.

— Din nou, îți doresc mult noroc. Dacă dorești și altceva de la noi, în afara scrisorii pe care am să ți-o scriu, va trebui să iei legătura cu Varney. Are să-ți stea la dispoziție tot timpul pînă primim vești într-un fel sau altul de la dumneata.

Scrie scrisoarea, o semnează, pune sigiliul pe ea, o vîră într-un plic și mi-o dă.

Plec. În taxiul care mă aduce înapoi la Hotel Wellington, scot scrisoarea și o citesc. Iată ce spune :

„Ambasada Statelor Unite. Paris. Franța.

În atenția celor interesați :

Cu autoritatea învestită în mine ca ambasador al Statelor Unite ale Americii pe lîngă Președintele Republicii Franceze, autorizez prin prezenta pe domnul Lemuel H. Caution, agent special al Biroului Federal de Investigații al Departamentului de Justiție al Statelor Unite ale Americii, să primească din partea mea și să plătească la discreția sa oricărei persoane orice sumă pînă la două milioane de dolari, fără să ceară sau să accepte o chitanță pentru ea.

Semnat : Rodwill H. Gleason. Ambasador al Statelor Unite."

O scrisoare frumoasă și niște bani frumoși, nu ?

Cînd mă întorc la hotelul Wellington s-a făcut ora unsprezece și primesc un mesaj că unul din oa-

menii lui Hinks mă așteaptă la Armine Lodge la Neuilly, și că va sta acolo ascuns într-un tufiș pînă la venirea mea.

Iau un alt taxi și plec într-acolo, încercînd să mă păcălesc singur că afacerea nu mai mă interesează prea mult. Dacă Hinks nu face nimic cu ce l-am rugat și totul se încurcă, bănuiesc că nu-mi rămîne decît să aștept pînă cînd aud ceva de cuplul Fernanda-Georgette în ce privește banii, apoi să le plătesc și să mă rog la Dumnezeu să fie o tranzacție cinstită, ceea ce nu prea cred, fiindcă ideea că cele două dame au să facă o tranzacție cinstită mă face să mor de rîs.

Cînd ajung la poarta lui Armine Lodge, plătesc taxiul și intru înăuntru. Casa e enormă și se află la depărtare de stradă, înconjurată de desișuri ornamentale și avînd o alee pentru mașini ce duce la intrarea principală și de acolo în spate pe fiecare parte a casei.

Înaintez pe alee și după o vreme un tip iese dintr-un desiș și-mi spune bună-dimineața. Îi spun că Cy Hinks e prieten cu mine, iar el îmi răspunde că-i în regulă și începe să povestească.

— Această Armine Lodge a fost închiriată acum trei luni, zice el. A fost închiriată și mobilată printr-o agenție de la New York. Chiria pe trei luni a fost plătită anticipat, ca și o asigurare pentru a mulțumi pe proprietar că mobilierul și altele vor fi în siguranță. Tot felul de oameni au venit pe aici, dar numai pentru cîteva ore. Vecinii și comisionarii sînt de acord că nimeni n-a locuit înăuntru. Magazinele din localitate n-au trimis nici un fel de alimente.

— În regulă, amice. Mi-ai spus tot ce voiam să știu. Ai o cheie după cea a ușii de la intrare ?

Răspunde că da și mi-o dă. O iau de la el.

— Poți să pleci acum. Vreau să dau tîrcoale de unul singur.

— Am înțeles, domnule.

Pare puțin dezamăgit. Poate că și-a făcut socoteala c-avea să vadă cîteva crime.

Mă furișez de-a lungul aleii pînă ajung în fața casei. Odată ajuns acolo, pășesc în lături ca să nu înlătur urmele de pași de pe nisip. Noaptea trecută fusese cam umed și văd clar urmele cauciucurilor Buick-ului cînd mașina a tras în fața casei și s-a oprit.

De la baza scărilor și pînă la locul unde e parcată mașina văd urme de pantofi, unii de damă, cu toc înalt, ai lui Georgette, și altele lăsate de un bărbat.

Mă duc pe alee pînă în dosul casei, urmărind urmele lăsate de mașină. Văd că se opresc la intrarea din dos. De la mașină și pînă la intrare văd urme de pași diferite de cele din față.

Așa că totul pare simplu. Cînd Georgette a sosit aici noaptea trecută, o așteptau doi bărbați. Unul din ei a plecat împreună cu ea pînă la mașină și împreună au mers la ușa din dos, de unde au luat pe un alt bărbat care se afla acolo. Apoi au ieșit prin porțile de fier de la capătul aleii din dosul casei.

Mă duc la ușa principală, o deschid și intru înăuntru. Holul e întunecat și miroase a stătut. Aprind bricheta, caut comutatorul, îl întorc și mă uit împrejur.

Camera e enormă și îmbrăcată în lemn de stejar, plină de armuri și alte lucruri. Bănuiesc că asta înseamnă că e o casă elegantă, atît doar că pute a ceapă prăjită.

Cercetez toate camerele de la parter. Sînt foarte mari și mobilele sînt acoperite cu huse. În afara unei sticle goale de coniac pe un bufet, nu văd nimic altceva interesant.

Mă întorc în holul de la intrare și o apuc în sus pe scările de stejar. La primul etaj e un alt hol și ușa unei camere de pe partea dreaptă e deschisă. Intru și aprind lumina.

Jaluzelele sînt toate trase în jos și mobilele sînt acoperite cu huse, mai puțin o masă și cîteva scaune, ale căror huse au fost aruncate lîngă ușă. Pe marginea mesei e o farfurie cu un rest de sandviș pe ea, o sticlă de whisky din Connecticut și cîteva pahare goale. Pe pervazul ferestrei din dreapta camerei se află un teanc de reviste. Mă apropii și mă uit la ele. Două sau trei sînt reviste americane, un exemplar din „Strand Magazine", ăsta englez, și mai multe ziare franceze. Deasupra e ceva numit „Le Magazine des Arts", care are pe copertă o damă nemaipomenită.

Mă îndrept spre ușă. Tocmai cînd ies, calc pe ceva tare sub husa care zace pe podea. Ridic marginea ei și mă uit dedesubt. Văd un revolver automat calibrul 22. Îl iau și-l cercetez. E un revolver cu zece focuri și cînd îi scot magazia văd că e plină.

Pun arma în buzunar și urc pînă sus de tot, dar nu mai dau de nimic interesant. Armine Lodge e o casă oarecare și nimic altceva.

Ies și o apuc pe alee spre porțile de la intrare unde chem un taxi. Mă întorc la hotel și îmi ofer o masă de prînz excelentă și o sticlă de vin.

Bănuiesc că am nevoie de întăriri.

Dorm toată după-amiază. Mă trezesc la ora opt, fac un duș rece și mă îmbrac în hainele de seară pe care le călcase valetul de la hotel, iar apoi cobor la bar. Comand un pahar de whisky ca să țin germenii răcelilor la distanță, după care iau un alt taxi și mă duc la Charlie's Bar. Stau acolo o vreme reflectînd profund la nimic și trăgînd cu ochiul la o damă cocoțată pe un taburet înalt la celălalt capăt al barului. Dama arată formidabil. Poartă un taior albastru care i se mulează pe trup atît de strîns încît pare lipit cu clei, apoi o eșarfă de vulpi, mănuși albe și o tocă de blană, împodobită cu diamante în forma unui semn de întrebare. Tocurile de la pantofi sînt atît de înalte, încît îmi spun că refrenul ei favorit trebuie să fi fost „În vîrful picioarelor printre lalele"[1]. Are un zîmbet atît de dulce și de nevinovat în jurul buzelor ei frumoase încît, dacă n-ar bea whisky-uri duble, de parcă ar fi fost ultima ei noapte pe lumea asta, aș crede că e fiica preotului care tocmai a intrat la bar ca să întrebe cît e ceasul.

În orice caz, arată grozav de atrăgător și cred că dacă ar avea de ales între un mojier infam și pier-

[1] Cîntec american la modă în anii treizeci.

derea averii de la țară, aceasta din urmă ar fi sută la sută în siguranță.

Tocmai am încheiat aceste gînduri profunde despre dama de la bar, cînd barmanul mă informează că amicul meu domnul Hinks e la telefonul din cămăruța din dosul barului. O iau într-acolo.

— Ascultă, zice Cy, am avut mari probleme să-i fac pe băieții mei să înțeleagă ce se întîmplă. Șapte dintre ei sînt aici la Le Quantro. Încerc de-o oră să-i conving să accepte propunerea mea și n-am noroc. Cred că e ceva foarte în neregulă cu ea și ținînd seama că băieții au temperamente ciudate, n-ar trebui să mă mire.

— Așa că ce se întîmplă ? îl întreb. Ce urmează ?

— Doar asta, zice el. Am aici pe Charles și pe Antonio Grazzi — mai ții minte lovitura de la banca din Oklahoma City.[1] — Willie Geel și vărul lui Martellini — ăștia doi au dat lovitura la bursa de la New York, apoi Arthur (Woolie) Jugenheimer, John Pansinelli, ăsta din urmă a ieșit de la penitenciarul din Auburn acum două luni, și, în fine, deși poate în primul rînd, pe Larvey Rillwater, șmecherul care a escrocat Asociația Bancherilor din Statele de Vest și care de atunci trăiește ca un prinț din banii furați. Am avut întotdeauna impresia că tu te-ai ocupat de afacerea de la Asociația Băncilor.

— Ai perfectă dreptate, îi zic. Și ce facem acum ?

— Nu le place. Larvey Rillwater are mare influență asupra acestor tipi și nu-i vine să creadă că propunerea e adevărată. Zice că miroase a înșelătorie.

— Pot să încerc să-i conving ? îl întreb eu.

— Nu, răspunse el. Dar nevasta lui Larvey Rillwater, Juanita, stă la capătul barului unde te afli și te studiază, și bănuiesc că dacă o poți convinge pe ea, atunci toți au să accepte. Rillwater spune că Juanita nu se înșală niciodată asupra cuiva în pantaloni și că dacă ea te crede, atunci băieții au să te urmeze.

— În regulă. Eu sînt un om care a crezut întotdeauna că deosebirea dintre un tip care încearcă să sărute o fată și primește o palmă peste mutră și un tip care sărută damele fără încetare e doar o chestiune de a convinge clientela. Așa că mă pun imediat pe treabă. Cu condiția să mă pot înălța pînă la nivelul acestei dame, ținînd seama de tocurile ei.

— Îți doresc noroc, îmi răspunde el. Dacă reușești, vino la Quantro și adu-o și pe ea. Am să le dau celor de aici să bea pe contul cheltuielilor noastre pînă sosești cu sau fără adorata lui Larvey.

Îi spun la revedere și închid telefonul. Cînd mă uit prin ușa de sticlă în bar, o văd pe doamnă schimbînd comanda și bînd un martini dublu, în timp ce își aprinde o nouă țigară.

Mă apropii de ea și o salut ducînd un deget la pălărie.

— Doamna Rillwater, îi spun eu, mă bucur să vă cunosc, mai mult decît poți să-ți închipui. Cînd am auzit că ești dumneata, am fost încîntat fiindcă am admirat gleznele dumitale în ultimele cinci minute și aproape că mi-au ridicat tensiunea arterială. Pot să-ți ofer o băutură ?

Mă cercetează din cap pînă în picioare.

— Așadar, acesta e domnul Caution, zice ea. Am dorit întotdeauna să te cunosc. Am avut întotdeauna un chef nebun să întîlnesc un bărbat despre care se spune că e un pericol pentru orice gangster respectabil. Vreau să spun, în Statele Unite, continuă ea pe un ton dulceag și cinic. Firește, nu ești cu adevărat primejdios în țara asta, fără să ai la îndemînă un ordin de extrădare.

— Nu-ți bate capul cu așa ceva, scumpo. îi zic eu. Nu sînt de loc primejdios cînd e vorba de amici de-ai dumitale și n-aș fi primejdios în ce te privește decît dacă Larvey ar fi legat buștean și închis într-o temniță în China, de unde nu m-ar putea ajunge în cazul cînd fac avansuri soției lui, care e o scumpete pentru care aș sacrifica doi ani de salariu, degetul mare de la piciorul stîng și vechiul gramofon care a aparținut generalului Robert E. Lee[1].

Îmi cobor vocea cu un aer serios.

— Fetițo, îi spun eu, m-am uitat la toate damele de aici și cred că sînt nostime, dar cînd am intrat în local astă-seară și te-am văzut, cred că inima mea a încetat să mai bată timp de un minut. Ți-a spus cineva vreodată cum arăți cînd stai pe un scaun înalt la bar ?

Ochii îi sclipesc. Bănuiesc că vorbele mele i-au mers la inimă.

— Nu, *cowboy-ule*, răspunde ea. Nu mi-a spus nimeni. Dar tu mi-ai spus.

Îi repet. Cînd termină de rîs, iau băuturile și mergem la o măsuță într-un colț unde e plăcut și liniștit.

[1] Robert E. Lee (1807—1870). General american, conducătorul armatei confederate în timpul Războiului Civil.

— Ascultă, scumpo, îi zic eu, nu-i cazul să ne pierdem vremea cu astfel de lucruri. Hai să ne apucăm de treabă.

Îi aprind o țigară.

— Charlie și Antonio Grazzi au dat o lovitură la o bancă. Au dat-o cu succes. Au sosit aici cu douăzeci de mii de dolari și n-au lăsat nici o dovadă în urmă. Sînt în completă siguranță cît rămîn pe loc. Dacă se întorc însă, au să fie arestați pe alte motive. Willie Geel și vărul lui sînt în aceeași situație. Jugenheimer e căutat și el, deși nu merită să încerci o extrădare. Cu toate acestea, nici el nu se poate întoarce. Pansinelli e singurul care are cazier curat.

Mă opresc o clipă din vorbit. Văd că începe să clipească. Așteaptă să încep să vorbesc despre Larvey.

— Larvey a dat de dracu. M-am ocupat de afacerea de la Băncile Asociate. E o crimă federală. În momentul acela n-am avut nimic la îndemînă cu care să-l putem acuza.

Aștept o clipă, apoi încep să-i spun o poveste pe care am inventat-o pe loc.

— Acum trei săptămîni, zic eu. Salen Jakes, care a lucrat cu el în acea lovitură, a fost arestat în virtutea legii Baumes și poliția încearcă să-l lege și de lovitura la Băncile Asociate. S-a speriat de moarte fiindcă s-ar putea să se aleagă cu douăzeci de ani, așa că a început să spună ce știe. A depus destule mărturii ca să-l bage pe Larvey la cincizeci de ani de pușcărie la Alcatraz, acuzat fiind de patru operații.

Îmi aprind o țigară și-i las timp ca să înțeleagă ce-i spun.

— Cred că Larvey îi poate convinge pe ceilalți, îi spun eu, și cred că dumneata îl poți convinge pe Larvey. Aștept propuneri și te asigur că spun adevărul. Dacă nu mă crezi, atunci uită-te în ochii mei frumoși și albaștri.

— Larvey și amicii lui sînt la ananghie, continui eu. Întregul lor grup e expatriat definitiv. Nici unul dintre ei nu se poate întoarce acasă fără să nu se aștepte ca poliția să-l înhațe pe neașteptate. Mai devreme sau mai tîrziu au să devină nostalgici. Au să riște și-au să se întoarcă și-au să fie arestați. Știi că am dreptate, scumpo, toți au să vrea să se întoarcă și-au să fie înhățați.

— În regulă, îi spun eu. Îi convingi să colaboreze cu mine și îți promit c-am să încerc să obțin o amînare permanentă a sentințelor împotriva lor pe motivul c-au făcut servicii guvernului federal. Asta se va întîmpla dacă colaborează. Dacă nu colaborează, n-am să-mi bat capul cu ceilalți, dar am să obțin un ordin de extrădare împotriva lui Larvey și, pe baza noilor dovezi pe care le avem, are să ajungă la Alcatraz, unde are să joace popice cu strănepoții lui.

— Am priceput ce vrei, zice ea.

Mă privește dur.

— Ascultă, spune ea, am auzit mai de mult că ești un tip de încredere, chiar dacă ești agent fede-

ral. Foarte bine. Am să-l conving pe Larvey și pe băieți să colaboreze, deși nu știu cum au să decurgă lucrurile. Am să-l fac să încerce și sper că totul are să iasă bine.

Își strînge blănurile în jurul ei și se scoală de pe scaunul de la bar.

— Dacă însă ai să-l tragi pe sfoară pe Larvey în afacerea asta, continuă ea, zîmbind destul de drăgălaș, dacă te urmează iar după aceea îl trădezi, am să te împușc chiar eu, la fel de sigur cum numele meu e Juanella, chiar dacă am să termin pe scaunul electric. Ai priceput ?

Îi zîmbesc și îi întind mîna.

— De acord, îi spun.

— Am să mai beau un martini pentru la drum, zice ea, și apoi mergem împreună la Quantro.

Ne întoarcem la bar și comand două martini.

Mă privește cu o expresie cam demodată.

— Și să nu încerci ceva în taxi, zice ea. Pentru că deși am unele lipsuri, îi sînt foarte devotată lui Larvey, sau îi sînt de cele mai multe ori. M-am întrebat, cu toate astea, ce-ar fi să fiu sărutată de un „G man" într-un taxi. Și am mai auzit că ai o tehnică grozavă cu femeile.

— Nu le da nici o atenție, iubito, îi zic eu. Femeile mint. Eu sînt un tip care respectă femeile și îmi datorez succesul în viață faptului c-am citit un curs prin corespondență intitulat „Cum să înțelegi mintea iubitei", și, de asemenea, fiindcă nu mănînc decît și *hamburgers*. Iar cînd sînt cu o damă minunată ca tine, devin nervos.

— Mda ? zice ea. Am observat asta. Văd că tremuri. Atît că vreau foarte mult să mă întorc la New

York cîndva şi doresc ca Larvey să colaboreze cu tine, astfel încît nu am intenţia să sosesc la Quantro de parcă aş fi fost turtită de un buldozer. Larvey ar putea să intre la idei.

— Nu-ţi face griji, Juanella, îi spun eu. Astfel de gînduri nu mi-au trecut prin minte. Te asigur că atunci cînd sînt într-un taxi noaptea la Paris, cu o femeie nostimă ca tine, îmi ţin degetele strînse şi mă comport frumos.

— Ştiu asta, răspunde ea cu un fel de expresie pierdută. Iată de ce mă tem.

Ne întoarcem la Hotel Wellington la ora douăsprezece fără un sfert. Cy Hinks e foarte încîntat că i-am convins pe băieţi să colaboreze cu mine în planul meu, deşi acum îşi frămîntă creierii cum să organizeze lucrurile. Îi spun să se ducă şi să-l vadă pe Varney la ambasadă mîine dimineaţă şi că el îi va da cîteva sugestii în privinţa mijloacelor de folosit.

În timp ce trecem pe lîngă biroul de recepţie al hotelului, funcţionarul de serviciu îmi face semn şi cînd mă apropii, îmi spune o poveste lungă care îmi trezeşte curiozitatea.

— Astă-seară, *m'sieu*, zice el, a venit un om care a întrebat de domnul Tony Scalla. Spune că are ceva foarte interesant pentru el. Îi spunem că nu sînteţi aici şi că nu ştiu cînd vă întoarceţi. Îl sugerăm să lase un mesaj. Spune nu. Spune că vine din

nou după miezul nopţii ca să vorbească cu dumneavoastră.

Îl întreb cine este tipul. Îmi răspunde că nu ştie, dar că e un camionagiu care conduce un camion în fiecare seară de la Corneilles la piaţă şi se întoarce dis-de-dimineaţă. Tipul a declarat că va reveni după ce-şi va duce ceapa şi altele la piaţă.

Îi răspund că e în regulă şi că să-l trimită sus la mine cînd se întoarce.

Îl duc pe Cy la mine în cameră pentru a bea ceva şi începem să discutăm despre Larvey Rillwater timp de o oră întrebîndu-ne dacă băieţii lui pot acţiona rapid. Sîntem în mijlocul convorbirii cînd omul de la recepţie soseşte cu camionagiul de zarzavaturi.

Îl expediez pe funcţionarul de la recepţie şi-i oferim negustorului de ceapă o băutură. E un om dur, un gen de ţăran nostim, cu un zîmbet plăcut. Are aibă în jur de treizeci de ani şi bea whisky ca apă.

După ce-şi termină băutura, începe să se foiască cu şapca în mînă şi după o seamă de ezitări scoate o bucată de hîrtie. Mi-o întinde cu un rînjet şi începe să vorbească aşa de repede că-ţi vine să crezi c-a înnebunit subit.

Mă uit la bucata de hîrtie. E un colţ rupt dintr-un foi de hîrtie elegantă. Poate dintr-o revistă sau o carte de buzunar. O parte a ei are o culoare albastră luminoasă şi cealaltă e albă. Pe partea albă e scris, într-o manieră lăbărţată, de parcă autorul ar fi avut degete, un text în franceză unde recunosc cuvintele „*Monsieur* Tony Scalla" şi „Hotel Wellington". Îi

dau hîrtia lui Cy și îi spun francezului să tacă din gură.

— Ce e scris ? îl întreb pe Cy.

Cy se uită la hîrtie.

— E nostim, zice el. E scrisă cu un creion moale și cere celui care găsește această hîrtie s-o ducă lui *Monsieur* Tony Scalla la Hotelul Wellington, la Paris, unde va primi două sute cincizeci de franci.

Îi spun lui Cy să-l întrebe pe camionagiu unde a găsit-o și tot ce știe despre ea.

Cy începe să vorbească franceza cu șaizeci de kilometri pe oră și camionagiul îi răspunde și el după un minut, așa că totul sună ca o întrecere de lupte libere în care n-au rămas decît consoanele duble.

După cîteva minute tac amîndoi.

— Uite ce spune, zice Cy. Îmi spune că aseară, pe la ora zece, a plecat de la Corneilles și-a făcut primul stop la Brienne unde avea de încărcat niște cartofi. Imediat după plecarea din Brienne, pe la unsprezece fără un sfert, cam la cincisprezece kilometri pe drumul spre Louviers, asta e drumul principal care duce la Paris, vede venind din față o mașină mare. Mașina asta mergea ca nebună și-a reușit în ultima clipă să vireze la dreapta pe marginea drumului, căci altfel s-ar fi ciocnit.

Trage la margine, iese din camion, înjură pe turiști, cînd vede bucata de hîrtie care a zburat de pe fereastra mașinii și a aterizat pe șosea.

Crede că poate turiștii i-au lăsat zece franci, fiindcă i-au tras o sperietură. Se întoarce la camion și găsește mesajul. Întrucît tot vine în direcția asta, are să intre la hotel și o să întrebe dacă e un domn Scalla acolo. Vine deci și i se spune că există un

domn Scalla, așa că își închipuie că are o șansă să primească niște bani. Spune că nu se așteaptă la două sute de franci, fiindcă poate totul nu-i decît o glumă. Ce să-i spun ?

Întorc bucata de hîrtie în mînă. Mă uit la partea albastră, e un albastru cam ciudat, și mă întreb unde am mai văzut culoarea.

Apoi îmi amintesc. Gîndul mă lovește ca o țiglă căzută de pe acoperiș. Scot portvizitul.

— Ascultă, Cy, dă acești două sute cincizeci de franci individului. Spune-i că-i deștept și apoi spune-i să se care.

Se cară. Rămîn pe loc, uitîndu-mă la hîrtie.

— Ai dat o groază de bani camionagiului, zice el după plecarea acestuia.

Rînjesc satisfăcut.

— Ascultă, Cy, îi spun eu. Folosește-ți creierii. Scrisul e foarte lăbărțat, nu ? Asta nu înseamnă c-a fost scris în goana mașinii, e mult prea rău chiar pentru așa ceva. E atît de lăbărțat fiindcă cel care a scris-o a făcut-o sub o pătură, înțelegi ? Avea mîinile sub o pătură și a încercat s-o scrie așa încît ceilalți din mașină să nu bage de seamă.

— Ce vezi nu e întreaga notă. Dama care a scris-o avea de gînd să continue, dar n-a mai avut prilejul. Tot ce-a apucat să pună pe hîrtie a fost : „Dacă găsitorul va duce aceasta lui Tony Scalla la Hotel Wellington, la Paris, va primi două sute și cincizeci de franci.“ Voia să mai spună ceva, dar n-a mai apucat. Cred că atunci cînd aproape că s-au ciocnit cu camionul de zarzavaturi, pătura a fost trasă într-o parte și femeia n-a mai apucat decît să

rupă un colţ al hîrtiei şi să-l arunce pe fereastra maşinii mai înainte ca ceilalţi să bage de seamă.

— Mi se pare logic, spune el. Dar de unde ştii că cel care a scris-o era o femeie ? Se pare că ştii multe despre istoria asta.

— Ai absolută dreptate, amice, îi zic eu. Ai maşina aici ? Am să-ţi arăt ceva nostim.

Mergem la Armine Lodge. Cînd ajungem acolo, parcăm maşina şi ne îndreptăm spre uşă. Descui uşa cu cheia primită de la omul lui Hinks azi-dimineaţă şi intrăm. Cy are o armă în mînă în cazul că e cineva pe acolo. Nu e însă nimeni şi casa e pustie.

Urcăm în camera de la primul etaj, cea în care am văzut sandvişul pe masă, împreună cu paharele goale. Camera unde am găsit arma.

Întorc comutatorul. Mă apropii de pervazul ferestrei şi înşfac teancul de reviste. Iau pe cea franceză — cea cu o damă pe copertă. „Le Magazine des Arts".

— Uită-te la asta, îi spun lui Cy. Vezi, e aceeaşi culoare. Bucata de hîrtie a fost ruptă din colţul uneia din aceste reviste. Cea pe care au avut-o în maşină.

— Aşa că, Cy, aş dori să te uiţi la aceste reviste. Sînt toate americane, mai puţin „The Stand", care e engleză. Acest „Magazine des Arts" e singura în franceză. Aşa că se poate că cel care a stat aici era cineva care nu înţelege franceza. Îi plăcea lectura revistelor în engleză. În regulă. Aşa că spune-mi, de ce au o astfel de revistă aici şi o alta în maşină ?

— Nu ştiu, Sherlock Holmes, îmi răspunde el. Spune-mi tu.

Încep să întorc paginile acestui „Magazine des Arts". Este foarte clar că cel care îl citise nu fusese foarte interesat de partea de la început, pentru că paginile nu erau nici măcar tăiate. La urmă găsesc ce căutam !

O pagină are un colţ îndoit. E o pagină de reclame. În dreptul unei mici reclame se află un semn minuscul făcut cu creionul.

— Pentru ce e reclama ? îl întreb pe Cy.

— Pentru un fotograf expert, răspunde el. Un tip pe nume Raphallo Pierrin. Individul face reclamă pentru orice fel de fotografii experte, orice mărime şi în orice condiţii. Pretinde că e cel mai priceput din lumea întreagă. De fapt, tipul exagerează.

— Unde locuieşte ? spun eu.

La Dives, pe coasta Atlanticului. E o mică localitate, nu departe de Deauville.

Încep să rînjesc. Doamne, ce bine mă simt !

— Ascultă, Lemmy, zice Cy, ce e misterul ăsta ? De unde ştii că o damă a scris mesajul ? Ce se întîmplă ?

— Ascultă, amice, îi spun eu. Aseară, Georgette Pierrin m-a ameninţat cu o armă şi apoi a plecat de la Grande-Claremont. M-a încuiat în cameră. Bănuiesc că a avut o întîlnire aici cu adevăratul Tony Scuola. Am avut dreptate. Îl aştepta.

— Perfect. Soseşte deci şi are o armă. Nu se simte prea bine fiindcă i-am spus cu o jumătate de oră mai înainte că cineva l-a curăţat pe Pinny Yatter, patronul de odinioară, la Mexico City. Georgette îl întreabă dacă n-au să încerce să facă acelaşi lu-

cru și cu ea, după ce le-a fost de folos, pricepi ? Vine aici și sună la ușă, iar ea îl primește cu o armă în mînă. Are să se apere, își închipuie ea.

— Tony Scalla deschide ușa. Începe prin a-i spune tot felul de prostii ca s-o calmeze, dar ea continuă să-l amenințe cu arma. O aduce în această cameră și el intră înăuntru. Ea rămîne în prag cu arma în mînă, așteptînd să-i pună întrebări.

— Ea nu știe însă că în casă mai există un tip. venit împreună cu Tony. I-am văzut urmele pașilor la ușa din spate azi-dimineață. Am mai văzut și unde a condus Tony mașina ca să-l ia cu el.

— În timp ce Georgette stă în prag, acest al doilea tip vine tiptil pe la spate și îi dă peste mînă, iar Georgette scapă arma. Am găsit-o azi-dimineață sub una din huse. În regulă, deci. Tony o duce la parter și o vîră în mașină. Celălalt tip îi urmează pe scări, stinge luminile, închide ușa după ei și iese prin cea din dos. Încuie ușa pe dinafară și îl așteaptă pe Tony să vină să-l ia cu mașina.

În regulă pînă aici. Tony s-a aliat restului de banditi. Georgette e speriată de moarte. Își închipuie c-au s-o ucidă, cum l-au ucis pe Pinny Yatlin și pe Pedro Dominguez, așa că începe să scrie nota pentru mine pe spatele paginii, dar n-apucă s-o termine și atunci o aruncă pe fereastra mașinii, astfel încît ei să nu bage de seamă. Mă urmărești pînă aici ?

— Te urmăresc, zice el. Ce se întîmplă însă cu reclama fotografului ? Cum se leagă de ce spui ?

Mă scol în picioare.

— Cy, îi spun eu. Am primit unele informații asupra bandei. Am speranțe. S-ar putea să-i prind. Acești tipi căutau un fotograf. Și cred că cel pe care

l-au ales e acest Pierrin, tocmai pentru că locuiește acolo unde doreau ei să facă fotografia.

Îmi aprind o țigară și îi dau și lui una.

— Ascultă, amice, îi spun. Ai să te apuci serios de treabă. Ai să te apuci de treabă așa de repede, încît ai să te întrebi ce s-a întîmplat cu tine.

— De acord, zice el. Poate c-am să apuc să dorm în cîțiva ani.

— Hai să mergem, îi zic. Oprește-te la prima cabină telefonică. Vreau să chem ambasada. Am să-l scol din pat pe tipul Varney. O să avem o mică întîlnire și apoi, băiete, mergem să ne distrăm, nu ?

CAPITOLUL 13

DINAMITĂ

E ora douăsprezece cînd mă scol și e o dimineață frumoasă. Afară lucește un soare de iarnă rece și văd dame ce se plimbă pe bulevard cu acele mișcări pe care o femeie bine le face întotdeauna cînd știe că machiajul i se potrivește la perfecție cu blana de vulpe.

Dau un telefon și comand niște cafea și mă sui înapoi în pat. Încep să reflectez la lucruri în general și să mă întreb cum au să iasă.

O damă nostimă cu ochi verzi, pe care am întîlnit-o odată în Tulsa, mi-a spus că atunci cînd întreaga lume pare să se prăbușească pe capul unui bărbat, înseamnă că acel bărbat are să se trezească la realitate. Mi-a mai spus că viața a dovedit asta și că a contat întotdeauna că avea să se întîmple la momentul potrivit.

După care mi-a mai aruncat o privire lungă și

pătimașă și a început să-și încolăcească brațele în jurul gîtului meu și să-mi demonstreze cum împărăteasa Ecaterina a Rusiei folosea un dublu nelson asupra tînărului locotenent din gardă care era pe acolo, încercînd să devină general fără să aibă altă calificare decît aceea că îi plăcea să fie în jurul împărătesei gata s-o ajute în orice clipă.

Și lucrul care s-a întîmplat la momentul potrivit a fost că un alt tip, care a spus că e soțul ei și a scos la iuțeală un revolver, a început să tragă nebunește, de parcă ar fi fost o noapte de *fiesta* la San Antonio.

Ceea ce mă aduce înapoi la Georgette. Stau pe loc și mă gîndesc la această damă întrebîndu-mă cui îi place ce s-a petrecut deocamdată în ce-o privește. Bănuiesc că e foarte surprinsă.

Bănuiesc că a fost foarte surprinsă cînd i-am spus mai întîi că Pinny Yatlin a fost împușcat. Dar atunci nu se gîndea decît la un lucru. Se gîndea cum să scape de mine, cum să fugă și să se alăture bandei.

Dar, în timp ce se afla în mașină, în drum spre Armine Lodge ca să se întîlnească cu Scalla, a început să se dezmeticească nițel și să privească lucrurile dintr-un punct de vedere strict logic.

Trebuie să-și fi dat seama brusc că banda nu e genul care să se încurce cu cineva inutil, indiferent cît de frumoasă era ea. Trebuie să-i fi trecut prin cap că dacă îi omorîseră pe Pedro Dominguez și pe Yatlin, nu exista nici un motiv ca să n-o omoare și pe ea, să scape de ea într-unul din acele feluri nu prea agreabile pe care le folosesc gangsterii cînd vor să se scape de cineva de care nu mai au nevoie.

Sau poate că îi căzuse cu tronc lui Scalla. Îmi amintesc cum arăta Georgette atunci cînd i-am spus că Tony declarase că era sora lui. Cred că Georgette și-a dat seama cu cine avea de-a face. Poate că se gîndea că Tony își făcuse socoteala că odată cu eliminarea lui Jake Istria, care fusese atît de convenabil împușcat de mine, apoi a lui Pinny Yatlin, care bănuiesc că a fost ucis de către Zellara la sfatul surorii ei Fernanda, micuțul Tony avea controlul situației și urma să devină bogat, împărțind banii obținuți din afacere numai în două : între el și Fernanda, pentru că ceilalți fraieri nu aveau să primească prea mult.

Poate că Scalla nu dorea decît să se întîlnească cu Georgette din nou pentru că voia s-o seducă și înțeleg asta pentru că, fără a mă teme că mă contrazic, vă asigur că e cea mai superbă damă la care m-am uitat vreodată.

Bănuiesc că și ea ajunge la aceeași concluzie în taxiul care o duce la Neuilly și pariez că se poartă foarte rece cu Scalla de cînd celălalt individ îi luase arma din mînă, după ce se apropiase de ea tiptil pe la spate.

Sînt sigur că nu are o dispoziție prea bună nici acum. Încep să mă întreb ce-ar fi scris în notă dacă ar fi avut timp s-o termine. Ar fi putut fi foarte interesant.

Vă spun că unele din aceste dame șmechere pot fi uneori prea șmechere pentru binele lor. Dar, în același timp, îmi pare rău de Georgette, fiindcă bănuiesc c-a intrat la apă, indiferent cît e de duplicitară.

După o vreme Cy Hinks se întoarce. Luăm masa de prînz și Cy îmi spune că va primi ajutor sută la sută de la Varney, care i-a organizat o întîlnire cu Juanella Rillwater. Cy îmi mai spune c-a închiriat pe termen scurt niște pivnițe în Cartierul Latin și un băieții și Larvey Rillwater își mută acolo echipamentul.

Așa că mi se pare că acest aspect al afacerii merge bine Cy îmi spune că n-a crezut c-o să trăiască să vadă un membru al ambasadei americane la Paris făcînd aranjamente și afaceri cu amanta unui gangster, gen Juanella, deși astăzi nu mai poți fi sigur de nimic. Nici nu știe ce mare dreptate are. Îmi închipui, în orice caz, că Varney și Juanella se pot învăța unul pe altul cîte ceva, asta firește doar în cazul cînd Juanella nu încearcă să pună laba pe el și să-l controleze.

După-amiază, Cy aduce mașina și plecăm. Aștept cu nerăbdare să întîlnesc pe fotograful din Dives, pentru că am o idee că dacă ceea ce gîndesc eu are să se întîmple, atunci s-ar putea să dăm lovitura și să înhățăm pe mica mea prietenă Fernanda Martinas și banda ei de ticăloși în clipa cînd are să le vină mai puțin bine.

S-a făcut ora cinci cînd ajungem la Dives. E un orășel destul de frumos, cu un mic chei nostim și niște case vechi. Pare unul din acele locuri unde îți petreci sfîrșitul de săptămînă, despre care citești în reviste, unde toți oamenii sînt cinstiți și nu există detectivi.

Ajungem la adresa acestui Raphallo Pierrin, urmînd indicațiile din revista „Magazine des Arts". Tipul e la magazin. E un bătrînel cu păr alb, ochi

albaştri şi bască. Pare să fie deştept şi vorbeşte englezeşte mai bine decît vorbeşte Cy franţuzeşte.

Îi explic despre ce e vorba. Îi spun că bănuiesc că e un om care nu se ocupă de afaceri fiindcă n-are altceva de făcut şi că indiferent ce se întîmplă cu treaba pe care i-a cerut-o cineva, sînt dispus să-l plătesc dacă va colabora cu mine. Îi vîntur prin faţa ochilor cîteva hîrtii de o mie de franci şi văd că încep să-i lucească ochii.

— Msieu, zice el, vă stau cu totul la dispoziţie. Sînt fotograf şi artist, dar, sper, sînt şi un om de afaceri bun.

Îi răspund că sînt de acord şi la început îi dau cinci sute de franci. Îi dau bancnota şi-i spun să se grăbească să-mi spună tot ce ştie, de la bun început şi fără să lase nimic afară. Îşi aprinde o ţigară caporal şi îi dă drumul.

Îmi spune c-a dat reclama în „Magazine des Arts" la fiecare patru săptămîni timp de doi ani. Acum patru zile primeşte o scrisoare de la un tip din Trouville. Tipul a semnat scrisoarea cu numele de Anselmo Dalada şi spune că dorea ca Pierrin să efectueze nişte fotografii foarte speciale pentru el, fotostate şi altele, şi că-l va plăti excelent dacă lucrul e făcut ca lumea. Îi mai spune că dacă va fi nevoie ca Pierrin să iá negativele şi să developeze fotostatele, iar apoi să le termine într-o noapte, atunci va trebui să fie gata să rămînă pe loc şi să nu plece pînă n-a terminat. Îi mai spune, de asemenea, că dacă Pierrin e dispus să facă treaba, atunci trebuie să-şi împacheteze aparatele într-o oră din clipa cînd a fost anunţat şi să plece din Dives spre o destinaţie unde va avea loc operaţia. Dacă Pierrin se declară de acord cu această propunere, să-i scrie lui Anselmo Dalada la post restant la Trouville, care e o altă localitate pe coastă.

Pierrin crede că e o propunere excelentă, aşa că îi răspunde şi se declară de acord, că e gata să facă treaba, doar atît că aparatele şi echipamentul lui sînt cam mari şi grele şi că vor trebui să aranjeze o cale de transport. Vrea o mie de franci pentru treabă şi cîte o sută de franci pentru fiecare fotografie făcută.

Pierrin pune scrisoarea la poştă şi e gata să jure că Dalada o aşteaptă pe scările poştei din Trouville, pentru că la cîteva ore după ce scrisoarea ajunge acolo, Dalada apare în studioul lui Pierrin la Dives şi se prezintă.

Îi spune lui Pierrin că totul e în ordine, că e gata să plătească preţul cerut şi că dacă Pierrin scoate fotografii bune, îi va da o altă mie de franci ca plată extra. Îi mai spune că Pierrin nu trebuie să-şi facă griji în privinţa transportului, pentru că el are să trimită o maşină.să-l ia şi mai mulţi oameni care să-l ajute cu echipamentul. Pierrin începe apoi să-l întrebe o seamă de lucruri despre lumină şi curentul electric în locul unde au să facă fotografiile iar Dalada îi răspunde că nu trebuie să-şi bată capul cu astfel de detalii, deoarece atunci cînd Pierrin va ajunge acolo va descoperi că are destulă lumină electrică şi tot ce mai vrea pentru a-şi face treaba.

Acest Dalada îi dă apoi lui Pierrin două sute de franci ca acont şi îi spune să fie gata fiindcă are să-i telefoneze cînd trebuie să vină. la numărul de telefon al lui Pierrin.

În regulă. Pierrin spune că pe la ora zece dimineața azi, acel Dalada îl cheamă la telefon și îi spune să fie gata pentru mîine seară la ora unsprezece și jumătate, că același om va sosi c-o mașină și cu o camionetă ca să mute echipamentul și că are să-l ia și să-l aducă la locul unde își va face meseria. Pierrin avea să lucreze toată noaptea și avea să se întoarcă la magazinul lui pe la unsprezece dimineața a doua zi. Pierrin spune că-i de acord.

Așa stăteau lucrurile. Exact cum mi-am închipuit, îmi zic eu și încep să mă amuz fiindcă cu puțin noroc pun laba pe tipii ăștia. Fac pariu pe ultimul meu dolar că acest Dalada nu-i altul decît Tony Scalla și că au să acționeze cum am bănuit.

Continui să-l trag de limbă pe Pierrin. Îi spun o întreagă poveste, care se potrivește oarecum cu situația, așa cum o înțelege el, și-i mai dau cinci sute de franci, spunîndu-i că dacă va face exact ce vreau, are să mai primească alte două mii de franci peste două zile.

Îmi răspunde că-i gata să colaboreze. Apropo, ochii îi sticlesc cînd pune laba pe bani. Va fotografia și pe dracu, dacă e sigur că încasează suma promisă.

Îi explic ce are de făcut, cum are s-o facă și-i cer s-o repete de mai multe ori pînă văd că i-a intrat bine în cap.

După care îi cer să mă plimbe prin studioul lui. Fac cîteva note mintale iar apoi mă sui la loc în mașină cu Cy și plecăm.

Cînd ajungem înapoi la Wellington încep o lungă discuție cu Cy. V-am spus mai înainte că oamenii de genul lui Cy sînt deștepți, atît însă că vreau să mă asigur că știu ce se întîmplă, fiindcă orice greșeală de acum înainte n-are să-mi vină bine.

Îl tot prelucrez pe Cy pînă cînd se pare că știe ce-i revine de făcut, iar apoi îi dau un telefon lui Varney la ambasadă și-i spun că Cy are să vină acolo și că să pregătească douăzeci de mii de dolari și că mai vreau să cheme la ambasadă și pe atașatul naval ca să-i dea lui Cy unele informații.

Se declară de acord cu tot ce i-am cerut.

După plecarea lui Cy cobor la parter și îmi ofer o masă bună cu o sticluță de șampanie și toastez pentru buna mea sănătate căci, în curînd, bănuiesc că voi avea mare nevoie de toată sănătatea pe care o am.

Apoi mă vir într-o cabină telefonică și o chem pe Juanella. Îi spun că vreau să avem o mică discuție și să fie la Charlie's Bar într-o jumătate de oră. E de acord, în timp ce Larvey lucrează în pivniță, de parcă ar fi la pușcărie. Juanelia își închipuia că n-are să-i simtă lipsa.

Cînd sosesc, Juanella stă pe un scaun înalt la capătul barului.

În drum spre bar, în timp ce fumam o țigară în mașină, m-am întrebat cît de multă încredere pu-

eam să am în Juanella. Pentru că trebuie să înțelegeți că dacă escrocii sînt ciudați, damele lor sînt și mai ciudate.

Am descoperit mai de mult că un escroc de mare clasă și expert, fie că operează la seifuri, falsifică bani sau acțiuni de bancă, e întotdeauna tentat să privească cu dispreț escrocul care nu-i decît un simplu gangster de duzină, fără nici o specializare. Am cunoscut tipi care se specializaseră în spargerea seifurilor și care nici n-ar fi vorbit cu un simplu bandit.

Un alt aspect interesant e că un escroc e deseori un tip patriotic, dar discret. Nu-l deranjează să fure și să escrocheze pe compatrioții lui și nici nu-l deranjează faptul că pleacă din țară ca să nu mai plătească impozite sau altceva, dar în nouă cazuri din zece, de cîte ori e un fel de problemă națională undeva, ai să descoperi că același escroc se repede să intre la *marines* și să facă piftie pe altcineva doar pentru a dovedi că-i american.

Și dacă nu mă credeți, cereți cuiva să vă relateze istoria formării Batalioanelor Apache în armata franceză la începutul celui de-al doilea război, cînd fiecare escroc din Paris care se mîndrea cu profesiunea lui, s-a repezit să se înscrie în armată și să cînte Marseieza, să fluture un drapel într-o mînă și să înșface cu cealaltă tot ce se afla la îndemînă.

Dar tipii de genul ăsta luptă bine, nu-i așa ?

Jaunella îmi zîmbește dulce.

— Hei, soldatule, îmi spune ea. Te-ai întors, deci. Despre ce e vorba de data asta ? Nu ești încîntat de felul cum stau lucrurile sau e fiindcă nu te poți

dezlipi de silueta mea grozavă ? Și aș dori să beau un Vermouth-Cassis dublu, apoi, ca să schimb gustul, un whisky canadian cu o cireașă pe o scobitoare.

O privesc în timp ce comand băuturile. Poartă o rochie neagră lipită de trup, cu un pardesiu trei sferturi și o pălărie albă și neagră, de comandă. Are pe mîini mănuși albe, cu un desen în negru pe manșetă. Ochii îi lucesc ca niște stele.

Cred că dacă dama ar face un efort și ar mai reduce din înălțimea tocurilor cîțiva centimetri și l-ar convinge pe Larvey să se apuce de lucruri cinstite, ar ajunge atît ea, cît și el, să realizeze orice în mare viteză.

— Cum merge ? o întreb.

— Grozav, spune ea. Acel Varney de la ambasadă e nemaipomenit. Bănuiesc c-a fost complexat în tinerețe fiindcă, de cîte ori avea ocazia, se uita la picioarele mele de parcă n-ar fi văzut așa ceva niciodată în viață.

— Nu-i singurul, îi răspund. Eu unul am văzut o puzderie de picioare în viața mea, dar cred că ale tale sunt oarecum speciale, și dacă aș avea mult timp la dispoziție, ți-aș povesti ce părere am despre dumneata în general și ai să te simți nemaipomenit. Poate că ți-ai dat seama de ce te-am pus în compania lui Varney ?

— Mda, zice ea. Bănuiesc c-ai vrut să știm că ești de încredere și că, măcar o dată în viață, lucrăm și noi pentru Unchiul Sam.

Îmi rînjește oarecum prietenos.

A fost, fără îndoială, un gest frumos, zice ea.

Își bea Vermouth-Cassis-ul și începe să guste whisky-ul. Scoate cireașa și se uită la ea, ținînd-o foarte aproape de gură. Îmi spun că buzele ei au aceeași culoare ca cireașa.

— Băieții lucrează ca nebunii, zice ea. Și, cu ajutorul mașinilor furnizate de Varney, cred c-au să termine pe la ora șapte astă-seară. Cred că a fost amabil din partea lui Varney să ne pună la dispoziție două plăci de oțel cu care să lucrăm.

Mă privește cu un aer foarte demodat.

— Nu-i asta ce voiai să știi ? întreabă ea.

— Nu, îi răspund. Vreau să te rog să faci ceva pentru mine. Ceva oarecum personal.

Își lasă ochii în jos și chicotește nițel.

— Știu eu, zice ea. Va trebui să mă gîndesc, fiindcă ți-am mai spus că Larvey e foarte gelos. Dar poate că în acest caz...

— Doar o clipă, o întrerup eu. Nu m-ai înțeles bine. Această afacere e personală, dar nu atît de personală ca să-l facă gelos pe Larvey. Înțelegi ?

— Mda, zice ea. Știam c-am să fiu dezamăgită astăzi. Am văzut-o în fundul ceștii de ceai azi-dimineață .Ce vrei ?

— Ascultă Juanella, îi zic. Mai ții minte că în 1932 cineva a aruncat în aer ușa blindată și cu cifru a Băncilor de Fermieri Asociați la White River. A fost o lovitură grozavă. Cine a înfăptuit-o a pus un fel de bombă în peretele interior al ușii, așa încît bomba a zdrobit mecanismul de încuiere a doua zi, exact la ora cinci dimineața.

— La ora cinci fără un sfert a doua zi a avut loc un incendiu în regiune și alarma a fost dată la

toate stațiile de pompieri și de poliție, astfel încît a dus pe toți polițiștii și pompierii la patruzeci și cinci de kilometri depărtare de acolo. În timp ce se întrebau cine făcuse gluma asta stupidă, bomba din seiful băncii explodează și banditii intră în bancă și ies de acolo cu toți banii pentru salariile funcționarilor civili, adică o sută și cincizeci de mii de dolari. Mai ții minte istoria asta ?

— Mda, zice ea, am auzit de ea.

— În regulă, îi răspund. Deși n-au fost în stare să-l acuze pe Larvey, toată lumea știe că el a dat lovitura. Eu unul am fost interesat, pentru că știam că Larvey era unul din cei mai pricepuți falsificatori de bani din Statele Unite. N-am știut însă că era și expert în bombe cu ceas. Uite ce m-a interesat, mă înțelegi ?

— Așa că am început să anchetez, încercînd să găsesc ceva informații și ce crezi că descopăr ? Descopăr că la vreo trei luni în urmă, scumpa și încîntătoarea soție a lui Larvey, o dulceață pe numele de Juanella Rillwater, căreia am plăcerea să mă adresez în clipa de față, se angajase la birourile lui Oklahoma Mining and General Corporation ca stenografă a inginerului principal, care era însărcinat cu explozile. A lucrat acolo vreo șase săptămîni sub numele de Jane Lowkell și după șase săptămîni a plecat.

— Bănuiesc că a acceptat acel post ca să învețe cum să construiască o bombă cu ceas.

— Foarte interesant, zice ea. Și ce facem acum ?

— Ascultă, Juanella, îi spun. Cred că am să fiu la ananghie în curînd și cred că nu există decît un singur lucru care să-mi dea o șansă de-a scăpa de

acolo, iar asta e o bombă frumoasă cu ceas. Am nevoie de ea cam în trei ore.

Se uită la mine și zîmbește.

— Bănuiesc că am devenit foarte importantă pentru tine, zice ea. Nu știu ce-ai face fără Juanella. În regulă, băiatule, nu-i prea greu. Îmi aduci ce am nevoie, și am să-ți construiesc o bombă cu ceas ca să te scoale din somn dimineața sau, atît de puternică, încît să arunce toată strada în aer.

— Scumpo, îi zic, ce m-aș face fără tine. Spune-mi de ce ai nevoie.

— E la fel de ușor că atunci cînd faci o plăcintă cu fructe, zice ea. Și mă pricep și la aia. Nu trebuie decît să-mi obții un cronometru electric de cea mai bună calitate. Mai am nevoie și de un ceas electric cu deșteptător pe care să-l pot scoate din carapacea lui și să-l montez pe o platformă de lemn. Apoi, fac legătura între ceas și o mică baterie electrică. Găuresc platforma de lemn și trag prin găuri mai multe fire de la ceas, iar la celălalt capăt atașez niște capse mici de fulminat de mercur ca să opereze ca detonatori.

— În regulă. Apoi iau o altă bucată de scîndură, fac găuri în ea și în fiecare gaură pun un cartuș de dinamită, încărcat după cum doresc. Apoi le conectez la detonatori astfel încît fiecare cartuș de dinamită să aibă propria lui capsă de explozie.

— Nu-mi mai rămîne de făcut decît să atașez un detonator la baterie și să-l conectez la ceas. Dacă pun ceasul să sune la ora trei, atunci, în clipa cînd sună, se eliberează mecanismul care percutează fulminantul de pe capsele de mercur, cartușele de dinamită sînt detonate iar balonul se înalță.

— Bănuiesc, zice ea cu un aer visător, că așa au procedat cînd au aruncat în aer seiful băncii din White River, exact în clipa cînd voiau.

— Juanella, îi spun, ești o scumpă și am să te îmbrățișez. Între timp, du-te înapoi la uzină și pune pe băieți să muncească din greu. Am să vin acolo într-o oră și-am să-ți trimit cel mai bun cronometru pe care îl găsim, ca și restul de echipament. Varney are să le obțină. Apoi, te pui pe treabă iar eu am să-ți spun ce fel de explozie doresc.

— Perfect, răspunde ea. Acum însă aș dori un martini dublu.

Comand băutura. Cînd o termină de băut se ridică de pe scaunul înalt.

— Am fost întotdeauna foarte prietenoasă cu unii bărbați, spune ea. Dar nu mi-am închipuit că are să fie un „G-man". Cred că e instinctul matern din mine !

Mă întorc la Hotel Wellington și mă întind în pat. Fumez o țigară și reflectez la tot ce s-a întîmplat. Ideea că Fernanda și banda ei locuiau undeva în Franța a fost greșită de la bun început. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama că n-aveau să riște niciodată să se stabilească într-un loc unde puteau fi prinși.

Armine Lodge nu a fost decît o șmecherie, o acoperă unde puteau strînge informații, lucra și unde Georgette ar fi putut să primească banii la momentul potrivit.

Dar dacă mi-aș fi folosit ca lumea creierii, ar fi trebuit să înțeleg că nu există decît un singur loc

unde puteau să fie la fel de în siguranță ca într-o bancă, unde nimeni nu putea pune mîna pe ei și unde credeau că vor fi apărați de legile internaționale.

Iar acel loc e pe un vas la șase kilometri depărtare de țărm, unde nimeni nu-i poate atinge și de unde pot negocia cu oricine vor fără să se teamă de poliția oricărei națiuni.

Și nu m-am gîndit niciodată la asta pînă în clipa cînd l-am văzut pe Cy Hinks citind reclama fotografului din „Magazin des Arts". Atunci am priceput de ce-au ales un fotograf care locuia pe coasta Atlanticului.

Și e foarte clar că vasul lor e acela folosit de Yatlin pentru a aduce aici pe chimistul Grearson. Deșteapta de Fernanda și-a dat seama pe loc că treaba trebuia efectuată de pe un vas și asta a făcut.

Apoi și-a spus că le era ușor să intre în legătură cu fotograful Pierrin fără să se dea de gol, indicîndu-i o adresă la post restant la Trouville. Cînd au descoperit că Pierrin era dispus să facă treaba. Tony Scalla, care acum se numește Dalada, a sosit ca să aranjeze totul.

Fernanda e într-adevăr deșteaptă.

Iau legătura cu Varney la ambasadă și îi spun de tot ce am nevoie ca Juanella să se apuce de treabă. Am reușit să-l domesticesc atît de mult pe tipul ăsta, încît îmi închipui că dacă îi telefonez și-i cer să-mi trimită doi elefanți, are să suspine și are s-o facă.

Îmi spune că va avea totul într-o oră și că are să i le trimită direct lui Juanella la adresa unde se află

băieții. Îi mai spun că sper să nu se arunce singur în aer din greșeală în timp ce adună materialele, iar el îmi răspunde că speră să am dreptate.

Fac un duș fierbinte și sînt pe cale să mă culc cînd telefonează Cy Hinks. Tipul obținuse rezultate lucrînd cu atașatul naval de la ambasadă.

— Ai avut perfectă dreptate în ce privește vasul, zice el. E un vas de mărime mijlocie, numit „Madrilena Santaval", înregistrat în Spania și fluturînd steagul spaniol. E la cinci kilometri de coastă, cam la un kilometru dincolo de orice jurisdicție, între Courseuilles și Deauville. Căpitanul și marinarii sînt mexicani. Au fost trecuți prin carantina de la Courseuilles. Ofițerul medic a fost pe bord și le-a dat permisiunea să debarce. Au o barcă cu motor.

— Vama de la Deauville mi-a spus că nici unul din marinari n-a debarcat, doar căpitanul și unul sau doi pasageri. Aceștia susțin că „Madrilena Santaval" e un vas închiriat și particular, cu proprietarul la bord. Documentele vasului sînt în ordine și nu declară nimic. Nu există nici o îndoială că spun adevărul. Iată situația cu vasul.

— Ai făcut o treabă bună, Cy, îi spun. Te-ai ocupat și de cealaltă afacere ?

— E în regulă, spune el. Atașatul naval de la ambasadă a făcut tot ce trebuie. Plec la ora cinci mîine dimineață ca să aranjez restul. Cred c-o să primim tot ce avem nevoie în estuarul Senei.

— De acord. Cînd pleci, ai face bine să iei cu tine pe frații Grazzi și pe Martinelli. Ei știu să se

descurce, dacă va fi nevoie. Aș mai dori să iei cu tine și restul de lucruri.

Hotărîm să-l întîlnesc la ora cinci acasă, unde se află restul de băieți. Se declară de acord și îmi cere să-i las la dispoziție cam o oră ca să poată să doarmă.

Închid telefonul și mă uit la ceas. E ora unu dimineața. Chem recepția și le spun sa mă scoale cam după trei ore, adică pe la patru. Apoi mă culc.

Înainte de-a adormi, mă întreb unde voi dormi mîine seară, dacă am să am chef să dorm. firește !

Mă scol pe la patru și, după o jumătate de oră, sosește Cy Hinks cu mașina. Bem cafea și coborîm la subsol unde lucrează băieții.

Se pare c-au făcut o treabă pe cinste. Într-un colț de una singură lucrînd sub un bec aprins și purtînd un halat cu mînecile suflecate, Juanella se pregătește să înșurubeze capacul peste bomba cu ceas.

— La ce oră vrei s-o fac să explodeze ? mă întreabă ea.

Îi spun. Îi spun s-o pregătească să explodeze la ora douăsprezece noaptea.

Se declară de acord și o pregătește.

Apoi ne apucăm de treabă. Împachetăm totul și vîrîm materialul în niște geamantane mari de piele,

ca și cele pe care le-am văzut în studioul lui Pierrin. Apoi punem bomba lui Juanella într-o altă valiză.

Afară a început să se crape de zi. Ducem totul la mașină și îmi iau rămas bun de la Cy.

— Știi ce să faci, îi spun. Dă-i lui Pierrin valizele și vorbește cu el din nou, explică-i ce are de făcut și mai ales, pentru numele lui Dumnezeu, spune-i să nu comită vreo greșeală.

Cy îmi spune că Pierrin n-are să facă nici o eroare. Se suie în mașină împreună cu Larvey Rillwater și ceilalți trei băieți care îl vor însoți în misiune.

Mașina tocmai demarează cînd cineva mă apucă de braț. F Juanella. Și-a scos halatul și poartă o haină de vizon care arată de parcă ar fi costat un milion de dolari.

— Ascultă, scumpule, zice ea, am fost multe în viață, dar n-am fost marinar. Ce părere ai dacă vin și eu cu voi ? Mă pot folosi de o armă la fel de bine ca băieții.

— Nici vorbă, draga mea, îi zice Larvey. Asta-i nu-i o treabă de femei. Nu vreau să te văd întinsă moartă pe undeva. Stai mai bine pe loc și du-te și cumpără-ți niște rochii și cîteva mii de pălării.

— Nu-i o idee rea, zice ea, dar mi-a intrat ideea în cap c-ar fi mai puțin periculos dacă merg cu voi, băieți.

Larvey o privește o clipă și pare să reflecteze. Apoi îmi aruncă o privire. Pricepe despre ce e vorba.

— Mda, zice el. S-ar putea să te pricepi la asta. Fiindcă n-are să fie nostim de loc că atunci cînd am să primesc o grațiere și-am să vreau să mă stabilesc

undeva, să descopăr că te-ai îndrăgostit peste cap de-un polițai.

— Nu-i cazul să-ți faci griji, Larvey, îi spun. Nu trebuie să ai îndoieli asupra lui Juanella. Are să fie în regulă.

Rînjește.

— Nu-mi fac griji asupra ei, spune el. Îmi fac griji asupra ta. N-o cunoști pe Juanella.

Mă uit la mașina care se îndepărtează. Credeți-mă că mă simt cam stingher.

Mă întorc la hotel și mă duc la culcare.

CAPITOLUL 14

ADUNAREA BANDIȚILOR

Mă uit la ceas și văd că e aproape ora zece și îmi spun că mașina închiriată are să fie în regulă, acolo unde am lăsat-o. Iar dacă cineva a furat-o, înseamnă că am ghinion.

O iau încet spre cheiul Senei.

E o noapte cam întunecoasă și cu burniță. Tipul care a fondat orășelul Dives ar fi trebuit să fi făcut ceva în privința pavajelor cu pietre, care sînt o nenorocire.

Mă opresc o clipă și îmi aprind o țigară. În depărtare, pe mare, văd clipind o lumină. Mă întreb dacă e „Madrilena Santaval". Mă mai întreb și ce fel de noroc voi avea, cînd voi urca la bordul unui vas gol și dacă au să fie cumsecade cu mine sau au să-mi facă cîteva găuri în burtă ca să ajute la digestie.

Înaintez uşor pe chei. După o vreme, văd o barcă cu motor albă, cu o lumină la proră şi cu un tip înăutru care fumează o ţigară. Are o faţă subţire, poartă un jerseu în dungi şi o bască.

Îl chem. Îşi porneşte motorul şi o ia pe lîngă chei. Îmi întinde o bucată de hîrtie pe care stă scris : „Acesta e tipul. Pare în regulă. Ştie unde e vasul". Hîrtia e semnată de Cy.

— Ascultă, amice, îi spun eu tipului, ştii unde se află vasul „Madrilena Santaval" ?

Dă afirmativ din cap.

— Da, *msieu,* răspunde el. Totul e aranjat. Te duc acolo. Urcă în barcă, te rog.

Urc în barcă şi dă drumul din plin la motor. Dincolo de chei, marea e agitată şi din cîte îmi dau seama arată trist de tot.

Îmi aprind o altă ţigară. Stau cu capul în jos, trăgînd fumul în plămîni şi nu mă gîndesc la nimic. În curînd ajungem la vas.

Tipul opreşte motorul. Se ridică în picioare şi strigă :

— „Madrilena Santaval" ! apoi continuă în franceză.

La dreapta noastră — curentul ne împinge într-acolo — se află un vas mare. Arată destul de impozant. Un individ apare pe punte cu o lanternă. Începe să se certe cu barcagiul în franceză. Mi se pare o harţă în toată regula.

Îl împung în coastă pe barcagiu.

— Spune-i că Lemmy Caution ar dori să discute pe scurt cu *Señora* Fernanda Martinas şi c-a uitat cartea de vizită acasă.

Începe să răcnească din nou. După o vreme cineva iese pe punte cu o lampă. Văd un tip care se apleacă şi apoi pe Fernanda !

Mă ridic în picioare.

— Hei, Fernanda ! urlu eu. Ce mai faci ? Domnul Caution e gata să urce pe vas, aşa că pregăteşte garda de onoare !

Tipul de pe punte strigă ceva la barcagiu şi ne tragem lîngă vas, alături de scară.

Mă sui pe vas.

— Poţi să pleci acum, îi spun barcagiului. Ai primit banii de la Hinks, nu-i aşa ?

Zice că da, apoi îşi schimbă direcţia şi se întoarce.

Am terminat de urcat pe scară. Cînd ajung în vîrf, mă opresc. În faţa mea sînt doi tipi şi o damă. Unul din ei e Tony Scalla, cu un pistol calibrul 44 în mînă, apoi Fernanda, înfăşurată într-un mantou de cincila care trebuie să-l fi costat pe un fraier o puzderie de bani. Cel de-al treilea e un mexican care pare să fie căpitanul vasului.

— Ce poftești ? se răsteşte Tony ? Latră la mine ca un cîine.

Fernanda îşi lasă mîna pe braţul lui.

— Fii calm, amice, zice ea. Asigură-te doar că domnul Caution, Lemmy scumpul, nu are o armă asupra lui.

— Nu-ţi face griji, scumpo, îi spun eu. N-am nici măcar un stilou cu mine. L-am lăsat acasă pentru că mi-am spus că una dintre canaliile de aici ar putea să mi-l fure. Dar, n-ai decît să mă percheziţionezi, dacă asta te încîntă. În plus, sînteţi vreo

douăzeci şi cinci pe bord şi-aş putea să cad pe unul din voi şi să vă muşc.

Tony se apropie şi mă percheziţionează. Apoi se bălăbăne înapoi, ca şi cum ar fi băut. E beat criţă.

— Am mare chef să te împuşc, copoi blestemat, zice el. Eu unul... Aş vrea să-ţi găuresc măruntaiele şi apoi să te arunc în apă cît mai eşti viu... Aş vrea...

— Sigur c-ai avea chef, crocodil împuţit şi laş, îl reped eu. Ai avea chef să faci o mulţime de lucruri, nu ? Dar n-ai să le faci. Şi n-ai să le faci fiindcă dama de aici, patroana, e foarte necăjită în ce priveşte mutra ei nostimă, tot întrebîndu-se cum am dat de voi şi cum de-am avut tupeul să urc pe acest vas cu bandiţi fără ca măcar să am o armă cu mine.

Înaintez spre el cu un aer oarecum degajat şi calm.

— Nu-mi placi, Tony. Nu mi-ai place nici dacă ai fi treaz şi n-ai puţi a usturoi şi-a *hamburgers* şi atît de tare a băutură.

Mă trag într-o parte şi-l lovesc cu dosul mîinii în stil japonez peste gît, îi smulg arma din mînă şi o arunc peste bord. Mai înainte ca să-şi revină, îi trîntesc un genunchi în burtă, dar tare de tot. Totul s-a petrecut aşa de rapid, că nici măcar nu-şi dă seama ce i s-a întîmplat. Se prăbuşeşte scîncind. Poate că l-am lovit prea jos.

— Aşa stau lucrurile, îi spun. Dacă îţi închipui c-am venit aici ca să ascult tot felul de tîmpenii ieftine de la nişte gangsteri de duzină, te înşeli.

Se scoală. Îl doare rău. Se sprijină de grilajul vasului şi îşi ţine strîns stomacul.

O privesc pe Fernanda. Arată colosal. Poartă un fel de rochie de seară din dantelă, lungă în spate şi scurtă în faţă şi i se văd picioruşele. Fernanda e o damă ce merită să fie privită.

Îmi zîmbeşte. E acelaşi zîmbet lent pe care mi l-a oferit în casa din Mexic atunci cînd încerca să-mi dea Lecţia Numărul Unu din „Ghidul de-a sărutat al tinerilor".

— Lemmy, zice ea cu o voce dulce, care face din spaniola să sune ca melasa turnată peste o plapumă de mătasă. Eşti la fel de încîntător, de curajos şi întotdeauna. Eşti cu totul şarmant. Ce plăcere să vorbesc cu tine din nou. Avem aşa de multe de discutat. Şi, fiindcă eşti aici, ne poţi scuti de o seamă de neplăceri.

Îşi scoate tabachera de aur şi ia o ţigară din ea. Mă priveşte peste flacăra brichetei.

— Tony e înclinat să fie ridicol uneori, zice ea. Fie că nu judecă de loc, fie că judecă prea mult. Dar trebuie să vii jos. Trebuie să iei o băutură.

Îmi aruncă un alt zîmbet grozav. Apoi spune acelaşi lucru pe care l-a spus cînd eram în Mexic la ea acasă, cînd se întreba cum ar fi putut să mă tragă pe sfoară cel mai uşor.

— Casa mea şi tot ce e înăuntru îţi stau la dispoziţie, spune ea.

Îmi face o mică plecăciune.

— În regulă, Fernanda, îi spun eu. Am şi eu ceva să-ţi spun ceva, dar dacă vrei să beau ceva, atunci va trebui ca altcineva să încerce băutura mai întîi. Am mai fost otrăvit înainte.

E o adevărată adunare a bandiților. Stăm jos în cabina căpitanului, o cabină destul de mare, și ne uităm unii la alții. Un mexican în costum de stewart, cu o jachetă cam murdară, și cu un rînjet neplăcut pe față, pentru care aș da zece dolari ca să i-l șterg, aduce niște băutură.

Ce aranjament grozav ! Încep să mă gîndesc, așa cum face orice bărbat într-o asemenea situație, la toate momentele grele prin care am trecut și să-mi fac socoteala cum am să ies din asta. Șansele mele de eșec sînt cam șase la patru. Pentru că, așa cum sînt sigur că v-ați dat seama, dacă banda de aici află cum stau lucrurile, atunci mă au la mînă.

Eu unul mă bazez pe un singur lucru și anume că escrocii sînt întotdeauna puțin speriați pe undeva în mintea lor. Un escroc face un plan și îl pune în aplicare, întrebîndu-se tot timpul dacă n-a scăpat cumva vreun amănunt care să-l facă vulnerabil.

Mă uit de jur-împrejur. Îmi spun că banda de aici ar cîștiga premiul întîi de fiecare dată cînd cineva ar începe un concurs de banditism, crime, jaf și tot ce-ați mai dori.

Fernanda, care nu bea, stă de cealaltă parte a mesei, cu blana lăsată pe spate și dezvăluind un gît frumos. Tony Scalla, care se pipăie încă la stomac, s-a trezit pe jumătate și stă alături de ea.

Căpitanul vasului, cu o mutră ca harta munților Sierra, e în picioare lîngă un perete și fumează o țigară ieftină de foi, care miroase a ceapă. Alți trei indivizi se află răspîndiți prin încăpere. Cunosc pe doi dintre ei. Unul e Willie (Suedezul) Munskill, care

a bătut mortal un polițist rănit cu ajutorul unui picior de scaun, altul e un mexican pe nume Mesa Pacifio, expert în a cauza o groază de durere. Nu-l cunosc pe cel de-al treilea, dar e tînăr și are o mutră crudă și niște mîini nervoase. Mă privesc ca niște pisici ce urmăresc un șoarece. Fernanda continuă să zîmbească.

— Dragă Lemmy, zice ea, ce plăcere să te văd aici.

Îmi expediază un zîmbet prin salonul vasului.

— Așadar, zice ea, vorbești tu, sau vorbesc eu ? Dar mai înainte de orice, aș dori ca cineva să meargă în cală și să le ceară amicilor de acolo să nu mai facă atîta tărăboi, fiindcă avem de discutat lucruri foarte importante.

Tipul cu mutră sinistră iese din cameră. Undeva în măruntaiele vasului aud niște oameni cîntînd și un patefon.

— Ascultă, Fernanda, îi zic eu, sîntem cu toții prieteni aici și-am venit ca să discutăm afaceri. Dacă vrei să știi cum am aflat unde te găsesc, am să-ți spun. Am bănuit c-ai să dirijezi lucrurile dintr-un loc unde erai în siguranță, cum ar fi vasul ăsta. Știam că te hotărîseși asupra Franței. Așa c-am adunat doi sau doi și-am căutat un vas spaniol care stătea de mult timp undeva, și te-am găsit.

— Vezi că nu-ți ascund nimic, continui eu. Joc toate cărțile pe masă fiindcă n-am de ales. E singurul fel în care pot să rezolv afacerea asta.

— Bați cîmpii, zice Tony Scalla. Ai mai fost dus dată, polițai șmecher. Și cum ți-a plăcut ? Te avem

pe tine și pe guvern la labă, exact așa cum am vrut... Noi...

Fernanda își lasă mîna pe brațul lui. Tony se oprește. Se pare că ea e patronul aici.

— Ascultă, Fernanda, îi șoptesc eu încet și calm, vreau să-mi spui ceva. Ce s-a întîmplat cu acel tip, Grearson ? Chimistul american. Îl ai cumva pe undeva ?

Fernanda ia un aer trist.

— Îmi pare extrem de rău pentru nefericitul domn Grearson, zice ea. Ne-a fost atît de folositor și a mai fost așa de amabil cu noi. Dar dupaă ce-am aplicat un anume grad de forță de convingere ca să ne furnizeze informația necesară, a cedat și-am obținut întreaga formulă. Ce nenorocire că după ce-a fost atît de bun, a căzut peste bord. Un accident oribil, mă tem, dar un accident. Ai să găsești toate amănuntele în jurnalul de bord al căpitanului.

Dau din cap înțelegător.

— Mda, zic eu, bănuiesc c-a fost unul din acele accidente care se petrec în larg. În regulă. Și ce s-a întîmplat cu iubita mea ?

Fernanda rîde.

— Te referi la Georgette Istria ?întreabă ea.

Se uită la Tony Scalla care începe să rînjească.

— Asta, Lemmy, zice ea, este lovitura cea mai frumoasă a întregii afaceri. Trebuie să-l felicit pe Tony de felul în care a operat. Vezi, Georgette, încerca tot timpul, cu multă onestitate, să te ajute. Nu avea nimic de-a face cu planul nostru. Era cu totul nevinovată. Așa că s-a potrivit planului nostru.

O privesc cu gura căscată și cu ochii ieșiți din orbite.

— E în completă siguranță, zice Fernanda. Atît că e cam nervoasă de cîte ori aude propunerile amoroase pe care i le face Tony din cînd în cînd. Trebuie să înțelegi că Tony a dezvoltat o pasiune ridicolă pentru Georgette și își închipuie că și ea trebuie luată în considerație cînd e vorba să împărțim banii în afacerea asta. Și de ce nu ?

Scalla își aprinde o țigară. Rînjește la mine ca o hienă. E foarte mulțumit de sine. Îi merge bine !

Scot un fel de zîmbet vag.

— Așa că eu am fost fraierul, îi spun. Eu și cu Georgette Istria am fost doi mari fraieri.

Fernanda rîde, un rîs discret și dulce.

— Încearcă să înțelegi, Lemmy, zice ea. După ce-am găsit că-i de cuviință să-mi împușc pe nefericitul meu soț, Pedro, am luat legătura cu deșteptul de Tony care fusese trimis în Mexic de către Jake Istria ca să descopere ce se întîmplă acolo. I-am explicat situația lui Tony și a căzut de acord că putem lucra împreună.

— S-a întors deci la Chicago și i-a spus lui Istria care era situația. I-a declarat că singura lui șansă era de-a obține jumătate din formula lui Jamieson și de-a o da lui Yatlin, care era stabilit în Franța, și că odată operația terminată atît Istria cît și el aveau să fie în siguranță, iar Yatlin avea să împartă banii pe jumătate. Tony nu i-a spus, firește, că noi aranjasem între timp să scăpăm de Yatlin la momentul potrivit.

— Cam în acest timp. Istria a primit telegrama lui Zellara, cea pe care ai silit-o s-o trimită din Mexico City. S-a cam speriat, dar lui Tony i-a venit o idee nemaipomenită. I-a sugerat lui Jake Istria că

era sigur c-ai să vii la Chicago în urma telegramei. A propus să discute în secret cu Georgette, să-i explice că avea o șansă unică de-a scăpa de Istria și din ghearele bandei și că nu putea să iasă din încurcătură decît dacă te contacta pentru a-ți sugera o cale de-a obține jumătate din formula lui Jamieson, iar, în același timp, să găsească în Franța locul unde se afla cartierul general al lui Yatlin.

— Tony și-a dat seama că din clipa cînd aveai să crezi că pui mîna pe formulă, supravegherea porturilor avea să scadă. Dacă puteai fi dus cu o falsă formulă, Tony avea destul timp ca să sosească în Franța cu cea adevărată.

— Lui Istria, planul i s-a părut excelent. Știa că Georgette îl ura și ideea de-a o face complice la micul nostru plan l-a amuzat colosal.

— Tony a luat apoi legătura cu Georgette și i-a dezvăluit planul. I-a spus că m-a văzut, că eram o femeie foarte simpatică ce se temea că s-a vîrît în ceva ilegal și că-i dădusem informații complete pe care le obținusem de la Pedro. I-a mai spus că nu i-a raportat încă nimic lui Jake Istria, că nu i-a mărturisit absolut nimic și că el, Tony, era speriat de moarte și că exista șansa ca atît el cît și Georgette să scape de bandă, ajutînd mersul justiției și purtîndu-se, în general, ca doi îngerași.

— Georgette a profitat imediat de ocazie. Tony i-a spus c-avea să te aștepte la aeroport și să te aducă la ea. Cred că știi ce-a urmat.

Își aprinde o țigară și mă privește cam sarcastic.

— Apoi a avut loc bomba. Tu l-ai împușcat pe Jake Istria. Cînd am auzit, ne-am amuzat fiindcă toți căzusem de acord, atît Tony cît și eu, împreună cu amicii noștri, că la momentul potrivit trebuia să ne ocupăm de Jake. Ne-ai scutit de această mare neplăcere.

Își scutură cenușa țigării.

— Mai rămînea o singură persoană de care trebuia să ne ocupăm, și anume Yaltin. Yaltin își închipuia că avea să vină aici și să preia comanda lucrurilor. Noi am avut o altă părere, așa că am scăpat de el.

— Iar micuța ta soră Zellara s-a ocupat de el, o spun eu. Ascultă, Fernanda, ești foarte deșteaptă. Trebuie s-o recunosc. Ai control complet asupra situației de aici, cu foști parteneri morți de-a binelea, așa că nu mai ai de împărțit banii decît cu Tony Scalla, aici de față.

Îi rînjesc lui Tony.

— Nu intri niciodată la idei ? îl întreb. Nu ți-a trecut niciodată prin minte că poate doamna de aici are să ajungă la concluzia că nu-i bine să mai împarți cu cineva, așa că într-o bună zi te trezești mort ?

Se strîmbă la mine. Apoi se gîndește la ceva și rînjește și el.

— În regulă, polițaiule, zise el. Poate că-ți închipui că glumele tale sînt bune, dar n-au să te ajute. De fapt, continuă el, sînt oarecum încîntat de tine. Mai întîi te-am dus cu povestea aia pe care ți-am spus-o la Chicago, că Georgette era sora mea și că nu știa !

Se uită în jurul lui, așteptînd aplauze și le primește. Toți rîd cu hohote.

— Iar în al doilea rînd, spune el, dacă n-ai fi tras concluzia greșită în privința lui Georgette și n-ai fi amenințat-o, n-aș fi putut să pun din nou labe pe ea.

Dau din cap în semn de asentiment.

— Presupun c-ai înșfăcat-o cînd a ieșit din Armine Lodge, îi spun.

— Mda, răspunde el. Știam că avea să meargă acolo, fie ca să se declare de acord cu planul tău original — și chiar așa s-a și întîmplat — fie ca să descopere de ce-am înșelat-o.

Se uită din nou de jur-împrejur.

— A fost nostim, nu ? spune el. Georgette a venit la Lodge cu o armă, spunîndu-mi c-avea să mă ducă înapoi și să mă dea pe mîna lui Caution pentru a dovedi că era nevinovată. Ar fi putut s-o facă, continuă el, atît că nu știa că Parillo era la parter cînd a auzit-o bătînd cîmpii, a venit sus și i-a dat peste mînă, aruncîndu-i arma jos. Ce surpriză !

Nu spun nimic. Mă mulțumesc să fac un jurămînt că într-o bună zi am să-l iau pe acest Scalla și am să-i sucesc gîtul. Îmi produce scîrbă.

Fernanda intervine dulce.

— Toate astea sînt foarte interesante și chiar excitante, spune ea, dar în același timp sînt absolut sigură că Lemmy n-a venit pe bordul lui „Madrilena Santaval" doar ca să discute lucruri care s-au petrecut în trecut. S-ar putea să aibă o propunere pentru noi.

Îmi zîmbește peste masă.

— E adevărat, Lemmy ? întrebă ea.

— Sigur, îi răspund eu. Am o propunere pentru voi și e una bună. Vă face milionari.

Mă ridic de la masă și scot din buzunar scrisoarea ambasadorului. I-o arunc lui Fernanda.

— În scrisoare scrie că pot să achit două milioane de dolari oricui, fără chitanță, îi spun Fernandei. Iată care e oferta. Îmi dai formula completă a lui Grearson și Grearson iar eu am să-ți plătesc Două Milioane de Dolari, și asta-i tot ce am de spus.

Fernanda citește scrisoarea. Zîmbetul ei vag îi flutură încă pe buze. Mă întreb ce frumos ar arăta spînzurată atîrnînd de-o frînghie.

— Nu există decît o condiție atașată ofertei, spun eu. O singură condiție și eu am s-o pun. Cînd mă duc de pe vas astă-seară, am s-o iau cu mine pe Georgette Istria și asta e o condiție finală.

Scalla sare de pe scaun.

— Ah, da ? zice el. Nici vorbă de-așa ceva. Stă pe gînduri să-i placă !

Dau indiferent din umeri.

— În regulă, spun eu. Dacă așa vrei.

Fernanda intervine.

— Trebuie să ținem seama de ofertă, Tony, spune ea. Sîntem cu toții parteneri în afacerea asta, inclusiv căpitanul și echipajul vasului. Oferta trebuie discutată și, în orice caz, nu vom putea da un răspuns astă-seară.

Se îndreptă spre mine. Cînd ajunge aproape îi simt parfumul. Vă spun că e un parfum superb. Își trece un deget pe mîna mea.

— Astă-seară ai să fii oaspetele nostru, Lemmy, spune ea. Vom avea o mică *fiesta* în salonul principesei și vreau să ni te alături.

Îmi aruncă un zîmbet răutăcios.

— Hai, Lemmy, zice ea. Eşti bine venit, nu numai fiindcă ne placi, dar mai ales fiindcă ne-ai adus veşti bune.

Iese prima din încăpere. În salonul principal au reluat muzica. Reflectez rapid. Aşadar, n-au să ducă trative pînă mîine dimineaţă. Bănuiesc că ştiu de ce. Rînjesc de unul singur.

În timp ce merg pe punte, mă uit la ceas.

În salonul principal sînt vreo douăzeci de oameni. Unii dintre ei sînt parte din echipajul vasului, iar alţii sînt amici de-ai Fernandei şi ai lui Tony. Cam jumătate din ei sînt americani, iar ceilalţi sînt mexicani, spanioli şi sud-americani în general. Ce bandă !

La capătul salonului se află Georgette care stă de una singură. Poartă aceeaşi rochie ca atunci cînd a ieşit de la Grande-Claremont. Pare cam obosită şi nu mă miră.

Mă apropii de ea şi mă aşez alături. Nimeni nu-mi dă mare atenţie. Căpitanul şi Fernanda, ca şi cîţiva dintre bandiţi sînt în partea opusă a salonului. Un individ începe să danseze. Toată lumea bea solid. Încep să-mi spun că dacă „Madrilena Santaval" nu-i un vas din iad, aş dori să văd un astfel de vas.

Georgette se uită la mine. În ochi i-a apărut un mic zîmbet.

— Salut, scumpo, îi spun. Se pare c-au încercat să ne ducă pe amîndoi la plimbare, şi poate c-au reuşit sau nu. Nu trebuie să explici absolut nimic,

cred că ştiu povestea şi dacă ai încercat să-mi spui ceva în timp ce urlam la tine în Grande-Claremont, nu te-aş fi crezut. Fernanda mi-a relatat totul. Tu şi cu mine am fost nişte fraieri.

— E în regulă, Lemmy, spune ea. Ştiu asta. Nu există nici un motiv ca tu să faci altceva. Mi-am dat seama că nu slujea la nimic să încerc să-ţi explic.

Îmi cobor vocea şi încep să zîmbesc larg, de parcă i-aş fi făcut curte.

— Am găsit vasul cu ajutorul colţului din revista pe care ai scris nota şi pe care ai aruncat-o pe fereastra maşinii, îi spun eu. Frumoasă operaţie, fetiţo. Stai pe loc şi, indiferent de ce se întîmplă, nu te enerva. Totul are să fie în regulă, sau cel puţin aşa sper.

Stewardul cu rînjetul caraghios se apropie de noi şi ne întreabă ce voim să bem. Îi spun că vrem nişte coniac. Se duce şi ne aduce băuturile. Cînd ni le dă, îi pregătesc una serioasă lui Georgette. Departe, de cealaltă parte a salonului, observ că Tony ne priveşte cu atenţie.

Mă scol şi mă întorc cu spatele la el ca să nu-şi facă idei greşite de ce-am să spun.

— La momentul potrivit, Georgette, fă ce-ţi spun şi fă-o rapid. Pe curînd.

În timp ce mă întorc, trei tipi intră în salon, doi americani şi un mexican. Se duc la Fernanda care stă jos. Mă apropii şi eu degajat, îmi aprind o ţigară şi trag cu urechea la ce spun.

— Ei, zice ea, e sau nu e aici ?

— Nu-i aici, spune tipul mai voinic. Mama lui a murit azi-după-amiază şi-a trebuit să se ducă la ea

acasă ca să aibă grijă de înmormîntare. A lăsat un mesaj c-are să se întoarcă la unu fără un sfert şi să-l aşteptăm. A mai spus să aducem la bord tot echipamentul lui care e gata împachetat şi e foarte numeros. Are să ne aştepte pe chei la ora unu fără un sfert.

Fernanda dă din cap satisfăcută.

— Perfect, spune ea. Unde aţi pus echipamentul ?

— În cala motoarelor, unde e şi restul. Avem acolo lumină şi tot ce ne trebuie.

Fernanda dă din nou din cap. Se scoală. Are în mînă un mic pahar cu şampanie.

— Prieteni, zice ea, un moment de linişte, vă rog, ca să discutăm afaceri.

Toată lumea tace. Cineva închide picupul. Un individ urlă beat şi vrea să vorbească, dar un altul îl pocneşte şi-l trînteşte într-un colţ.

Apoi se liniştesc cu toţii. Poţi să auzi un ac căzînd.

— Cred că pot să spun că munca noastră grea şi energia noastră au dat rezultate, spune Fernanda zîmbind de jur-împrejur ca preşedinta Clubului Literar de Doamne din Fork Plaines. Domnul Caution ne-a adus o ofertă de două milioane de dolari din partea guvernului american. Cred că va trebui s-o acceptăm.

— Există însă un punct asupra căruia trebuie să insist în ce-l priveşte. Nu vom înmîna formulele decît după plata banilor şi numai cînd vom avea o garanţie clară că nu vom fi persecutaţi pe viitor.

— Aşa cum ştiţi cu toţii, am reflectat la acest lucru. Indiferent de cît de mult îmi place domnul

Caution, scumpul meu Lemmy, mă tem că într-o chestiune de o astfel de importanţă ca aceasta nu ne putem bizui pe cuvîntul nimănui. Iată deci ce precauţii am luat.

— Un fotograf are să sosească în curînd la bord Are să facă copii după formule. O să le păstrăm. Mîine dimineaţă propun să dăm domnului Caution originalele formulelor Jamieson-Grearson. Le ia cu el şi poate aranja să ne plătească cele două milioane aici la bord. Uite ce tîrg propunem. Noi păstrăm copiile formularelor ca să ne asigurăm plata şi siguranţa noastră în viitor.

Ridică paharul de şampanie.

— Domnilor, spune ea, propun să bem în cinstea a trei oameni strălucitori, domnul Jamieson, domnul Grearson, care au fost probabil cei mai mari chimişti din istorie, împreună cu scumpul nostru Lemmy Caution care a avut mare succes în trecut, deşi nu şi în prezent !

Ridică din nou paharul. Toţi rîd să moară. Toată lumea bea.

Mă uit la ceas. E ora douăsprezece fără şase minute noaptea. Fac cîţiva paşi rapizi şi mă întorc cu spatele la peretele din fund al salonului. Apoi mă uit la ei.

— În regulă, tipilor. Aţi dat lovitura. Vreau să vă dau un sfat, să staţi liniştiţi şi să mă ascultaţi cu atenţie. cu mare atenţie. Dacă n-o faceţi, are să vă pară rău. Nu eu sînt fraierul. Voi toţi, toată banda aia împuţită sînteţi fraieri. Vă închipuiţi c-are să vină un fotograf la bord. N-are să vină. Am pus laba pe el. Şi-a expediat încă echipamentul la bord. A fost

dus jos în cala motoarelor, locul pregătit de voi ca să facă copiile.

În acele pachete nu se află aparate de fotografiat sau mai știu eu ce. Sînt doar două mici și simpatice mașini infernale. În cazul cînd nu mă credeți, stați pe loc și ascultați. Mă uit la ei. Se holbează la mine. Fiecare dintre ei se întreabă dacă nu cumva încerc să-i trag pe sfoară.

Scalla pare gata să facă o mișcare, dar Fernanda îl apucă de braț. Văd cum degetele ei lungi și albe îl apucă de mînă. Ochii ei mă priveau fix. La ce oare se gîndește ? Se întreabă dacă n-a făcut greșeala obișnuită a tuturor escrocilor. Se mai întreabă ce-am de gînd să fac. Îmi dau seama că situația nu-i place de loc.

Mă uit la ceas. Continuă să vorbesc repede.

— Prima bombă are să explodeze la ora douăsprezece. E vorba de bomba mai mică. E totuși destul de mare ca să demoleze cala de mașini și să vă arate, ticăloșilor, că vorbesc serios.

— Patru minute și jumătate mai tîrziu explodează și cea de-a doua bombă. Cea de-a doua e în marea valiză cu aparatul de fotografiat. Sînt înăuntru patruzeci de capsule explozive, pentru cartușe de dinamită, lungi de douăzeci și cinci de centimetri. E așa de mare, că atunci cînd va exploda întregul vas și toți cei de pe el, inclusiv eu, se fac bucățele.

Așa că va trebui să vă gîndiți bine, canaliilor. Ați crezut că nu fac nimic ? Ați crezut c-o să scăpați basma curată de răpiri, crime, torturi și șantajarea a două guverne pentru o groază de bani ? În regulă,

aveți banii, dar îi veți primi cum vreau eu, sau ăsta are să fie ultimul meu caz.

— În egrulă, nu vă enervați. Sînt încă dispus să tratăm. Pot să opresc cea de-a doua bombă. Am cheia de la cutie în buzunar. Pot să întrerup cronometrul, dar sînt singura persoană pe bord capabilă s-o facă și nu mai aveți timp să suiți cutia și s-o aruncați peste bord.

Mă uit la ceas. E ora douăsprezece.

— Fiți atenți ! Canaliilor, le spun eu. Am să opresc bomba mai mică, dacă cineva îmi dă cele două formule.

Fernanda deschide gura să vorbească, dar prima bombă explodează. Se petrecu o mare comoție și explozia răstoarnă o groază de sticle și de pahare.

Toți mă privesc cu gura căscată. Fernanda e prima care se trezește.

— Paralio, răcnește ea cu o voce stridentă, ia-l pe Lemmy în cala motoarelor ! Dă-i formula ! Nimeni nu mișcă !

Parallio se repede la ușă. Îl urmez. Aleargă ca un iepure. Sare cîte patru-cinci trepte o dată. Eu rămîn pe urmele lui.

Cala motoarelor e scăldată în lumină într-o parte, în timp ce toate lămpile sînt distruse în partea cealaltă, unde explozia, deși a făcut mult zgomot, nu a produs mari pagube. Văd că au și lămpi cu arc, alimentate de baterii electrice pentru a-i da mai multă lumină lui Pierrin. Parallio se apropie de o cutie mare de oțel, o deschide și îmi arată echipamentul dinăuntru. Ochii i s-au bulbucat.

— *Señor !* strigă el. Uite formulele. Opriți bomba ! *Por Madre de Dios !*

Mă apropii și-l pocnesc sub bărbie. Se prăbușește. Îl caut de armă și o iau. O pun în buzunarul hainei.

Mă uit la formule. Bănuiesc că de data asta sînt cele autentice.

Le pun la loc în cutiile de piele. Le iau la subsuoară și mă întorc în salon. Cînd intru, aud un fel de suspin general. Băieții sînt bine speriați, dar au început să-și revină. Au luat un aer amenințător. Fernanda stă pe loc și mă privește cu ochi de șarpe.

— Așadar, domnule Caution, ai oprit cea de-a doua bombă.

Începe să zîmbească din nou.

— Și ce se întîmplă acum ? zice ea.

CAPITOLUL 15

IEȘIREA PE AICI

Nu scot nici o vorbă. Mă mulțumesc să-i rînjesc lui Fernanda cam indiferent și scot o țigară din buzunar. O aprind frumos și degajat și mă sprijin de peretele salonului, exact unde am stat și mai înainte.

Este genul de scenă pe care un autor dramatic ar numi-o tensă. Îmi spun că în orice clipă unul din acești bandiți ar fi în stare să scoată o armă și să mă împuște, dacă nu se decid să-mi facă ceva mult mai neplăcut, doar din proastă dispoziție. Le trece prin minte că i-am păcălit.

Fernanda continuă să stea în picioare și să mă privească ca o reptilă. Ceilalți tipi au format un fel de semicerc în fața mea în salon.

Încep să mă gîndesc la Daniel în groapa cu lei și îmi spun că Daniel avea o mai bună situație decît am eu acum.

Arunc o privire rapidă la stînga unde se află Georgette. E încă acolo. Îmi zîmbește și ea scurt. Fetița se ține bine. Îi zîmbesc la rîndul meu.

Fernanda stă ca o statuie. Așteaptă mișcarea următoare în acest joc.

— În regulă, băieți, le spun eu încercînd să vorbesc firesc. Am deci formula și prietena mea Fernanda vrea neapărat să știe care e mișcarea următoare.

Mă uit la ceas. Nu-i decît douăsprezece și zece! Încep să sper ca un idiot că s-ar putea ca lovitura mea să reușească.

— Mai întîi, iubito, îi spun eu Fernandei, spune-i căpitanului cu privirea pierdută că dacă nu s-a uitat cu atenție pe punte, ar trebui s-o facă acum, fiindcă acolo s-ar putea să se întîmple ceva dintr-o direcție din care nu se așteaptă.

Nimeni nu mișcă. Rămîn pe loc și se uită la mine și nu vorbesc. Cred că arată ca o haită de cîini turbați și e normal dacă ți-ai închipuit c-ai pus laba pe două milioane de dolari, iar apoi un tip oarecare începe să te tragă pe sfoară, cum am făcut eu.

— Uite canaliilor, le spun eu. Uite cum stau lucrurile! Am luat formula, dar nu sînt atît de prost ca să-mi închipui că o să lăsați treaba baltă, și n-o să faceți nimic. Cred că toți sînteți puțin disperați, ca niște cîini care au furat o bucată mare de carne și nu sînt siguri dacă alții n-au să vină să le-o ia. În regulă, deci. Ați făcut o mare greșeală, și dacă îmi dați cîteva minute, am să vă explic despre ce e vorba.

— V-ați închipuit că guvernul american n-are să lase pe nimeni să se ocupe de treaba asta. Ați crezut c-are s-o țină secret și pe tăcute, fiindcă nu voiau ca să afle cineva de existența formulelor Jamieson-Grearson. Ați avut dreptate.

Cînd am aflat însă că intenționați să faceți fotocopii, mi-am zis c-a venit vremea să mai bag pe cineva în treaba asta în afara mea, pentru că așa cum v-ați dat seama, m-am cam săturat să car de unul singur toate problemele. În plus, vederea voastră mă scîrbește.

Fernanda începe să vorbească. Are o voce scăzută și glacială.

— Spune care e problema principală, Lemmy, zice ea. Eu în locul tău, m-aș grăbi. Prietenii mei de aici au devenit nerăbdători.

— Firește c-am să ajung la problema principală, Fernanda, îi spun eu. Iată care este. Voi toți ați fost destul de bine organizați pînă acum. Ați operat bine și informațiile voastre au fost temeinice, așa că lucrurile v-au reușit.

Îmi arunc țigara departe, după ce-am stins-o de perete. Încerc să pierd cît mai mult timp.

— Recunosc că are să fie un șoc pentru voi, băieți, continui eu, că nimeni pe bordul acestui vas nu s-a deranjat să cerceteze dacă nu cumva un submarin american se află în vizită de prietenie aici în portul Le Hâvre. Eu unul m-am ocupat să-l informez pe comandantul submarinului că un agent federal

va vizita „Madrilena Sanzaval" astă-seară pentru a ancheta o acuzație de piraterie făcută împotriva vasului de autoritățile maritime mexicane acum cîteva luni. I-am cam sugerat căpitanului că lucrurile s-ar putea să devină neplăcute. Mă înțelegeți ? Perfect. Am cele două formule și vreau să le scot de pe vas și...

Un tip dă buzna în salon. E transpirat și are ochii holbați.

— Ascultă, îi spune el căpitanului, un vas de lîngă noi tocmai a semnalizat. E torpilorul american „Tucson". E cam la un kilometru de aici. Spune că așteaptă să ia pe bord un agent federal american și că dacă nu dăm semnalul că sîntem de acord, are să aresteze întregul vas cu acuzarea de piraterie.

Rînjesc.

— Ei, tipilor, ce v-am spus eu ?

Prin salon trece un fel de mîrîit surd. Acum e timpul. Dacă are să se întîmple, am dat de dracu. Gura mi s-a uscat. Știu foarte bine că oricare dintre acești bandiți știe că dacă va fi arestat, îl așteaptă o condamnare pe viață sau scaunul electric.

Fernanda ridică mîna. Zgomotul încetează.

Face un pas înainte și vă asigur băieți că în acea clipă arată grozav. Ochii îi ard, pieptul îi palpită de parcă ar fi ridicat pompe pneumatice. Arată ca regina Boadicea, conducînd pe britoni împotriva cui o fi fost, ca Regina Elizabeta comandîndu-i lui Drake să distrugă rapid Armada spaniolă, sau ca o întîlnire

de șefi de indieni apași care nu se pot decide dacă să fiarbă, să ardă sau să prăjească niște coloniști.

— Prostule ! strigă ea. Îți închipui c-am să te las să pleci de pe vas cu acea formulă ?! Îți închipui că după toate planurile și pregătirile mele ai să scapi așa ușor ?

Se întoarce către gloata din salon.

— E doar o păcăleală. Torpilorul n-are să îndrăznească să aresteze pe nimeni de pe acest vas !

Le arunc o privire rapidă. Văd că îndoiala începe să se întindă pe mutrele lor. Nu știu încă ce să facă, dar există șanse c-au să-mi facă ceva !

— Ascultați, fraierilor ! urlu eu. Băgați-vă mințile în cap măcar o dată în viața voastră mizerabilă ! Acel torpilor nu are să aresteze pe nimeni. Fernanda spune că guvernul american vrea să țină afacerea secret. Are toată dreptatea. Acel torpilor are ca scop să ia pe bord două persoane, pe Georgette Istria și pe mine, împreună cu formulele. Cînd ajungem la bordul lor, sînteți în siguranță.

— Așadar ce alegeți ? Vreți două milioane de dolari ca să ne lăsați să plecăm cu aceste hîrtii stupide, ori vreți să ajungeți pe scaunul electric, toți, pentru nimic ?

Un tip voinic se repede înainte.

— Cum dracu știm că vom primi două milioane ? spune el. După ce pleci, n-o să ne mai alegem cu nimic !

Se întoarce către Fernanda.

— Ce dracu înseamnă asta ? urlă el. Ne-ai spus că totul e în regulă. Ne-ai mai spus că guvernul american n-are să îndrăznească să facă scandal pe chestia asta, iar acum avem un torpilor alături de noi, gata să ne arunce în aer dacă nu-l lăsăm pe banditul ăsta să plece. N-o să mai fie nici un fel de tratative dacă scufundă vasul şi ne înecăm.

Urmează un fel de murmur de asentiment. Ridic şi eu mîna.

— Ascultaţi, canalii demente ! zbier eu. De ce vă faceţi griji în privinţa banilor ? Vă spun că sînt la bord aici. Două milioane de dolari americani în cutia cea mare, cea în care se află cea de-a doua bombă. Parallio zace peste ea de cînd l-am pocnit !

Mai mulţi îşi trag răsuflarea. Fernanda se uită la Tony. Dă din cap. În clipa următoare vreo şase tipi ies buzna din salon de parcă ar fi un incendiu.

Fernanda începe să zîmbească din nou. Se uită la mine cam răutăcioasă. Şi-a recăpătat tupeul.

— Lemmy, zice ea, cred că eşti mai deştept decît am crezut. În orice caz, ai un superb sens al dramaticului. Mi-am spus c-ai jucat rolul foarte bine. Sper să ne întîlnim din nou în împrejurări mai plăcute.

— Şi eu sper acelaşi lucru, îi răspund, deşi îmi spun că mai degrabă aş alerga un kilometru şi jumătate prin desişuri care ard, iar apoi să înot noua

kilometri prin trei metri de zăpadă decît să mai dau ochii cu gorila asta de femeie.

Scalla se bagă în vorbă. Transpiră de atîta nervozitate.

— Dumnezeule ! zice el. Spune adevărul ! Banii sînt aici ! Două milioane în bancnote mari !

Traversez salonul . O iau pe Georgette de mînă şi o ridic de pe locul ei.

Mă întorc şi mă uit la ei toţi.

— În regulă, le spun. Plec şi vă urez noapte bună. Aveţi două milioane şi fac pariu pe zece dolari cu fiecare dintre voi că n-au să vă ajute la nimic. O să muriţi alcoolici în şase luni. Şi mai e ceva, le spun eu batjocoritor. Ascultaţi sfatul meu, şi staţi departe de Statele Unite, fiindcă dacă văd mutra vr-unuia dintre voi, am să vă înscenez orice ca să vă bag la zdup.

Un alt hohot de rîs. Cineva spune :

— Întinde-o, copoiule !

Ne fac loc să trecem. La uşă întorc capul

Fernanda rînjeşte ca o pisică cu două cozi.

Rămînem pe punte lîngă scară. În dosul nostru se află Fernanda, Tony şi vreo şase alţii. Jos aud flonta care ciocneşte pahare. Bănuiesc că sărbătoresc evenimentul.

Georgette îmi arată ceva cu degetul. O barcă cu motor se îndreaptă spre noi, tăind apa. Are un far

aţintit asupra noastră. Face un ocol şi se opreşte la picioarele scării. La volanul ei se află un ofiţer cu o armă în mînă.

O aud pe Georgette suspinînd.

— Suie-te repede în barcă, îi spun. Rapid !

Mă întorc.

— *Adios, Fernanda,* îi urez eu sarcastic, şi tu, Tony. Poate că într-o bună zi ne întîlnim din nou !

Fernanda ridică mîna în semn de binecuvîntare.

— Să te aibă Dumnezeu în pază, *caro,* zise ea.

Poate c-a devenit religioasă de cînd a pus mîna pe bani.

Cobor scara. Cînd ajung în barcă, încerc să mă controlez, fiindcă ofiţerul de marină e Cy Hinks. Are o haină două mărimi prea mică şi şapca i-a alunecat peste ochi.

Arată ca un actor prost de cinema.

— Hai s-o întindem rapid de aici, îi murmur eu.

Slavă Domnului că-i o noapte întunecoasă, fiindcă îmi închipui că oricare dintre banditii care s-ar fi uitat cu atenţie la Cy, ar fi fost gata de înmormîntare.

Ambreiază motorul şi pornim.

În timp ce „Madrilena Santaval" dispare de la vedere, Larvey Rillwater, cu o mitralieră la subsuoară şi înconjurat de ceilalţi băieţi care arată ca armurăria naţională de la Washington, intră în cabină.

— La naiba, zice Larvey, iar eu care n-am apucat nici măcar să trag într-un peşte !

În dosul lui se afla Juanella. Are o puşcă în mînă şi sînt sigur c-are mare chef s-o folosească.

Se uită de sus pînă jos la Georgette.

— Aşa se întîmplă întotdeauna, zice ea. E o altă damă care joacă rolul principal în marea operaţie de salvare. Eu nu mă aleg decît cu aerul marin şi cu tenul ruinat de mîncarea de peşte. La dracu !

Ne suim pe vas. E un vas de transport închiriat de Cy, aşa cum am convenit. Mă uit la el şi mi se pare în regulă.

Sus pe punte, Georgette îmi strînge bine mîna.

— Nu am prea multe să-ţi spun, Lemmy, zice ea, atît doar că eşti un om minunat !

Îi zîmbesc.

— N-o mai spune la nimeni altcineva, scumpo, în afară de excepţia mea. Am fost aşa de speriat, că mi-am făcut rugăciunile în chineză.

— Totul e în regulă, Lemmy, spune Cy care își scoate uniforma și începe să arate din nou ca o ființă omenească. Am aranjat totul cu căpitanul. A obținut o garanție diplomatică de la atașatul naval al ambasadei. Totul e în perfectă ordine.

— Exact, îi spun eu.

Mă întorc către Georgette.

— Scumpa mea, îi zic mergi jos cu Juanella. Are să aibă grijă de tine. Pe curînd.

A apărut puțină ceață.

Căpitanul a întors vasul și merge lent. Mă aplec pe marginea lui și mă uit. E un vas lat, mare și greu. Un vas cum ne trebuie.

Cy Hinks urcă pe punte și ne salută.

— O treabă bună, Lemmy, deși foarte costisitoare.

Îi dau o țigară.

— Cît a costat ? îl întreb.

— Am plătit douăzeci de mii de franci, spune el și mai avem de plătit alte douăzeci de mii mîine.

— Nimica toată, îi răspund eu. Pentru o astfel de treabă e ieftin !

Înaintea noastră se înalță ceva din ceață. Sirena dă cîteva semnale. Aud căpitanul urlînd la megafon.

— Asta e, spune Cy, oarecum nervos. Asta-l „Madrilena Santaval" !

Sirena noastră începe să urle din nou.

Cy mă înșfacă de braț.

— Asta înseamnă că va trebui să ne întoarcem, zice el. Banditii se agită la bord. Văd cum se grăbesc să atîrne de pereții vasului protectori împotriva ciocnirii.

Îi aud pe Larvey și pe băieții lui cum urcă în urma noastră. Rămîn pe loc și privesc. Răsuflă din greu.

Sirena noastră începe să urle din nou. Cînd ultimul urlet al sirenei s-a stins, văd o siluetă la stînga noastră. Zăresc luminile din salon și niște tipi care se ceartă pe punte.

În dosul meu, Larvey răsuflă printre dinți.

— Dumnezeule ! strigă el.

Ne înfigem direct în coasta vasului „Madrilena Santaval". Ciocnirea mă face să-mi pierd echilibrul În timp ce mă scol, îl aud pe căpitan spunînd să se coboare bărcile de salvare.

N-am văzut niciodată un accident pe mare. Dar al nostru mi se pare grozav.

Îmi aprind o țigară.

Vasul nostru începe să se îndepărteze de „Madrilena Santaval". După cîteva minute ațintim un foc asupra ei și puntea arată ca un film de groază. Văd tipi fugind de colo-cola, cei mai mulți beți, încercînd să coboare bărcile de salvare. După o vreme, reușesc să dea jos două bărci și să se îndepărteze de vas, în timp ce una din bărcile noastre, cea cu o mitralieră, se ia după ele.

În curînd, „Madrilena" începe să se scufunde și apa ajunge la pupă. Zăresc cîteva siluete pe punțea de sus, una din ele fiind Fernanda. Încep să rînjesc fiindcă îmi spun că dama se va uda la picioare.

Bărcile vasului nostru stau în apropiere, așteptînd să salveze pe cei din apă.

Mă reped sus pe pasarelă și înșfac megafonul căpitanului.

— Arestați-i, băieți! Și nu uitați pe mica doamnă cu haină de blană și pe tipul care e cu ea. N-aș vrea să se înece... amîndoi au întîlnire cu scaunul electric.

Fernanda stă pe punte și arată ca o pisică ce a fost cufundată într-o găleată cu apă. Cineva i-a pus o pătură pe umeri.

Tony Scalla e jos pe punte și plînge. Poate că se gîndește la ce-l așteaptă.

— Ascultă, Fernanda, îi spun eu. Ai intrat în joc și ai pierdut. Nu-ți pare rău acum că nu m-ai omorît cînd ai avut ocazia?

Îmi trage o înjurătură. Mă cheamă pe tot felul de nume. E foarte furioasă.

— M-am gîndit că poate ești curioasă să știi ce s-a întîmplat cu prietenii tăi, îi spun eu. Cred că i-am salvat pe cei mai mulți pentru Unchiul Sam. Unul sau doi s-au înecat. Nu i-am putut găsi și nu cred că cineva are să le ducă lipsa foarte mult.

Se îndreaptă din spate.

— Te felicit, Lemmy, zice ea. Se străduiește să rămînă calmă. Dar trebuie să-ți dai seama că te-am costat două milioane. Nu le-ai salvat, nu-i așa?

În dosul meu îl aud pe Larvey rîzînd.

— Două milioane nu înseamnă nimic, îi răspund. Iar banii erau falși, oricum.

Îi rînjesc.

— Îngăduie-mi să ți-l prezint pe cel care i-a falsificat, domnul Larvey Rillwater, pe vremuri cel mai priceput falsificator de bani din Statele Unite, și dacă am să-ți spun că Larvey și băieții lui au falsificat toți banii în două zile și două nopți, cred că merită un rînd de aplauze!

Fernanda se uită la Larvey. Apoi face un pas înainte și-l pălmuiește peste față.

— În regulă, cucoană, zice Larvey, doar pentru asta și merită să vin să te văd cînd te prăjește pe scaunul electric!

Cy îl ridică pe Tony Scalla în picioare. E un spectacol grozav. Mă uit la el și la Fernanda.

— Fernanda Martinas și Tony Scalla, le spun, eu sînt agent al Departamentului de Justiție al Statelor Unite și vă arestez pe acest vas pentru asasinarea lui John Ernest Jamieson, cetățean al Marii Britanii, pentru asasinarea lui Arthur Willby Grearson, cetățean al tSatelor Unite, ca și pentru conspirația de-a fura documente, proprietatea guvernului Statelor Unite și al Marii Britanii. Vă iau cu mine în Anglia unde am să fac formele de extrădare pentru Statele Unite.

Tony continuă să plîngă. Fernanda mă scuipă în față.

— Luați-i, băieți, le spun eu. Băgați-i la zdup cu ceilalți bandiți și, dacă aveți o scuză, împușcați-i ! Îmi fac silă !

Iau o pătură și mă duc la proră. Georgette stă acolo și se uită la mare. O înfășor în pătură.

— Nu-i așa că-i frumos, iubito ? o întreb. Nu crezi că atunci cînd toate neplăcerile, aventurile și urletele au să înceteze nițel, balansarea ușoară pe valuri e exact ce-a prescris doctorul ?

Se întoarce și se uită la mine. Ceața se risipește și departe, peste nori, apare luna.

Mă uit la Georgette. Ochii îi sunt violeți, cum v-am mai spus, și înoată în lacrimi. Eu unul încep să mă simt poet, lucru care mi se întîmplă de cîte ori sînt pe mare într-o seară frumoasă.

Își pune mîna într-a mea.

— Lemmy, zice ea, ai să fi vreodată serios ?

Mă uit la ea cu un aer vag surprins și jignit.

— Georgette, îi spun, sînt întotdeauna serios. Mă căznesc să vorbesc, fără a fi încordat. Vreau să-ți spun, Georgette, că sînt îndrăgostit nebunește de tine. Îmi pierd complet mințile de cîte ori ești în apropiere, deși știu că nu merit să sărut nici puntea pe care stai.

— Oh, Lemmy, răspunde ea. Nu glumești ?

— Cîtuși de puțin, zic eu. Dar am citit-o într-o carte și voiam să aud cum sună. Nu mai vorbesc că nu țin să sărut punțile.

Nu vorbește. Continuă să privească marea. Mă trag lîngă ea și mai înainte de-a ști ce se întîmplă, Georgette e în brațele mele, mă sărută și mă simt așa de îngrozitor de poetic, că prin comparație Lord Byron ar apărea drept un *hamburger* sleit.

Aud pe cineva tușind în spatele nostru. Îi dau drumul lui Georgette și mă întorc. E Juanella Rillwater.

— În regulă, zice ea. Am priceput. Femeia plătește la urmă. Bănuiesc că numai elementul matern din mine are atracție la bărbați. Dar, continuă ea, după tot ce-am făcut pentru tine, după toate bombele oribile și grija pe care ți-am purtat-o, cred că am dreptul să te ocupi de mine, în loc de dama asta. Sînt... sînt jignită !

— Ascultă, scumpo, îi zic. De ce nu vrei să fi bună cu Larvey. La urma urmei, e soțul tău, nu-i așa ?

— Mda, așa cred.

Îmi rînjește foarte ironic.

— Și după ce-am primit de la tine, bănuiesc că-i mai bine să mă ocup doar de plăcinte de casă, zice ea. La revedere, copoiule.

Pleacă.

Georgette s-a apropiat de parapetul vasului. Se sprijină de el și privește marea.

Stau acolo și mă gîndesc la ce obișnuia să-mi spună bătrîna mea mamă, că mă gîndeam așa de mult la viitor încît nu băgam de seamă ce se petrecea sub nasul meu.

Mămica Caution se înșelase, fiindcă în timp ce mă uit la dama asta, încep să mă gîndesc că după ce

termin toată treaba asta am să mă ocup serios de ea. Pentru că atunci cînd nu lucrez, sînt un tip foarte poetic şi un tip poetic trebuie să încerce întotdeauna să înţeleagă ce se întîmplă.

Iar dacă voi, băieţi, aţi sărutat vreodată o damă ca Georgette, atunci ştiţi despre ce vorbesc...

Şi să nu mă înţelegeţi greşit !

CUPRINSUL

		pag
Capitolul 1 :	**Vi-l prezint pe pedro.**	5
Capitolul 2 :	**Cacealmaua.**	21
Capitolul 3 :	**Scumpa de Fernanda.**	37
Capitolul 4 :	**Adio, Pepper !**	56
Capitolul 5 :	**Dama brunetă.**	75
Capitolul 6 :	**Sînt în stare ?**	93
Capitolul 7 :	**Spune adevărul, Tony !**	113
Capitolul 8 :	**Georgette.**	135
Capitolul 9 :	**Jake e totul.**	152
Capitolul 10 :	**O să vă surprindă.**	174
Capitolul 11 :	**Georgette dispare.**	192
Capitolul 12 :	**Afaceri ciudate.**	209
Capitolul 13 :	**Dinamită.**	230
Capitolul 14 :	**Adunarea bandiţilor.**	249
Capitolul 15 :	**Ieşirea pe aici.**	269

Tiparul executat sub comanda nr. 30577
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI Bucureşti
ROMÂNIA

Agentul federal Lemmy Caution, eroul din "Ce le pasă damelor", revine într-o aventură bizară, în căutarea unei formule de gaz otrăvitor. Investigaţia devine un viraj amoros la Mexico City, în compania Fernandei Martinas, cîntăreaţă de varieteu, şi a unui amant de profesie criminal. Acţiunea se mută la Chicago. Un nou personaj, Georgette Istria, nevasta unui gangster notoriu, iar apoi, măritată cu un spărgător de bănci şi specializată în bombe cu întîrziere, dă conflictului o componentă tensionată.

În stilul lui amuzant, inimitabil, Peter Cheyney îşi plimbă eroul printr-o lume pitorească, ciudată şi cosmopolită.

Vivaldi

ISBN 973-9139-29-9

Lei 950